Ketabton.com

کوچنۍ ناوې

لنډی کیسې
دوهمه ټولګه

رفیع الله (روشن)

(c) ketabton.com: The Digital Library

کوچنۍ ناوې

لیکوال:

رفیع الله روشن

۱۳۹۴ل کال

(c) ketabton.com: The Digital Library

بسم الله الرحمن الرحيم

کتاب پېژندنه:

د کتاب نوم: کوچنۍ ناوې

لیکــوال: رفیع الله روشن

خپرونـدی: د افغانستان ملي تحریك، فرهنگي څانگه

وېبپاڼه: www.melitahrik.com

کمپوز: لیکوال

پښتۍ ډیزاین: رضا خان ایوبزاده

چاپشمېر: ۱۰۰۰ ټوکه

چاپکال: ۱۳۹۴ ل کال/ ۲۰۱۵م

لیکوال د خپرونو لړ: (۷)

د تحریك د خپرونو لړ: (۱۰۵)

یادونه: د چاپ حقوق له ملي تحریک سره خوندي دي او د کتاب د محتوا مسولیت لیکوال پورې اړه لري.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډالۍ

ـــــــ دخپل ژوند ملګرې ته چې په ژوند کې له هرې ستونزې سره دمبارزې کولو په حالت کې مې ملا تړي.

ـ زمادهېواد هروګړي ته چې زه يې مينې اودرد ليکوالۍ اوخصوصاً دلندې کيسې ليکلوته هڅولی يم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

لړلیک

گڼه سرلیک مخ

۱- د روښن ځوانې کیسې.......... ۱
۲- د روښن دویم بریالی ګام.......... ۳
۳- له کلي تر ښاره او له ښاره تر کلي.......... ۴
۴- ځوان روښن او کوچنۍ ناوې.......... ۵
۵- دا خاوره به د ډېر الفتونه وزېږوي.......... ۷
۱_ سبا اختر دی.......... ۹
۲_ دښوونځي جامې.......... ۱۲
۳_ نالوستی خاوند.......... ۱۴
۴_ د ځوی قاتل.......... ۱۸
۵_ ستا یادونه.......... ۲۱
۶_ دتاریخ مضمون.......... ۲۵
۷_ دښځو نړیواله ورځ.......... ۳۰
۸_ نا راضه مزدور.......... ۳۵
۹_ دوهم ځل ناکام.......... ۳۷
۱۰_ 1_4_3.......... ۴۰
۱۱_ ګل زرینه.......... ۴۸
۱۲_ د ژوند رنګونه.......... ۵۳
۱۳_ درې ملګري.......... ۵۸
۱۴_ هغوی باید اعدام شي.......... ۶۱
۱۵_ نالیدلې لیلا.......... ۶۶
۱۶_ نابلده سوالګره.......... ۷۱
۱۷_ زما موټر.......... ۷۵

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۸ـ دوينې ګروپ..۷۸
۱۹ـ بخښنه غواړم..۸۳
۲۰ـ ارمان..۸۷
۲۱ـ زما ليکونه...۹۲
۲۲ـ کوچنۍ ناوې...۹۵
۲۳ـ پلټنه..۹۸
۲۴ـ بې پايلې...۱۰۳
۲۵ـ مېلمنه کوچۍ...۱۰۹
۲۶ـ د مينې انځور...۱۱۲
۲۷ـ رنګين دسترخوان...۱۱۵
۲۸ـ د نجات فرشته..۱۱۷
۲۹ـ ګوانتنامو...۱۲۳
۳۰ـ دوهم نفر..۱۲۷
۳۱ـ سپين لاس...۱۳۲

(c) ketabton.com: The Digital Library

د تحریك یادښت

د افغانستان ملي تحریك د (۱۳۹۳ ل) کال په پیل کې له خپلو ګرانو هېوادوالو سره ژمنه کړې وه چې د دې کال په بهیر کې به (شل عنوانونه) بېلا بېل دیني، علمي، ادبي او ټولنیز اثار خپلې ټولنې ته وړاندې کوي. ملي تحریك دا ژمنه د یاد کال د کب پر (۲۸)مه نېټه پوره او د یوې پرتمینې غونډې په ترڅ کې یې شل عنوانونه علمي اثار هېوادوالو ته وړاندې کړل. ملي تحریك په یاده غونډه کې ژمنه وکړه چې د (۱۳۹۴ ل) کال په بهیر کې به انشاء الله د خدای (ج) په نصرت ټول ټال سل (۱۰۰) عنوانه بېلابېل علمي اثار ټولنې ته وړاندې کوي. طبیعي خبره ده چې دا اسانه کار نه دی، ډېر زیات زیار او زحمت ته اړتیا لري، خو ملي تحریك ټینګ هوډ کړی چې خپله دا ژمنه به هم د تېرې ژمنې په څېر عملی کوي. دا اثر چې ستاسو په لاس کې دی د همدې (سل عنوانونو) ژمنه کړو اثارو له جملې څخه دی، چې د چاپ جامه اغوندي. ملي تحریك هیله لري چې له دې اثر څخه به زموږ هېوادوال په زړه پورې ګټه پورته کړي. ملي تحریك له ټولو هغو لیکوالو، ژباړونکو، سمونچارو، مالي او معنوي مرستندویانو او چاپ چارو څخه چې ددې اثارو د چاپ په دې ټول بهیر کې یې یو بل سره مرسته او ملګرتیا کړې او دا فرهنګي بهیر یې بریالی کړی، د زړه له کومې مننه کوي او کور ودانی ورته وایي.

د هېواد د فرهنګ د ښېرازۍ په هیله

د افغانستان ملي تحریك فرهنګي څانګه

(c) ketabton.com: The Digital Library

دروشن ځوانې کيسې

د لنډو کيسو دغه ټولګه (کوچنۍ ناوې) راته ښاغلي روشن صيب را وسپارله، چې يو څو کرښې پرې تورې کړم، که څه هم زه چندانې کيسه ليکوال نه يــم ؛ خو وخت نا وخت ځېنې کيسې له نورو ژبو پښتو ته را ژباړم.

د روشن صيب د لنډو کيسو ټولګه مې ټوله ولوسته ، رښتيا هم ډيرې يــې داسې کيسې وې،چې د لنډې کيسې تعريف يې په خپل ځان کې ځايولي شي، که چېرې لنډه کيسه داسې وپېژنو چې لنډه کيسه يو داسې فن دی چې ځــان ته ښکلاييز اصول اوفني غوښتنې لري لکه کوټلی تــاثير، رمزيــت او دمــوادو فنکارانه اوډل، هره کيسه بايد تلوسه، پيل ، منځ او پای سره يوه هيجاني پايله ولري، کيسه بايد له پيل څخه منطقي وي بايد پلاټ او بيان يې منطقــي او لــه ولولو ډک وي، که موږ د ښاغلي روشن کيسې په دغه تعريف کې را انحصــارې کړو، نو په تول تللې دي.

دا چې لنډه کيسه يو حکايت دی چې خيال او حقيقت سره نغــاړي تلوســه او خوند لري ، همدا علت دي،چې له لوستلو وروسته لوستونکی ډېر خپه کوي او يا يې ښه خوشاله ساتي؛ نو په دې اساس ويلی شو،چې د يو بريالي او هنر پال کيسه ليکوال پياوړتيا او کاميابي په همدغه ټکي کې ده ،چې دا ښېګڼې مــا د ښاغلي روشــن (ســبا اختــر دی ،کــوچنۍ ناوې،دښــوونځي جــامې،د ژونــد رنګونه،نابلده سوالګره،پلټنه، او ستا يادونه) کيسو کې وليدلې، يعنې روشــن پياوړی کيسه ليکوال دی.

سبا اختر دی، کيسه موږ ته د روانو ناخوالو يو روڼ انځور راکوي، پــه کيســه کې د دوو کوچنيانو پلار د سيمې د اوسيدونکيو په لمسون او شېطانۍ د شومو او نا کره دسيسو له امله د بهرنيو ځواکونو له خوا وړل کېږي ، په کور کــې يــو زوی او لور،په دې تمه وي،چې پلار به يې اختر تــه راځــي او دوی بــه د نــورو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ماشومانو په څېر له خپل پلار سره مېله ځایونو ته ځي؛ خو مور یې د حال نه ویلو په صورت کې له ډېر زوربدونکي حالت سره مخ وي.

ستا یادونه هم د ټولنې مجبوریتونه راښیي، یو ځوان له یوې نجلۍ سره په مینه کوژده کوي،بیا د ولور د پوره کولو لپاره ګاونډي هېواد ایران ته ځي. کوژده شوې نجلۍ یې په کور کې په تمه ناسته وي ،چې خاوند یې له ځان سره د ایران نه لاس نیولې ښځه راولي، کوژده شوې نجلۍ ددې حالت په لیدو سره ضعفت کوي او بیا په روغتون کې ساه ورکوي.

د دې دواړو کیسو پیل په ښو جملو سره شوي،یانې ښه پیل لري ، دلته به یې د بېلګې په ډول د (سبا اختر دي) کیسې پیل راواخلو،چې له پیله څومره ښې لنډې جملې، انځوریزه ژبه د ماشومانو له پوهې سره سمې کاربدلې مکالمې او تلوسه لري:

په هر صورت د روشن صیب کیسې لا په ځوانه مرحله کې دي، دا چې دی ځوان دی ، نو کیسې یې هم ځوانې دي، ځېنې سوژې یې دومره نوې دي،چې د هېڅ یوه لیکوال هم ورته نه دي پام شوی لکه زما موټر، زما لیکونه او داسې نورې.

دده د کیسو ښې ځانګړنې، دا دي چې دی د کیسو لپاره خوږه او معیاري کیسه ییزه ژبه لري او لنډې لنډې خو مانا لرونکې جملې کاروي ، همدا علت دي، چې د کیسو لوستونکي یې ډېر دي.

زه ښاغلي روشن ته ددغې ټولګې د چاپېدو مبارکي وایم او دا وایم،چې د روشن په هره کیسه باندې یو کتاب خبرې کېدای شي،خو د اوس لپاره همدومره.

د ښه کیسه ییز نثر د روڼتیا په هیله یې،تاسودکتاب لوستوته رابولم.

بختیار تلاش

جلال اباد - صفا راډیو

(c) ketabton.com: The Digital Library

د روښن دویم بریالی ګام

د ګران روښن د لنډو کیسو لومړۍ ټولګه مې هم لوستې او د دویمې د لوستو لور بېنه یې دا دی،تر چاپ وړاندې را باندې وکړه، دا کیسې مې په ټولیز ډول ځکه خوښې شوې، چې د ژوند د بېلا،بېلو ډګرونو موضوعات یې پکې را اخیستي، جوړښت او ارایه یې دواړه تر مخکینیو کیسو لا د معیار خواته نبږدې ښکاري او زېرى کوي، چې که روښن صیب خپلې دا هڅاندې او فعالې هڅې همداسې په مینه روانې وساتي، د راتلونکې یو ښه کیسه لیکوال به وي.
الله دې همداسې کړي

آمین

ارشادرغاند جلا ل اباد

(c) ketabton.com: The Digital Library

له کلي ترښاره او له ښاره ترکلي

په ((کوچنۍ ناوې)) نومي کتاب کې د کليوال ژوند خاطرې، مينه، ساده والی، رښتينولي او ... په ډېره هنري بڼه انځور شوي دي. ليکوال تر ډېره هغه څه ((کيسه)) کړي، چې ده؛ درک کړي او اغېز يې له ځان سره اخيستی، له کلي تر ښاره او له ښار ه کلي ته تللی، د لارې په اوږدو کې يې يو کوچنی ليدلی چې له خپلو لويو هيلو سره د مور تر غېږ ځان رسوي، څو تنه بېوزله د پلار له عاطفي محروم ويني، د دوو تنو په اړه د اعدام؛ شوې پره کړه غندي، د يو ساده کليوال د عسکرۍ خاطرو اورېدو ته ډېره وهي، لرګيو راوړولو پسې غره ته له تللی کليوال خبرېږي چې د سوله ساتو بهرنيو ځواکونو لخوا په ډېرې بېغورۍ وژل کېږي او ورسره نور ليدلي څه يې هم ياد کړي؛ خو د سړي کيسه ييزه تنده هغه مهال پرې خړوبېدلی شي چې دغه کتاب ((کوچنۍ ناوې)) تر پايه ولولي. زه ښاغلي روشن ته د ستر مينه پالونکي څښتن له درباره دده د نورو برياوو په نيت لاسونه لپه کوم او د کيسو مينه والو ته يې د لوستو بلنه ورکوم.

محب الله يار ننګرهار

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځوان روشن اوکوچنۍ ناوې

داخبره جوته ده چې هر فن اوهنر ځانته استعداد او ړتیا غواړي،ځکه خو ګران ملګری،ځوان شاعر اولیکوال رفیع الله روشن هم دشعر اوهم دلنډې کیسې په لیکلوکې ځانګړي سبکونه لري اودهرې پنځونې لوستل یې ځانګړی خوند لري،داچې کتاب یې دکیسودی نو غواړم یوڅوکرښې پرې تورې کړم اوخپل هغه مسؤولیت چې ده راته راسپارلی اداېې کړم،دهغه د هرې کیسې په لوستلو لوستونکی اړ کېږی، چې بله کیسه ولولي، دا به د لوی رب لورینه وبولو، چې پرښاغلي روشن یې کړې، کنه یوڅوک په دومره لنډه موده کې داسې شاهکارې پنځونې نشي کولی، څنګه یې چې ښاغلی روشن کوي، روشن که څه هم د لیکوالۍ په ډګر کې لکه د نورو لیکوالانو په شان کالونه ندي تېر کړي مګر لیکنې او کیسې یې ډېر له فهم او مطالبو ډکې وي، هره یوه کیسه یې جلا خوند لري، که مبالغه ونشي ،زه یې هره لیکنه هغه که نثري وي اوکه نظمي بار بار لولم ولې چې یوډول خوندورتکي سره پېیي.

قدرمنو لوستونکو! تاسو د ښاغلي روشن د لنډو کیسو لوستلو ته رابولم، او ډاډمن یم چې تاسو به ترې هم همغومره خوند واخلئ، څومره چې ترې ما اخستی، د کتاب تر پایه به تاسو دې پایلې ته ورسېږئ، چې ریښتیا هم ځوان

(c) ketabton.com: The Digital Library

او نوښتګر لیکوال ښاغلي روشن په هرې کیسې کې د خپلو هېوادوالو ستونزې او مشکلات رانغاړلي دي، زه ښاغلي روشن ته د لنډو کیسو د دوهمې ټـولګې مبارکي وایم او له لوی رب(ج) څخه ورته د ژوند پاتې مزل کې د لابریـالیتوب او پرمختګ هیله کوم، دا هم تاسو او دا هم (کوچنۍ ناوې) قدرمنو لوستونکو! له تاسو څخه هم هیله لرم، چې د لنډو کیسو له لوستلو وروسته ښاغلي روشن ته د لابریالیتوب دعاګانې وکړئ.

دورلوولی په تږوله هغه مینه چې له روشن سره یې لرم

امیرزېب دُرانی خوست

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا خاوره به ډېر الفتونه وزېږوي

د روشن صیب اخلاص او پېرزوینه د ځان په اړوند د قدر وړ بولم ، چې زما امي ښخه یې هیله وکړه تر څو دده دنوي کتاب چې
« کوچنۍ ناوې» په نامه یې نومولی یو څه ولیکم ، د اوسني وخت بادرکـه او بـا احساسه افغان ځوانانو او په خاص ډول د با استعداده او وطـن دوسـته ځوانـو لیکوالو او شاعرانو لاس ته راوړنې زمونږ پردېسو افغانانو لپاره دروح غـذا ده ، دوی د خپلې ټولنې انځورګران دي ، هر څه چې نن زمونږ په افغاني ټولنه کـې تېرېږي ، دوی یې په خپلو لیکنو او اشعارو کې منعکسوي ، زمـونږ د ټـولنې د اصلي ماهیت او حوادثو د ښودلو هنداري دي ، او مونږ ددوی له طریقه د وطـن په رمز او اسرار خبرېـږو ، زه روشـن صـیب لـه نـژدې ښخـه پېـژنم ، دده د مقالو،لنډوکیسو او اشعارو سره اشنا یم او دده د ادبي ژونـد بهیـر تعقیبـوم ، روشن د داسې ځای اوسېدونکی دی ،چې کوم چې له اوس ښخـه تقریبـاً یوه پېړۍ مخکښې پکې اروا ښاد استاد ګل پاچا الفـت زېږېـدلی دی ، زه پـه دې بلکل مطمئین یم چې روشن او د دې منطقې نور با استعداده ځوانان چـې د فرهنګ په جبهه کې کار او فعالیت کوي د الفت صیب د لارې پیـروان دي ، زه دې ټولو ځوانانو ته او په خاص ډول رفیع الله روشن ته د فرهنـګ پـه دې بـا مسؤولیته او سپېڅلې جبهه کې د زیاتو بریالیتوبونو هیله کوم .
محمد قاهر «دردمند» روسیه ، سانکت پتربورګ
ځوانیمرګه ناوې اودروشن له حقیقته ډکې کیسې
دښاغلي روشن د لنډو کیسو مجموعه راته داځل مخکې له چاپ راورسېده په داسې حال کې چې زه لا تراوسه د لومړنۍ مجموعې (بې موره) لوسـتلو تـه

(c) ketabton.com: The Digital Library

سترګې په لار یم دا ځکه چې مسافرۍ او دوطن نه لرې والي ترې محروم کړی یم.

دغه مجموعه(کوچنۍ ناوې) مې په ډېره لیوالتیــا او مینــه لــه ســره ترپایــه ولوستله چې خورا په زړه پورې وه، ښاغلي روشن دهغه استعداد له مخې چــې دکیسو په برخه کې پرې الله پېرزوینه کړې له ډېر دقت او زیرکتیــا یــې کــار اخیستی، هره جمله یې ځانته د ځانګړي مفهوم په وړاندې کولــو دټــولنې لــه ناخوالو انځور جوړوي.

په کیسو کې له داسې کلمو او سوژو کار اخیستل شوی چې لوستونکي د یــوې کیسې په لوستلو بلې ته مجبور وي او هغه څه چې لولي لکه په یــوه واقعــي او پخوا تېرشوی فلم کې یې چې د خیال په هنداره ګوري او دا هر څه هغه وخت کېدای شي چې حقیقت ولري او دروشن دلنډو کیسو لویه ځانګړنــه همــداده چې کیسې یې په حقیقت ولاړې دي اوهغه څه یــې انځــور کــړي کــوم چــې دټولنې وګړیو په خپلو سترګو لیدلي.

زه د روشن صیب دقلم مینه والوته مبارکې وایم او ورته پــه دې برخــه کــې د نورو پنځونو په هیله یم.

سهراب سهار بلجیم، دافغانانو کلتوري او ادبي ټولنه

(c) ketabton.com: The Digital Library

سبا اختر دی

د روژې وروستی ماښام وو، کوچنی ماشوم له لویوهیلوسره دمورخنګ ته ورغی دهغې له سره یې پړونی په نازکو ګوتوکش کړ،په وړه اونرمه ژبه یې ورته وویل:

مورې ! سباته، ماته زما نوې جامې اغوندې ؟

مور: هو زوی جانه بوتونه به هم درته په پښوکړم.

زوی: شانو خوهم نوي کالي لري هغه به یې هم اغوندي ؟

هوکنه! هغه خوهم ستا خور ده، دواړه به پاکې جامې واغوندئ او له ترونوسره به مو ماماګانو او نورو خپلوانوکره ولاړ شئ!

کوچنی موسکی شو، څوشیبې غلی ولاړه وچې بیا شیطان وسوګندہ په موربانديې یې اوازوکړ،نورهلکان اونجونې خو له خپلو پلرونوسره مېلوته ځي، زه اوشانوبه له چاسره ولاړشو؟

د ښځې رنګ پک والوته ،دکوچني خبروته سوچ کې شوه ، سترغلي یې لامده شول ، رڼواوښکویې له سترګولارې وکړي ، دپړوني څنډه یې راپورته کړه په داسې حال کې یې سترګې وچې کړی چې دماشوم طرف ته یې شا وه، کوچنی هم دمورسکوت ته زړه تنګی شو، مخې ته یې راوګرځېده خودهغې سترګوته یې ونه کتل خبرې یې پیل کړې ، مورې: پلارمې داځل هم کورته نه راځي ؟ تاخو ویل چې هغه به ډېر ژر راشي،اوبیا نور هېڅکله هم نه ځي،ایا هغه تراوسه له موږنه مروردی ؟ زه مې کاکا ته وایم چې په موبایل کې ورسره خبرې وکړي ، زه هم ورسره خبرې کوم؛ زه اوشانو به ورته زاری وکړو پخُلابه یې کړو ، بیابه راشي اوموږبه مېلې ته بوځي .

(c) ketabton.com: The Digital Library

موريې چې دکوچني په هره خبره يې زړه ټپي کېده، سلګيونيولې وه ښه په زوره يې وژړل ،کوچنی حيران شو چې مور يې ولې ژاړي ،هغې سر په پخپلوزنګنوکېښود اوترډېرځنډيې راپورته نکړ ،کوچني هڅه کوله چې دمورسررا پورته کړي ، هغه فکرکاوه چې موربه يې ورسره ټوکې اولوبې کوي،خودامعصوم ماشوم لاپه دې نه پوهېده چې مور يې لوبې نه بلکې ويرکوي،هغه ديوداسې چاپه هجران کې اوښکې تويوي چې کوچنی يې سباته د راتللو په تمه دی،دهغه په راتګ پورې يې خپله ډېره لويه هيله تړلې ده ،چې دخپلو نورو همزولو پشان به يې دپلار لاس نيولی وي او په ښکليو ،ښکليو ځايونوکې به چکرې ووهي.

هغې چې زړه تش کړسريې راپورته کړماشوم يې غېږې ته ورنږدې کړ،په مخ يې ښکل کړ،ورته يې وويل:

نه زوی جانه ! کاکا ته دې ونه وايې چې پلارجان ته دې زنګ ووهي ښه! زه خوله تاسوسره يمه که پلار دې رانغی نوموږبه ورشو زه به تاسوچکرته بوځم اوډېر سيلونه به دربانديې وکړم.

کوچني يوځل ضد پيل کړ، نه نه !موږله تاسره نه ځو، موږ مې له خپل پلارسره ځو،هغه بله ورځ يې هم موږېبولې وو،خودا نازولی او له وخت اوحالاتونا خبره ماشوم لاپه وخت څه پوهېږي ، چې ورځ څنګه تېرېږي او شپه څنګه راځي؟ ددوی دچکر پوره پنځلس مياشتې تېرې شوې وې، مخامخ دميزپرسردپلارپه اينښي عکس يې سترګې ولګېدلې ،ورغی راپورته يې کړاوخبرې يې ورسره پيل کړي،هغه ته يې خپل کورته دژر راتللوبلنه ورکړه، موريې بياهڅکيوونيوله ددې په خاطر چې چيغه يې له خولې نه وځي په بالښت به يې خوله ولګوله، ګلالي کوچني هغه پېښه له ياده ويستې وه چې نهه مياشتې وړاندې يې پلاردشپې له مخې په دې تور چې له طالبانوسره اړيکې لري له کورنه ووېستل

(c) ketabton.com: The Digital Library

شو خووروسته دڅوفیرونوله اوریدلیدلویې یواځې دپلارجسد د کلیوالو لخوا کور ته داخل کړای شو.

ماشوم عکس بېرته په مېزکېښود ،راغی دمورځنګ ته، ورته یې وویل: ته وګوره چې سباته راځې اوکنه ،هغه ماته وویل چې ډېر ژر به راشي،ایا ته هم ورپسې خفه شوی یې ؟

زه خو ډېرورپسې خفه یم ، خو مور یې غوښتل داخبره دهلک له فکره وباسي،ورته یې وویل هغه څه کوې ،چې راغواړې یې،پرې یې ږده چې پیسې وګټي بیابه تاته پرې موټر واخلي،کوچنی خوشحاله شو او منډې یې کړه په خواږه خوب ویدې خور شانو یې له خوبه نه خپرې ولګولې، راپورته یې کړه ،شانوګۍ!ای شانوګۍ! پاڅېږه نکریزې نه کوې؟ سباته اخترده زه اوته به نوې جامې اوبوټان واغوندوچکراوسیلونوته به ولاړشو،لالا هم راروان دی،ماورسره خبرې وکړې اوس به راورسېږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ښوونځي جامې

په وړوپښو ولاړدالمارۍ خانه یې خلاصه کړه یوڅه یې ترې راواخستل دکورنۍ نورو غړوته یې شا واړوله او له الماری څخه له را اخیستي څیزسره بوخت شو، هغوی په خپلوکې پرې بحث پیل کړ،مشرې خور یــې وویــل داڅــه شــی یــې پیداکړ چې له مورنه یې پټوي،پلار یې وویل پرې یې ږدی کار مــه پــرې لــرئ، چې دی خوښ وي،مور کوم اعتراض نلرو،ټولــوغلي غلــي وخنــدل،خوده پــه هېڅاخیال رانه وړه اونه یې ددوی خبروته کوم اهمیت ورکړ څوشیبې وروسته دټولوهېرشو،هریوپه خپل کارپسې پورته شو، دغرمې یوولس نیمی بجــې وي چې کلثوم بکسه پرشاه له ښوونځي را ورسېده، سلام یې واچاوه پلاریې په مخ ښکل کړه، شا بسې لورکۍ، هله ژرولاړه شه جامې دې بدلې کــړه کتابونــه دي هم پرځای کړه، چې ساحل یې درته ونه شلوي ، هغې هم دکوټې په لور منــډه کړه ، شېبه لانه وتېرشوې چې دکوټې له دننه څخه دساحل چیغې پورته شوې ، پلاریې ژر ورغی ، کلثوم ته یې وویل مه کوه له هلک سره غرض ، ساحل چې پلارولیده ، لستونې یې په ســترګو راکــش کړ،اوښــکویې ګرېــوان تــه غــاړه ورکړه،ویې ویل زه یې نه ورکوم، دازما دی، دواړه لاسونه یې پــه تخرګونــوکې داسې ننوویستي وولکه یخ چې نیولی وي ، خوده هغه شی چې له کلثوم څخه یې پټه وو اوله الماری نه رااخستی وو، پټ نیولی وو، کلثوم له ځانســره غلــې غلې خندېده ،په څټ یې راوکتل اوله کوټې ووتــه لــر وروســته دســترخوان هوارشو یوبل ته یې اوازونه وکړل خودغرمنۍ دخوړلولپاره اماده شي،خوریې

(c) ketabton.com: The Digital Library

په وروړپسې ورغلله ورته وویل ساحله! مونږ درنه توله ډوډۍ خلاصه کړه ، ته یې نه خورېې ؟

هلک ځواب ورکړنه ! نه یې خورم ، ته پرې مړه شه، چې ډېره وږې شـوې یـې پلارېې پسې راغی خوهلک نه غوښتل له خپلې خبرې تېرشـي ، پلارتـه یـې وویل مونږ ډوډۍ نه خورو.

تاسو یې وخوری!. پلار دکوچنی پـه وړو، خـوډېرو درنـو خبروهـک حیـران شوڅه!؟موږ یې نه خورو! موږ ؟ نور څوک دي؟دپلار په تینګار ډوډۍ خوړلوتـه چمتوشو دالمارۍ خانه یې خلاصه کړه،پلارته یې وویل خوته به نه راګورې،هغه هم ورسره ومنله،څه یې دننـه کېښـودل،اوله کـوټې ووت،ولاړډوډۍ یـې ژر وخوړه هغوی دچایوپه څښلو بوخـت وو،چـې سـاحل یوځـل بیاپورتـه شـو، کلثوم،غوښتل چې پسې ورشي،خونازولی ساحل ورته په قهر شو مـه راځـه شیشکې ، بیزو، موږپکې تانه منو! اوکوټې ته ننوت! څوثانیې تېرې نه وي چـې له یوه درزسره مل دساحل وېرونکې چیغې دټولوپه غوږو نوکې کړنګهارۍ وکړ ،کلثوم چې ډېره وېرېدلې اوله کوټې څخه راپه منډه وه په حوېلۍ کې پریوتـه ژبه یې د دواړوژامومنځ کې راغله او سرو وینویې له خولې لارې وکړې، پلار یې اول کلثوم پورته کړه اوبیا کوټې ته ننوت،دتره ښځې یې کلثوم پـه غېـږ کـې ونیوله،خوهغې په داسې حال کې چې ژبه یې نیمه پرې شوې وه،ساحل ساحل ویل خو څوک نه پرې پوهېدل .

پلارېې کوټې ته له ننوتو سره چیغه کړه:

نا !!! ساحله !!! ساحل چې المارۍ پرې راچپه شوې وه له سرنه یې وینې روانې وې، په کوچنیولاسونوکې یې دمور هغه عکس نیولې ووچې دهغـې لـه مـړې کېدوڅخه یې یواځې درې میاشتې دمخه دسـاحل پـه ځلورمـه کلیـزه کـې اخستی وواو ساحل یې امیل په غاړه په غېږکې نیولې وو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

نالوستی خاوند

اجمل د ۱۴ کالو و،نور یې پلار ورسره تر پوزې راغی،اخر یې د ولسوالۍ په بازار کې له یوه مستري سره شاګرد کړ،داچې هغه ډېر زیرک او ویښ هلک نه و،هره ورځ به یې استاد پلارته شکایت کاوه او د اجمل له تنبلۍ به یې ورته ژړل، خو داچې مستري یې ملګری و ورته ویل به یې:

ورو‌ره نو زه به څه وکړم یواځینۍ اثره مې تاته ده هرڅنګه چې وي دا خدای وهلی به مستري کوي.

زه نه پوهېږم له دې بدبخته سره څه وکړم، ښوونځی یې هم ونه لوست،بله چاره یې ماته نه راځي، داجمل استاد به هم ناچاره ومنله، بله لار یې نه لرله ،نه یې خپل ملګری خفه کولی شو اونه یې په اجمل زړه ښه و، بالاخره اجمل په پوره ۴ کالوکې ښه مستري شو،اوس یې نو هغه د پېښوریانو خبره له خلکوسره هم (جان پهچان) پیداشوی و،بل داچې دخلکو خبروته به یې هم غوږ نیوه هرچابه ورته چغلي کوله او له خپل استاد سره به یې خفه کاوه، اخر یې له استاد نه ځان بېل کړ،پخپله یې دکان ونیو.

په همدې ورځوکې داجمل تره خپل یوه ځوی ته چې هم له اجمل څخه په عمر لوی و اوهم ورڅخه په مالي برخه کې مخکې وه کوژده وکړه،داجمل پلارته کینه ورغله ویې ویل ولې زه څه له معراج نه کم یم ؟

ته ګوره چې په پنځه ورځوکې اجمل ته ښځه کوم کنه.

په رښتیا یې همداسې وکړل څلورمه ورځ یې دخپل یوه همسایه لور اجمل ته وکړه،هلک چې کوژده وکړه نور دلته کار خوند ورنکړ له خپل یوه بل ملګري

(c) ketabton.com: The Digital Library

سره د کور له غړو پټ اروپاته روان شوی و،په ایران کې و چې پلارته یې زنګ وواه په کور کې ټول ورته غوسه و خو اوس اوبه له ورخه تېرې وې.
کله چې د اجمل ناوې سپنا خبره شوه چې خاوند یې خارج ته تلی دی ډېره خفه وه، خوځه به یې کړي وای هغه ۴ کاله په جرمني کې تېر کړل مزدوري یې هم ښه وه کورته یې ښې پیسې را استولې اوس سپنا هم له ۱۲م ټولګي څخه فارغه شوې وه.
داچې هغوی دواړه له ښاره لرې په کلي کې اوسېدل سره له دې چې څو ځله اجمل خپلې مورته وویل ترڅو سپناته موبایل واخلي خو دهغې کورنۍ مخالفت کاوه او اجازه یې نه ورکوله چې لور یې له خپل نامزاد سره په موبایل خبرې وکړي.
له څلور کالو وروسته اجمل ډیپوټ(راو شړل شو) همداچې راغی په څو ورځو کې یې واده وکړ،غوښتل یې بیاپه افغانستان کې ځانته څه کاروبار جوړ کړي.
یوه ورځ چې سپنا د پلار کورته تللې وه د اجمل کوم څه پکار شوي و او هغه شی سپنا په بکس کې ایښی و،کله چې هغه بکس خلاص کړ ترڅوخپل مطلوب شی پیدا کړي،ګوري چې په یوه ښکلې کتابچه کې په ډېر ښکلي خط لیکل شوي څو لیکونه ایښي دي،پرته له دې چې لیکونه په کوم چا ولولي کتابچه یې له بکس څخه راووېسته اوبکس یې بند کړ،سپناته یې زنګ وواهه ورته ویې ویل:
ته یوځل کورته راشه چې ضرور کار مې درسره دی،داچې اجمل دوی او دسپنا د پلار کورونه سره نږدې و په څو دقیقوکې راغلله،همداچې خپلې خونې ته ننوته ګوري چې اجمل له غوسې تک سور اوښتی او دکوټې په منځ کې ولاړ دی.
غوښتل یې د غوسې او خلګان پوښتنه یې ورڅخه وکړي خو اجمل پرې چیغه کړه،بس سپنا بس!! چې یوه خبره هم ونکړې،ماتاته د یوې ډېرې پاکې او با

(c) ketabton.com: The Digital Library

عزتې نجلۍ فکر کاوه،زه خبر نه وم چې ته به دومـره کثیفـه او پلیتـه نجلـۍ یې،تا زما له نه شتون څخه دومره بده ګټه واخسته؟ چې بیا دې یارانې هم پیل کړې؟

له دې سره په سپنا سر وګرځېد له غم او ترهې یې چیغه کړه ولې اجمله! اخـر ما څه کړي چې ته دومره لوی تور راباندې پورې کوې،سترګې یـې د هغـه پـه سترګوکې وګنډلې ، د لاس ورغوی یې د اوښکو پاکولو لپاره سـترګوته پورتـه کړ ،غاړه یې کړه شوه ګوري چې د خوب په تخت یـې دبکـس کتابچـه پرتـه ده،پوهه شوه چې ټول غم همدې کتابچې جوړ کړی دی.

قدم یې پورته کړترڅو کتابچه راواخلي خو اجمل له لاسه ونیوله،همداچې مـخ یې د هغه په لوري کړ دومره مضبوطه یې له کینې سترګې پورته ووهلـه چـې ځای پرځای پر بوتله، بل وار یې پرې ونکړ،همداسې په قهر او غصب له خـونې ووت او دحویلۍ په منځ کې یې چیغې پیل کړې:

مورې! مورې! ته راشه او دخپلې بي بي اینګور ګلونه دې وګوره چې کرلي یـې دي،ته خبره یې چې هغه څو یاران لري،که نه یې خبره ورشـه او لیکونـه یـې وګوره.

ټول له شاوخوا خونو راووتل او داجمل خونې ته ورغلل ګوري چې سپنا دکوټې په منځ کې بېهوښه پرته ده،پرته له دې چې د پېښې لامل وپوښتي روغتون ته یې ورسوله.

اجمل لا هماغسې په کور کې تاوېده اوله غوسې اوقهر څخه یـې لـه سـترګو سپرغۍ الوتې چې شل دقیقې وروسته یې پلار ور ته زنګ وواهه په وارخطایې یې ورته وویل چې مېرمن یې مړه ده او دی باید له کـوره ځـان وباسـي کنـه پولیس به یې ونیسی پرته له دې چې څه ووایي له کوره ووت.

ډاکټرانو یې پلار ته ویلي و چې دومره شدید وار پرې لګېدلی دی چې دعصابو رګونه یې شلېدلي او ۲۰ دقیقې مخکې یې ساه ورکړې ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د سپنا دمرګ په دریمه ورځ د اجمل خور شبانې هغه کتابچه چې په منځ کې یې لیکونه ایښودل شوي و او دهمدې لیکونو په وجه هغه ووژل شوه را واخسته، دکتابچې په منځ کې ځلور لیکونه چې ډېر په مهارت او هنر سره لیکل او رنګه شوي و پکې و.

شبانې چې به هر لیک پرانیست او لوسته به یې نو سلګۍ به یې ورسره وهلې کله چې یې ځلورم لیک نیمايي ولوست دومره په لوړ اواز یې وژړل چې په حویلۍ کې ولاړې ټولې ښځې کوټې ته راننوتلې،شبانې وویل ورور مې ددې کتابچې او خطونو له لاسه ورېندار ووژله خوهغه بې ګناه وه!

ټولو ورته وویل : ته یې ووایه چې د الیکونه چا سپناته رالېږلي اوڅه یې پکې لیکلي دي؟

شبانې په داسې حال کې چې سلګیووار نه ورکاوه د ځلورم لیک وروستۍ جمله داسې ولوسته: (اجمله! ګرانه داچې ته نالوستی یې زه هېڅ خفه نه یم،په دې هم پوهېږم چې ته به زما لیک هم ونه لوستلی شي ځکه چې تا ځان له لوسته لرې ساتلی دی .خیر په دې هېوادکې ټول وګړي لوستي ندي ،هېڅ پروا نکوي خوته به زما یوه غوښتنه منې او هغه داچې کله پخیر وطن ته راغلې او واده مو وشو نوته به د خپلې خوارۍ مزدورۍ ترځنګ زده کړې هم پیلوې).

(c) ketabton.com: The Digital Library

د زوی قاتل

هغه د ناروغۍ پر بستر پروت و ورځې یې ډېرې ووتې شــبېه تــر بلــې یــې د ژوندي پاتې کېدو لپاره هیلې له منځه تللې، بالاخره هغه وخت هــم راورســېد چې لاسونه،پښې،خوله اوسترګې یې هم له حرکته پرېوتــل،ډاکټران هــم زړه نازړه ورته تلل راتلل هسې دده دکورنۍ د تسل لپاره به یې ورتــه تــش ډراپ (سیروم) تېر کړ هغه به هم چلښت نه کاوه ځکه عضلات او رګونه یې له کــاره پرېوتي و،له ناچاره وه باید کورته یې ببولی وای ، خپل پور یې په کور کې پرې کړی وای او نور یې د کفن دفن لپاره ترتیبات نیول شوي وای.

سره له دې چې پلار او مور یې اوس هم نه منله خو دشهاب مشر ورور وویل: د صدف له کورنۍ نه به هیله وکړو که یې ومنله یو دفه به صدف روغتــون تــه ورته راشي نصیبونه خو یې سره نه و شوي د وروستي ځل لیدو ارمان خوبــه د صدف پوره شي.

په ډېرو عزرونو یې خپل پلار اومور راضي کړل،یوځوک یې د صدف دوی کورته ولیږل دوه ساعته وروسته صدف اومور یې روغتون ته راننوتل صدف په داسې حال کې چې زنګېدلي قدمونه یې په ځان پسې راکشــول او پخــوانی نــور او رنګ یې په مخ کې نه و پاتې ډېره بې سکې شوې وه روغتون ته راننوتله .

(c) ketabton.com: The Digital Library

کله چې د شهاب دبستر خونې ته ننوتل اوپه هغه یې نظر پرېوت صدف ځــای پرځای کېناستله،له زړه یې دمه وخته،ښه شېبه یې ژوره ساه واخسته مور یې له لاسه ونیوه او دشهاب مخکې یې کېنوله،هغې د چپرکټ په بازو سر ایښی و مړې مړې اوښکې یې په سپینو مرمرو څڅېدې،په داسې حال کې یې سترګې د ولاړو کسانو په لور واړولې چې اوښکو یې په مخ د ۱۱عددونه جوړ کړي و،لــه هغوی نه یې هیله وکړه چې څو شېبې صدف او شهاب په خونــه کــې یــواځې پرېږدي.

د صدف د مور په شمول په خونه کې ولاړ ټول خلک ووتل،صدف دشــهاب پــه بې متري بدن سترګې وګرځولې خپل دغاړې بیک ته یې لاس کــړ پــه درملــو لامده کاغذی ستمالونه یې ځنې راواخستل او دشهاب مخ او لاسونه یې پــرې پاک کړل ،کله چې به یې دهغه مخ لاسونه پرې پاک کړل دستمال به یــې پــه باطله دانۍ کې وغورځاوه،دشهاب د مخ په پاکولو بوخته وه چې دهغه د ښــي لاس دوه ګوتې وخوځېدې.

صدف ژر دهغه لاس راواخست اوپه خپل مخ یې کېښود دهغه پــه ســترګوکې یې سترګې وګنډلې په زړه کې یې دهغه د ژوند هیلې وټوکېدې خو ژر ور پــه زړه شو چې دهغه ژوند او مرګ ددې هېڅ درد نشي دوا کولی ځکــه د شــهاب پلار چې د صدف ماما کېده هېڅکله نه غواړي چې دیوه مالداره سړي لور دې یې اینګور شي،او له خپلې کمپلې پښې وباسي،که څه هم دصدف پــلار خپــل ځان له دوی څخه پورته نه حساباو خو دوی ځانته یو دېول عار او شرم ګڼلــه او په دې نه پوهېده چې صدف له خپلو قالینو د شهاب ټغر ته دېر اهمیت ورکوي.

بیا یې په کنده کنده سترګوکې اوښکې ښکاره شوې نور نو هــېڅ هــم ورتــه د زغملو وړ نه ول،د شهاب لاس یې ورسره وغزاوه ،په تندي یې ښکل کــړ او پــه چالاکۍ له خونې ووته،حتی مورته یې هم صبر ونکړ کله چې خلک خــونې تــه ننوتل شهاب په بند بند اواز د صدف نوم اخسته ،ټول هک پــک شــول ،هــېڅ

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورته د منلو نه وه ، د شهاب ورورچې ولیدل د ورور ساه یې د صدف په لاسونو کې ده ، له خونې راووت اوپه صدف پسې یې منډې کړې،له روغتونه بېرون یې هغه پیداکړه په ننواتو یې بېرته راروانه کړه او دخپل ورور د ژوند خیــرات یــې ورڅخه وغوښت.

صدف او دشهاب مشر ورور چې کله خونې ته راننوتل نو د شهاب زنه یــې پــه سپین ټوکر تړلې وه ، سترګې یې دخونې دروازې په لوري خلاصې پــاتې وې او دتل لپاره له دې دنیا تللی و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستا یادونه

غوټۍ چې فرهادډېرېرې ګران وو او دومره يې زړه پرې بايللی وو،چې نــه يــې غوښتل بله نجلۍ ورسره خبرې هم وکړي.

يوه ورځ يې په ښوونځي کې د تفريح پرمهال ورته وويل ګوره فرهاده! ته ښــه په دې پوهېږې چې زه له تاسره ډېره مينه کوم،نويوه هيله درنه کوم چــې لــه نورو نجونونه ځان وساته،له هغوی سره ډېرې ټوکې ټکالې مه کوه ډېر ورســره کېنه پاځېږه مه،هغه ورته غوږ نيولی وو اودې ورته خبرې کولې.

چې خبرې يې خلاصې شوې هغه ورته وويل ســمه ده زمــا ښايســته حــورې! ښنګه چې ته غواړې همداسې به کېږي،خودهغې زړه پرې اوبه نه څښلې.

نه نه فرهاده! ګوره زه جدي يم کنه بيا درنه خفه کېږم، هغه ځواب ورکړ،وساده ګۍ ته به ولې له مانه خفه کېږي،وګوره تاته ما ښوځله ويلي چې فرهاد بــه لــه هېچاسره مينه ونکړي،مګرپواځې اويواځې له خپلې ګل غوټۍ ســره،خو يــوه خبره مې ته هم واوره،چې نور ماته داسې خبرې ونکړې.

ته پوهېږې چې ستا په بار بار ټينګار اوپرما شک کول،زما په زړه کې ستا لپاره دمينې دکمېدو سبب کېږي،اوزما اعتماد تريوه لوی سوال لاندې راځي،ته هېڅ غم ونکړې، هغه خوبه دې اوربدلي وي کنــه چــې جــوړې پــه اســمانونو کــې انتخابېږي،خو ګوره زه باور لرم چې فرهاد دغوټۍ اوغوټۍ دفرهاد لپاره انتخاب شوي دي،دواړو وخندل،دلاسونوګوتې يې يودبل په ګوتــوکې ورکــړې او روان شول،په دې کې ډېره موده تېره شوه، دوی په رښتياهم يو لــه بــل ســره ډېــر نږدې شوي وو،هغه ورځ هم راغله چې دغوټۍ دکوژدې دستمال يــې دفرهــاد لپاره ورکړ،اوس خو غوټۍ پوره ومنله چې فرهاد يې خپل شــواونوريې ځــوک ترې نشي ولجه کولای.

(c) ketabton.com: The Digital Library

له کوژدې څلور میاشتې وروسته فرهاد لــه دوه نــورو ملګروســره ایــران تــه ولاړ،کله چې هغه یو ناڅاپه روان شو،اوغوټۍ خبره شوه نوله واره پــه رژېــدو شوه،په ډېر کم وخت کې یې رنګ تک ژېړ شو،دومره وچه کلکــه شــوه چــې یواځې پوستکی یې په هډوکو پورې نښتی وو ،که څه هم چې په اوونۍ کې یې یوځل له فرهادسره په ټېلیفون خبرې کولې،خوهغه خبرې به یې هم له غــم او ویرنه ډکې وې،هغه به ورته خبرې کولې اودې به ورته ژړل، تل به یې زړه شین وو،دکلي اوکوڅې نجونوبه ورپورې ملنډې وهلې اوورته به یې ویلې: چــې تــه څومره بې شرمه یې ،اخر خوبه راشي تاخو ځان له خفګانه مــړ کړ،ډېرخلــک داســې وي چــې دولــور پــه پیسوپیســې لــه وطــن څخــه ورک شــي،آن لندن،امریکا،فرانســـې،کاناډااونورو لـــرې هېوادونوتـــه مساپرشـــي،اوبیاپه کلونوکلونو هلته وي،ترڅوچې ببرته راځي اودواده پیسې ګټي نو سپن ږیـری شوی وي،ډېرخوپه کلونوکلونــو ورک وي،ســتاخو دخــدای فضــل دی نــږدې ګاونډي هېواد ایران ته تللی دی.

هغوی به دې ته داسې خبرې کولې خوپه خپلومنځوکې به یې دغوټۍ پاکه او سپېڅلې مینه ستایله اوویل به یې چې هرڅوک دې داسې مینه وکړي.

خو! چاته یې وایي دڅو میاشتو په تېرېدو سره د غوټۍ زړه صبرشو ببرته یــې رنګ یوڅه ځای ته راغی،خوهغه اوس ښوونځي ته نه تلله،بس همغه دکور پــه کارونوکې به یې له مور او خویندوسره مرسته کوله .

دفرهاد دسفرلړۍ په ایران کې یو نیم کال ته وغزېده،خود راتللو یــې څــه نــه ویل یواځې غوټۍ ته به یې نن اوسبا کول ،چې په دې سره به دهغــې زړه ښــه وو،اویوه تمه به ورته پیداکېده چې رابه شي.

بله ورځ په کلــي کــې دهغــه دراتللــو اوازې خپــرې شــوې،چې هېــواد تــه راستنېږي،اوپه ډېرکم وخت کې به غوټۍ په سره ډولــۍ کــې خپــل دخاونــد کورته ولاړه شي، غوټۍ خولا لدې هم خبره شوې وه، چې فرهاد خپل پلارتــه

(c) ketabton.com: The Digital Library

په ټېليفون کې ويلي چې له رسېدوسره يې بايدواده تياروي،همداسې يې وکړل دغوټۍ پلارته يې هم خبرورکړ ،ترڅو ځان چمتوکړي او واده ته دوی هم تياری ونيسي.

اوس نوهره لحظه دغوټۍ لپاره پوره کال دی ،خوبونه يې ورک شوي،بس يواځې له خپلو خاطرو سره لوبېږي.

دهغه راتګ ته يواځې دوه ورځې پاتې وې، د واده لپاره کارتونه هم وليکل شول،مېلمانه راوغوښتل شول،دفرهاد خُسرته خوږه اومصارف هم وروړل شول،بس يواځې دهغه رارسېدل پاتې وواودواده شروع کېدل.

هغه ساعت هم راورسېده چې ورونه ،دتره زامن اوماماګان دفرهاد مخې ته دسرک په غاړه ودرېدل، غوټۍ چې له خوښۍ نه يې په زړه ساړه ننوتي وو،داسې ربړېدېدله لکه ګلاب ته چې دسهار وږمې ټالۍ ورکوي اوپه ګلبڼ کې يې يوه خوشګواره فضا جوړه کړې وي .

چې يوناڅاپه چيغې شوې هغه دی راغی! ،هغه دی راغی!.

کوچنی کرولا موټر دهلکانوپه منځ کې داسې ورک شولکه دشاتوپه ګبين چې مچۍ راتاوې شي،خوپه يوه ثانيه کې هرڅه بل شان شول اويوه حيرانوونکې چوپتياخوره شوه، ټول لکه وېرېدلي مرغان يوبل ته څک څک شول،څوک يوطرف اوڅوک بل طرفته سره ببل شول، په دې وخت کې دموټر دروازه خلاصه اوفرهاد ترې راکوز شو،دموټر مخې ته راتاوشو،ددوهم سيټ ،دروازه يې هم راخلاصه کړه،په سيټ کې دتنها،په تور حجاب کې ناستې ، نجلۍ لاس يې ونيوه راکوزه يې کړله،خلک يوبل سره وپسنېدل،يوډول زوګ اوګونګوسې پيل شوې،ای دابه څوک وي؟بل به وويل څوک ده خو راتښتولې به يې وي کنه!، چابه ويل کومه نابلده انجلۍ به وي،بل به وويل ای څومره ښکلې ده،تاسوخووګورئ ته به وايي چې په قلم جوړه شوې ده،خوفرهاد دټولو

(c) ketabton.com: The Digital Library

اندېښنې په یوه اواز سره لېرې کړې،ولې حیران یاست ،داچې دا نجلۍ څوک ده اوڅنګه له ماسره راغلې ده په همدې فکر کوئ کنه؟!

هېڅ دحیرانتیاوړ نده داستاسې راتلونکې،ورېندار،مانې،تندار اوزما مېرمنه مژګان ده.

څه څه څه !!! دډېروله خولې داکلمه په لوړ اواز ووته.

څوکوچنیوماشومانو دغوټې دوی کورته هم داخبر رسولی وو،څوهغې نه منله،اوپه خپله مینه یې باور اواعتماد لاره،چې په دې وخت کې یې مشر ورور کورته له خفګانه په ډکه څهره، راننوته،مورته یې وویل:

مورجانې غرق شولو،تباه شولو،وشرمېدو،دده له خبروسره له هرې کوټې لوی او واړه،دحوېلۍ منځ ته راټول شول،هغه هم دکوچنیوماشومانوخبره تائید کړه،غوټۍ هم په راټولوخلکوکې ولاړه وه، ټول ارمانونه یې په اوبو لاهو شول،هره هیله یې مړه شوه ،نوره په ځان نه وه پوه شوې.

کله چې یې سترګې پرانستې ،په روغتون کې وه او فرهاد یې مخې ته ولاړ وو،له لیدوسره یې لېونۍ شوه،چیغې یې پیل کړې،په خپل ځای کې کېناسته ،دهغه سترګوکې یې خپلې سترګې ونیوې دومره یې په قهر ورته کتلې چې فرهاد یې ووېراوه،چې په همدې کې یې په لاس کې بند کنول(دسیرم ستنه)، کش کړه و یې و بسته ،سرې وینې یې په لاس ښکته راروانې شوې اوپه هغه یې ور ورټوپ کړ ګرېوان یې پرې څېرې کړ،ورته یې وویل :

ته پوهېږې چې زما له یادونوسره دې څه وکړل؟

له دې سره نسکوره شوه ،سر یې دچپرکټ له وسپنې سره ولګېده،فرهاد ورته لکه دبوت ولاړوو، ډاکټران راغلل،چې راپورته یې کړه نوړنۍ یې دفرهاد دروغجنې مینې ته پر ېښې وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د تاریخ مضمون

نن یې دخبرو پیل په ډېرمانېجن انداز کې راسره وکړ،لـه نـورو ورځـو ډېـرل بدل،دڅو خبرو ووررسته مې زړه ورته تنګ شو،پوښتنه مې ترې وکړه ایاکومه ستونزه خونه ده درته پېښه شوې؟

ددې پوښتنې ځواب یې دخوشبېو لپاره له ځانه سـره وسـاته،له ډېرسـکوت وروسته یې وویل نه! دتشویش کومه خبره نشته ،خونن مې فکر جوړ ندی،کار خوند نه راکوي،هېڅ شی مې نه خوښېږي،بیاغلې شوه،ورته ومې ویل ایاداټولې خبرې ستاله خولې راووتې!؟

بیاځنـډنۍ شـوه،په جـدي ډول مـې اواز پـرې وکړ،بیـا دربانـدې ځـه وشول،خوخبرې وکړه کنه،ایاچاخوځه ندي درته ویلي؟

ځواب یې نه راکاوه،بیامې پرې اواز وکړ،ګـوره شـینکۍ! زه داسـې ټـوکې نـه خوښوم هیله کوم زما دې تشویش پیداکړ،ووایه هرڅه چې شوي وي ماته یـې ووایه که کومه ستونزه وي ، دواړه به ورته یوه دحل لاره وګورو،بیایې هم خپله خاموشي ساتله،خوزماچېرې طاقت کېده،وجلې!خوب درځـي کـه څنګه؟کـه خوب درځي نو ورځه ویده شه،ځواب یې راکړ نه خوب نه راځـي ،پوهېږې!پـه دې وروستیوکې یوډول عجیبه بدلون په ځان کې احساسوم.

ژرمې پوښتنه ترې وکړه هغه څنګه اوکوم ډول!؟.

ویل یې درس ویلوته مې زړه نه کېږي،خوراک ،څښاک مې هم ډېر کـم شـوی دی،لکه پخوابه چې فریزر(یخچال)رانه تنګ وو،دمه بـه یـې نـه شـوای رانـه کړای،کله به مې ترې جوس راواخست ،کله شیدې،کله تیارپاخه شوي غذا کله

(c) ketabton.com: The Digital Library

څه اوکله څه اوپه ښه اشتهابه مې وخوړل،خو اوس په ټوله ورځ کې دوه ځلــې هم دیخچال سر نه پورته کوم.

په شوخۍ یې راته وویل: زه نوداخبرې تاته دڅه لپــاره کوم؟تــه خوبــه ایلــه خوشحاله شوی یې،تل به دې راته ویل خېټوري،ټوله ورځ خوراک کوې،داښــه دی چې دایخچال انسان ندی کنه اوس به درنه لس ځله تښتېدلی وو،شکر بــه دې وېستی وي.

ماورته وخندل،هغې خپلې خبرې روانې وساتلې ،خوب دومره غلبــه رابانــدې کوي،چې کله کله خو نژدې وي چې لمونځ هم رانه پاتې شي،هېڅوک مــې پــه نظر ښه نه راځي،نه پوهېږم چاته ښه ووایم اوچاته بــد،هېڅ پر ېکــړه نــه شــم کولای،کارونه هم ترډېره حده رانه پاتې وي،لاس مې نه ورځي،هېڅ نه پوهېږم چې څه وکړم؟

نوره مې حوصله ورته تنګه شوه،خبرې مې یې قطع کړې.

ـ غلې شه لېونۍ لېونۍ مه غږېږه،نه پوهېږم، څه دې اورېدلي چې ته یې داسې په غرونو خېژولې یې.

ایاداخبرې په رښتیاهم ته کوې ایا داهرڅه هغه څوک وایي چې زه یې په نــړۍ کې   عام فهمه،بااستعداده،باحوصله،باکلتوره،په خلکــو اووطــن مینــه،دولس خدمتګاره،دانساني ژوندمالګه،دهرې بریا واسطه او وسیله ګڼم؟

نه هېڅکله هم داسې نه شي کېــدای ته،داســې نــه شــې کېــدای،دایوه هــم ستاخبره نده،زه باور لرم چې دا ته نه یې.

غوښتل یې څه ووایي خو وار مې ورنکړ،ورته مې وویل هغه څوک چې تــل بــه یې ماته د نصیحت کتابونه پاڼې پاڼې کول،ماتــه پــه یــې د توانمنــدۍ خبــرې کولې،زماپه هرې ستونزې دلاس بري کېدو ضمانت به یې کاوه،تل به یې راتــه ویل کله هم هڅه ونکړې چې دخنداځای ژړا اویاخفګان ته خالي کړې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

نن هغه په خپله دومره ناتوانه شوې چې،حتی پخپله دنهیلۍ خبرې کوي؟ځان ناتوانه بولي،مرګ هره شېبه سترګوته دروي او دومره وېره ترې لـري چـې آن لادمخه یې ورته پښې غزولي دي؟

دا اودېته ورته ډېرې له نصیحت ډکې خبرې مې ورته وکړې،خو دهغې ځـواب دنورو ورځو مخالف ډېر سسـت او دزړه پـه زور وه،اخرمـې ورتـه وویـل تـه دخوشـېبو لپـاره ارام وکـړه،اوس درسـره خبـرې نـه کـوم،زه هـم خپـل کارکوم،خودامې ورته وویل چې شینکۍ!په داسې لاعلاجه غم باندې دې اخته کړم چې کار به هېڅ خوندرانکړي،اوس به زه هم ستاپه اړه سوچونه کوم.

پرېکړه مې وکړه چې رخصت یې کړم، اواز یې راباندې وکړ،صبروکړه.

_څه وایې!؟

_هېڅ هم نه ځه ولاړشه.

_ګوره ووایه هرڅه چې وي زه یې اورم.

_نه هېڅ نشته هسې ماویل چې نه پوهېږم ولې،کله چې ویده شم نو یوناڅاپـه لکه دپېرۍ پشان دشپې راپاڅېږم،کمپیوټر روښانه کړم،له دوستانوسره دنېټ له لارې خبرې پیل کړم،خوهغې ته مې هم زړه تنګ شي،لکه دبت ورته ناسته یم،دوستان رابآندې نارې وهي،څه شوېېېې!ویده شوېېېېېې، او نـور، خـو زما هېڅ په زړه کې دومره زور نه وي چې ځواب ورکړم.

ښه شېبه مې ورته وخندل،په ټوکه کې مې دمیاعلي صاحب زیارت تـه دتللـو بلنه ورکړه،په موسکاخو جدي لهجه یې وویل غلی شاااااا زه رښـتیاوایم اوتـه راباندې ریشخند کوې.

نور یې دخوب په خاطر رانه رخصت واخسـت،ماذیګر مهـال وو ،چـې بیـاهم رښتیالکه پېرۍ راپیداشوه.

_سلام زه بیاراغلم.

_علیکم سلام راځه راځه همداستاکمی وو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیا یې هم په خبروکې کوم مثبت بدلون نه ښکاربده،دېره نهیلې غرېده،ورتــه مې وویل داسې خبرې مه کوه چې ماهم خفه کوې،داسې خبرې وکړه چې یوه شېبه وخاندو.

داځل یې دېرژر ځواب راکړ،خودا یوځرګندحقیقت دی،چې نه ته ترې ســترګې پټولی شې اونه هم زه.

ای لېونیه! ته پوهېږې چې زه څه غواړم؟

ماوویل څه غواړې،غواړې والوزې؟

نه مړه! یوخوته هم هروخت ټوکې کوې،زه غواړم چې پــه راتلــونکې کــې یــو داسې کتاب ولرم چې،زموږ راتلونکی نسل په هېوادکې لــه تېــرو جنګونــو او ناخوالو خبرشي،ولې چې دوی دې ته ضرورت لري ترڅودخپل هېــواد پــه اړه وپوهېږي.

په کړس مې ورته وخندل،غلې شه مړې! ته خوسمه د فیل په غوږ کې ویــده یې،ولې ته نه یې خبره چې دافغانستان دپوهنې وزارت په پام کــې لــري چــې دتاریخ له مضمون څخه هغه تاریخي پېښې چې دجنګونو اوشخړویادونه پکې شوي وي اوباسي ،هغوی وایي چې په دې سره دشــاګردانو فکرونــه خرابېــږي اوبده اغېزه پرې کوي،اوته ورته داسې کتاب چاپوي چې ټولې خونړۍ کیســې وي.

ځواب یې راکړخو دولت غواړي چې لمرپه دوه ګوتو پټ کړي اما داهېڅ امکــان نلري،دتاریخ له مضمون څخه خوبه یې وباسي،هغه به څنګه کړي چې دورځې یې په لسګونه مخ کې وژل کېږي.

نن مې ټوله ورځ دهغې خنداونه لیده،هره خبره به یې له یو عالم ناخوالو ډکــه وه،نه پوهېدم چې څنګه یې وخندوم،اخر مې ورتــه وویل:شــینکۍ!یوه خبــره درته وکړم؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

ژر يې ځواب راکړ هوسل خو وکړه،ماوويل نه يوه خبره کوم خو ژر به يې ځواب راکوي،دومره ژر څومره چې زه تمه لرم.

_ښه ووايه سمه ده.

_نه اول ژمنه وکړه.

_اوففف په زړه کې مې زور نشته ووايه زه حاضره يم.

_ښه وايم يې خو ګوره ځواب به راکوې.

_وايم درکومه يې ته ووايه چې څه وايي؟

هغه داچې نن دې هېڅ ونه خندل،فکر کوم نن چې کله سهار يخچال ته دځـه شي درا اخستلوپه خاطر ورغلې يې نو خندا درنه پکې پرېوتې اوښه يې کنګل کړې ده.

له دې سره يې دومره په لوړ اواز وخندل چې ښېل خوند يې وکړ،اجازه مې ترې وغوښته،ښه نو دخداى پامان .

دښې شپې،ښه خوب اوښه صحت دوعايې راته وکړه ، دخداى پامان يې وويل ماهم کمپيوتر بند کړاونور sign-out شوم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دښځونړیواله ورځ

ډېرکلونه پخـوا لــه کـوم نـامعلوم ځـای څخـه راغی،زمـوږ پـه کلـي کـې زموږدکورونوترڅنګ مېشت شو،نو م يې ولي وو،مګـر فکـر کـور او لاس يــې ببخي خالي وو،کسب او کار يې داوو چې له سيند څخه به يــې ماهيــان نيــول اوپه بازار کې به يې پلورل.

داماهيان يواځې ده نه نيول،بلکې دده ونډه بــه پکــې شــل فيصــده هــم نــه وه،اتيافيصده به يې ورسره مشرې لور وحيدې اودوهــم اودريــم زوی زري او مطيع الله نيول،مطيع الله په يوه سترګه مغذور هم وو،درېواړه کوچنيان به هغه وخت د لس،اته او اووکالو وو،دوی به دماسپښين له مخې په پرديوکرونډوســر وو،په لمدو ځمکوکې اوسيدونکي سره چينجيان به يې راوېستل،ترڅويې سبا په کونــډو(چنګکونو)کې وتــومبي ،ماهيــان پــرې وغولــوي او ښــکاري يــې کړي،دشپې به په کور وو،سهاربه دملا له اذان سره له کور ووتل،دابه که ژمــی وو اوکه به اوړی،ددوی لپاره بې تفاوته وه،دورځې به يې دوه درې کيلو ماهيان نيول،پلاربه ورته لکه دبادار اخواديخوا ګرځېده،يودره وال چره ايزتوپــک يــې لاره دمرغانوپه ښکار پسې بــه ګرځېــده اوکــوچني ماشــومان بــه پــه خپلــو خواريواخته وو.

ولي دډېرې غريبــی ترڅنــګ دومــره ظــالم اومستبدشــخص وو،چــې دغــه کوچنيوماشومانوته بــه يــې ديــوې ورځې تېروتنــی لــه املــه دومــره ســخته سزاورکوله،چې هېڅ دانسانيت له شان ســره بــه نــه وه برابــره،دده دهمــدې ظلمونو له امله يې مشر ځوی چې زري به يې ورته ويلــې يــوه ورځ دماهيــانو

(c) ketabton.com: The Digital Library

دپلورلوپه بهانه بازارته ولاړ او بیارانغی،نژدې دوه کاله لا درکه وو،یوه ورځ مازیگرمهال وو،دکورپه طرف روان وم، دولي خبمې ته مې فکر شوچې مخې ته یې دده خپل ماشومان اودوه درې نورې ښځې ژاړي،زړه کې مې راتېره شوه،لکه چې دې ظالم خپل کوم ماشوم وژلی دی،ځکه چې هېڅ شک ترې نه وو،خیر پوښتنه مې وکړه ،خوهغه شخص راته وویل چې دولي هغه ورک شوی ځوی،زري په جلا ل اباد ښآر کې په یوه ترافیکي پېښه کې وژل شوی او دوی یې مړی دننگرهار د عامې روغتیاپه روغتون کې موندلی دی،دگاونډیتوب اوهمدردۍ له مخې مو دقبرپه تیارولو او دتدفین په چاروکې مرسته ورسره وکړه،دربیمه ورځ وه چې له ننگرهار څخه ځوک راغلي وو،ولي ته یې ویلي وو،چې تاسوکوم مړی تېره ورځ دننگرهار دعامې روغتیا له روغتون څخه راوړی دی هغه زموږدی،او غواړو موږ قبرلوڅ کړو،خو ولي ورته دېرسخت په قهرویلي وو،تاسو اوس په ماباندې ریشخندوهۍ؟ایازه درته احمق ښکارم،چې اوس به خپل ځوی هم نه پېژنم؟خوهغوخلکوهم ډېر اسرار کاوه،چې بایدیوځل قبروکني،همداسې وشول،هماغه وو،چې قبر یې راوسپړه،دلحد دسر یوه تبړه یې چې پورته کړه،مړی لا هماغه شان تازه وو،چې یې کفن له مخ څخه ورته لرې کړ،یوځل سرې چیغه کړه!! داخوپه رښتیا زلمی دی،خوشبېې راغلیو خلکوورته وژړل او بیایې له قبر څخه راپورته کړ، تابوت یې له ځانه سره راوړی وو،مړی یې پکې ځای پرځای کړ او روان شول.

ولي دوخت په تېریدوسره په هغه ځای کې له ډېرو خلکوسره وپېژندل،له هر راز خلکوسره یې راشه درشه پیل شوه،هغه دخلکوخبره سم خرابات وو،بچیوبه یې گټله ،ده به مصرفوله اومزې به یې پرې کولې،ژوندیې همداسې تېریده،یوه یې نه دوه کېدله،دځینوپه وینابس په ډنگ حیران وو،کله به چې په کلي کې واده ،کوژده یادخوښۍ کوم بل پروگرام وو نو نڅاگروته حاجت نه

(c) ketabton.com: The Digital Library

وو، ولي او ورسره څو نور ګډېدونکي هم وو،دوی به مــلاوې ترلــې وي،داســې سيل به يې ورته کاوه چې دډولکي مار او سورنه چي به يې ببخ وو ېست.
د اولادونو په همدې بــدبختۍ کــې يــې هغــوی دځــوانۍ پــه دُرشــل پښــې کېښودې،خوداچې ظلمونه پرې تردې اندازې زيات وو،چې هر ه لحظه بــه پــه ژوند نه بلکې په مرګ خوښ ښکار ېدل،نودشته عذابونوترڅنګ ورتــه ځــوانۍ هم په ژوندکې بله ستونزه شوه،هغه داچې کله به وحيده دماهيانو نيولولپاره له کوره ووته نو په لاره کې به دکلي کوڅولوچکان ورته ولاړ وو،يابه يې پــه هغــه ځای کې چې دې به ماهيان نيول،ورته مورچلې جوړې کړې وي،خودابېچاره به چې له کور له ورونوسره ووته نو لکه دبګۍ داسې پشان به يې يــواځې خپلــه مخه ليدله،اخوديخوايې نه شول کتلی،له ډېر احتياط او فکر سره ســره بيــاهم پلار په سل نومونويادوله اودې حد ته به يې وهله چې،له ځايه به د پورته کېدو نه وه،چې دايوه نوې ستونزه ورته راټوکېــدلې وه، هغــه دومــره حدتــه خپــل اولادونه وېرولي وو،چې کله به يې يو اولاد واهه نو بل به له وېرې خلاصولی نه شواونه به دومره جرئت پکې وو چې په زوره يې ژړلي وای ترڅــو يــې څــوک مرستې ته راشي،هغه زمورېه ټول کلي کــې پــه ظــالم مشــهوروو،چابه ورتــه چرسي ويلي اوچابنګي.
يوڅه وخت وروسته زموږ له کلي وکوچېد،خوداسې ويل کېدل چــې دلغمــان ولايت ته په ګرځېدلي سړک دسرخکانوپه سيمه کې مېشت شــوی دی اوپــه دې وخت کې يې هغه ورک اومړ شوی ځوی هم راپيداشوی دی،خوداځل هغه مطيع الله هم له ځانه سره په هواکړ،اوپه خپله مخه ولاړ،دهغه عاطفه او مينــه دومره ژوندۍ وه چې په خپل ورور يــې نــور هغــه شــان ظلمونــه نــه شــول زغملی،خو دولي لپاره اوس هم داکومه مهمه او دتشويش وړ خبره نه وو،ځکــه چې اوس يې په کور کې نورې لوېي عابده،بي بي هوا اوفهميده، دومــره لــويې شوې وې چې د زرې ،مطيع الله اووحيدې تشه ډکه کړې،اودهغوی چارې مخته

(c) ketabton.com: The Digital Library

یوسي،دوی هم دژوند په دې اړو دوړ کې رالویې شوې وې،دپلار له هر راز ظلم او ستم سره بلدې وي ،چاته به یې شکایت نه کاوه، ځکه پوهېدلې چــې داورځ به حتماً په دوی راځي نوځکه یې په چپه خولــه خپلــو مســؤولیتونوته غــاړې کېښودې.

له یوڅه وخت وروسته بېرته زموږ طرف ته راغی خو داځل زمــوږکلي تــه نــه بلکې زموږ له کلي یو کلی بره،منصور کلي کې یې واړول،او داځل یې په خپــل ویروس (ظلم)هغه خلک تر دوه ســپوږمو راوســتل،خواوس زه تــرې ډېــر نــه خبرېدم ولې چې نور ماته هم له کورنۍ سره داقتصادي ستونزې حلــول راپــه غــاړه شـــول،خو ډېـــر ډېـــر شـــکر دلـــوی خـــدای ج اداء کـــوم چـــې یوحلیم،مهربان،باعزته،داولادحق پېژندونکی اومینه ناک پلار یې راپــه برخــه کړی دی،چې په ژوند کې ورڅه دیوې زرې په اندازه ګیله هم نه لرم،اونــه یــې کله په دې مجبور کړی یم ترڅو له هغه سره په کارونوکې مرســته وکړم،هغــه زما او زمادټولې کورنۍ دېرخیال ساتلی دی،خوددې هرڅه ترڅنــګ دعــاکوم چې ای خدایه کاش وحیدې ،زرې،مطیع الله،عابدې،بي بي هوا اوفهمیــدې تــه دې هم یومهربان پلار ورکړی وای،چې کمترکمه خو یې په خپله زنده ګۍ کــې له خپل عمر څخه یوڅه خونداو لذت اخستی وای، خو افســوس چــې داســې نده،هغه به خپل اولادونه وږي هم نه پرېښودل،هغه خوراکونه به یــې ورکــول چې ډېرو معتبرو خلکوبه نه شول کولی خو دهغې نه ورته زهر ډېر ښــه وو،لــه هغوی بېچاره ګانو څخه یې د بیربل پسونه جوړکړي وو،دورځې به یې پــه ښــو سرځایونوکې وڅرول او ماښام به یې دلېوه مخې ته وتړل.

یوه ورځ خبر شو م چې وحیده یې ځانتــه بــدل کــړې او بــل واده یــې کــړی دی،نژدې یوکال یې دواده ووت،له همدې خبر څخه څو ورځې لانه وې تېــرې چې په کور کې مې له پلار سره په موبایل خبرې کولې چې زموږ دکورنۍ کــوم

(c) ketabton.com: The Digital Library

غړي مې پلارته څه وويل،نوهغه ماته وويل چې خبرشوې؟ماورته ژر وويل نه خير خودی له څه شي ؟

هغه راغبرګه کړه: ولي خپله نوې ښځه ووژله!!له دې خبرې سره مې دبدن وېښتان ودرېدل،بې اختياره مې له خولې ووتل،هی لعنت دخدای شه په داسې بې شرفه مخلوق،هغه بېچاره يې په سيخانو دومره وهلې وه،چې ساه يې پرې وېستې وه،دډېروخبرو توان راکې پاتې نشو،فقط دومره مې وپوښتل چې (مشره ښځه) يې چېرې وه ؟پلار ځواب راکړ هغه خويې لاپخواشړلې وه،هغه خپلې ښځې ته دښځوپه نړيواله ورځ په ډالۍ کې مرګ ورکړ او ژونديې ورڅخه ګانه کړ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ناراضه مزدور

د بر ښنا اوسپنیزې پایې ته یې تکیه وهلې وه اوپــه لاره دپلیــو تېر ېـدونکیو وګړیو لاسونو او جېبونوته یې کتل، ورته را رسېدونکي هــر شــخص بــه چــې جېب کې لاس ښکته کړ ده به و انګېرله چې اوس به پیسې ورکړي، خــو چــې هغه کس به خالي لاس یا موبایل را ووېست بېرته به یې تندی ګونځې شو.

یو ځوان یې په څنګ کې بر ېک واخست، جېب ته یــې لاس کــړ او پــه پــوره حوصله یې د پنځوس افغانیو نوټ ورکړ او ترې روان شو.

لغړ ماشوم له ډېرې خوشحالۍ نوټ د جېب پرځای خلاص ګرېوان کې واچــاوه خو چې ویې لیدل پنځوسي یې سینه لمس کړه ژر یې راوو ېست اوجېــب کــې یې واچوه ،خواته یې راغلم ورسره کېناستم، ورته ومې ویل ایا ډېر خوشــحاله شوې؟

د سر په اشاره یې هو وویل،پوښــتنه مــې تــرې وکــړه : دورځــې څــو روپــۍ پیداکوې؟

ټکنی ځواب یې راکړ :کله شل کله ډېر اوکله کله پنځوس.

خبره مې یې ورقطع کړه : ولې دروغ وایې همدا اوس خــو دې درې نفــرو اویــا روپۍ درکړې،یواځې هغه یوه هلک پنځوس درکړې نوته بیا ولې وایې چې کله شل اوکه پنځوس ګټې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

هلک ناراضه اسوېلی وکړ راته کړه یې هو خو ماته په پنځوسوکې لس روپۍ راکوي.

څه؟ څوک داکار کوي؟

هلک شاوخوا وکتل ویې ویل هغوی.

ماورته وویل خوهغوی څوک دي؟

ویې ویل: هغوی چې مور هر سهار خپلو ځایونوته بیایي.

داچې مخکې مې څو څوځله اوربدلي و چې اوس په ښار کې چوکونه او سړکونه سوالګروته په کرایه او اجاره ورکول کېږي نو پوه شوم چې دا ماشوم هم دکومې پروژې کار کوونکی دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دوهم ځل ناکام

بې له دې چې دهغه لورته وګوري،اواز یې پرې وکړ هارونه!ای هارونه!تاته وایم،ګوره چې بیا غرړ نه راته کوي،بیا دپلار اومور ترمخې ما ملامتوي،هغې همداخبرې له ځانه سره کولې،چې ده پرې برچ وهل،غلې شاااا،بلادې په دې تور مخ شه،څل ځله مې درته ویلي چې زما ددرس ویلو په وخت کې مه راسره غرړېږه،جلی یې وویروله،غلې په خپل ځای کې مېخ شوه،لږه شېبه وروسته یې سرد هارون خواته کوږ کړ،دسترګوله کونجه یې ورته وکتل،هغه بیاهم د پخواپشان،په کتابچه کې رسمه شوې طیاره درنګوپه واسطه رنګوله،یواځې درنګو کښېهاری اودپزې سوڼایې ختله،شین خالی دشونډوپه سر وخندل،په مخ کې ایښې اوږده نانځکه چې ژېړطلایي وېښتان یې لرل،دسپین مساله یې کمانک په واسطه یې پورته ورته اړولي وو،دښي لاس په څنګل کې یې تور دستکول بندشوی وواودمردکو (توشلو)پشان شنې سترګې یې دخوځولوپه وخت کې خلاصې اوبندې کېدې،راپورته کړه،ورسره په خبرو شوه.

راځه شینوګۍانه دې راسره غرړېږي څه پرواکوي،ته به وګوري مابه هم اغا په مختب(مکتب) کې واچوي،بیابه ته وګورې چې زه به له هارون نه هم تکړه شم،،شینوګۍ!زه ګوره بیاپه تاباندې نه غوصه کېږم ښه!

هارون چې تردې دمه په رسم اخته وو،مخ یې ورته راواړوه دپزې له کش کولوسره یې دهغې دخولې پېښې ورته وکړې.

زه درباندې نه غوصه کېږم،ماهم مختب کې اچوي،تا تورمخې اول څوک په مکتب کې پرېږدي هم نه!ته نوله ماسره امتحان وهلی سې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

شين خالې، شينوګې دکوچني ماشوم پشان په ډېر مهارت سره په غبېږ کې ټينګه کړه يولاس يې ترې لاندې اوبل يې پرې له پاسه ونيو،هارون ته يې وکتل،اودپوزې په مونجولوسره له کوټې ووته.

څو ورځې وروسته يې پلار په رښتياهم شين خالې په مکتب کې شامله کړه،نجلۍ په ډېره خوښۍ اولېوالتياسره ښوونځي ته تلله،په لومړيوکې يوڅه کم جرئته وه،ځکه چې له خپلو همصنفيانوسره نوې او نابلده وه،خو دوخت په تېرېدوسره ښه شوه،پلاربه يې کله کله ،ښوونځي ته ،داحوال اخستوپه خاطر ورته،خوهر ځل به داستادلخوادشين خالې په هکله له صفت اوستاينې سره مخ کېده،چې پلاربه يې هم ډېر ترې خوښ شو،خوبرعکس هرځل به استادله هارون څخه سرټکاوه،شکايت به يې ترې کاوه،له نورور همزولواو همصنفيانوسره به يې دده له شخړو خبراوه،هارون څوځله دپلار لخوا ورټل شو،خوهغه به يې قصد له شين خالې اخسته،تل به يې وهله،ورته ويل به يې ورته ستاله لاسه زماژوند تريخ شوی دی،تل مې پلار وهي،په ښوونځي کې هم راته لوی غم جوړه شوې يې.

پلاربه يې ورته ويل چې ته هم بايد ځان دشين خالې پشان عيار کړې،ټول استادان اوملګري يې ورڅخه خوښ دي خوله تانه ټول شکايت کوي.

دوی دواړه يې په يوه خصوصي(شخصي) ښوونځي کې شامل کړي وو،خو هارون له شين خالې يوکال دمخه داخل شوی وو،بله ورځ يې امتحانونه پيل شول،هارون به خوبونه کول،ټوله ورځ به يې لوبې کولې،يواځې کله به يې چې دپلار دراتګ وخت شو نو کتاب به يې راواخست خو شين خالې تل درسونه ويل،اوهڅې به يې کولې چې ښې نمبرې واخلي اوپه عمل کې هارون ته ثابته کړي چې په رښتياهم تکړه ده.

ازمويني خلاصې شوې،دنتايجو داعلان ورځ وه،په دوی پسې موټر راغی،خو چلوونکي هارون ته يوپاکټ ورکړچې داداري لخواورته ورکړل شوی وو،

(c) ketabton.com: The Digital Library

ترخــویې پلارتــه ورکړي،هــارون پاکــټ پلارتــه ورکــړ اوبېرتــه مــوټر تــه وخاته،چلوونکي ته یې وویل روان شه،خوهغه ورته وویل لږصبر وکړه،پــه دې وخت کې دهارون پلار له موټروان سره روغبړ وکړ،اوپــه مخکــې ســېټ کــې ورسره کېناست،هارون او شین خالی حیران وو،چې څنګه یــې پــلار لــه دوی سره نن په موټر کې پورته شوه،ښوونځي ته چې ورسېدل،دنتایجو اعلان هــم خلاص شوی وو،خوبیــاهم دهــارون پــلار دښــوونځي دمدیرلخواشــاګردانوته وروپېژندل شو،اودهغوی دواړو نتایج یــې پــه لاس ورکړل،کلــه چــې نورګــل دخپلې لور او ځوی نتیجې ولیدې،معلومه شوه چې ،شین خالی په خپل ټولګي کې اول نمره او هارون ددوهم ځل لپاره هم ناکام شوی دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

(3 _ 4 _ 1)

په یوه ناپېژانده ماحول او چاپېریال کې مو یواځې د سلام او علیکم تــر بریــده سره وپېژندل،هغې په یوه لوړ دولتي پوسټ کار کاوه خو زه دیوې غیر دولتـــي اداري مامور وم،هسې خو دواړه مامورین وو خو فرق موپه دې کې و چې دهغې موقف،رتبه،زده کړې،عمراوهرڅه تر ما لوړ و،په دوهم ځل مې بیا په یوه ځــای کې ولیده تر څو خبرو اترو وروسته یې خپله دفون شمېره راکړه ،راته کړه یې که کله اړتیا پېښېده او پوهېدې چې زه مرسته درسره کولی شم ،نو په ډاډمن زړه فون راته وکړه.

څه وخت وروسته مې رښتیا هم په هماغې اداره کې چې دې پکې کار کاوه کار پیداشو او کار مې هم تر ډېره بریده په همدې پورې اړوند و،فون کول مې ورته مناسب ونه بلل،په داسې حال کې چې له یــو ډول نــاروغۍ ســره هــم لاس او ګریوان وم، ډېر ګرځېدل هم راته ښه نه ول،خیر د فون کولو پرځای مې ورتلل مناسب وبلل،همداسې سوکه سوکه ور روان شوم هغه زما له ناروغۍ خبــره وه ،کله چې یې دفتر ته ورسېدم تر اجازې غوښتو وروسته یې کــاري خــونې تــه ننوتم ،همدا چې ویې لیدم له خپل ځایه را پورته شوه ویل یې ایا دومره اړیــن کار و چې په داسې حال کې په خپله راغلې؟ تاته خو ما د فون شمېره درکــړې وه ولې دې زنګ راته ونه واهه.

ماورته وویل خیر دا مې مناسبه ونه بلله چې د یوې وړې خبرې لپاره هم درتــه فون وکړم،په څوکۍ د کېناستلو یې راته وویل ،خپلې خــدمتګارې تــه یــې د چای راوړلو سپارښتنه وکړه ،بیا یې ماته وویل ښه نو وایه څه کار دې و؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه اړین کار چې ورلپاره تللی وم ورته ومی ووایه هغې یې هم داجراء کېدو ژمنه وکړه خو له مایې هم ژمنه واخسته چې بیا ددومره کوچنۍ خبرې لپاره ځان په عذاب نکړم بلکی زنګ به ورته وهم.

دهغې له نېکو اخلاقو او واقعي خدمت نه ډېر متاثره شوم ،هغه د ځینو خلکو خبره په زړه مې راننوتله ،تر دې وروسته به مې کله کله زنګ ورته واهه پوښتنه به مې یې کوله اوس مو اشنایي ډېره زیاته شوه،یوه ورځ مې زنګ ورته وواهه چې څه کار ورسره لرم راته ویې ویل : اوس خو رسمیات ختم دي سهار په ۸بجې دفتر ته ځم او راشه چې له نږدې وګورو ،نه پوهېږم چې هغې ولې غوښتل ما له نږدې وګوري سره له دې چې کار تر پخواني هغه ډېر کوچنی و،سبا یې دفتر ته ورغلم دا لا نه وه راغلی ،بلخوا په ماهم ددفتر دتللو ناوخته کېده ،زنګ می ورته وواهه ځواب یې هم رانکړ،فکر مې وکړ چې هرو مرو مصروفه شوې او یایې ژمنه هېره کړې،ناچاره یې له دفتره راووتم او دخپل دفتر په لوري رهي شوم،۱۵۰ متره مزل به مې کړی و چې په مخه راغله، له لیدوسره یې رانه بخښنه وغوښته ویل یې ببرته وګرځه زه هم ورسره روان شوم ،داچې دځوانۍ جوش اوخروش و نو له دې سره په لاره ګډ تللو یوډول خوند راکاوه ،خدای شته په زړه کې مې ورته احساس پیدا شو، لنډه داچې زموږ د خبرو اړیکه په انټرنیټي اړیکو بدله شوه،زما ترڅنګ هغې هم زمالپاره یوډول احساس درلود چې زه یې په چټ او مسجونوکې دحروفو او کلماتو له استعمال څخه پوهېدم خو نه هغې دا جرئت لاره چې دزړه خبره وکړي اونه هم ما.

یوه ورځ مې دمینې دښکاره کولو څو کلمې د اعدادو په ډول په چټ کې ورته ولیکلې خو هغه پرې پوهه نشوه ،ببرته یې په ځواب کې وویل چې ددې اعدادو معنی څه ده؟ داچې زه وېرېدم هسې نه چې بده یې وګڼي نو خبره مې شاته وغورځوله له ځواب ویلو یې تېر شوم،خوهغې بیا هم اسرار او ټینګار کاوه

(c) ketabton.com: The Digital Library

،بالاخره مې له ځانسره پرېکړه وکړه چې معنی یې ورته وایم ،ترڅوبــه دادزړه خبره په زړه کې پاتې وي راځه په خوله یې راوله ،که یې بده وبلله نو اړیکه بــه مودتل لپاره له منځه ولاړه شي اوکه یې بده ونه ګڼله نو دا دوستي به مــو پــه حقیقي مینې واوړي.

همداسې مې وکړل،هغه اعداد (۱۴۳) چې د انګلیسی حروفو لــه (I love you) سره برابر و،کله چې مې ورته داسې ولیکل څو دفه یې له حیرانتیا په مسج کې څڅڅڅه راولیږل خوما ځان غلی کړ،له عکس العمل څخه یې وپوهېــدم چــې بده یې ونه ګڼله بلکې دې هم زما له خــوا دهمــدې خبــرې د اورېــدو انتظــار کاوه،خبرې مو وغزولې هغې راته ویل چې ما لاپه دې برخه کې فکر ندی کړی ،خو زه پوهېدم چې فکر یې کړی دی،یوه ورځ هغې هــم راتــه مثبــت ځــواب ووایه، اوس نو اشنایي په حقیقي دوستۍ او دوستي په حقیقي مینــه واوختــل کله کله به یې څنګ ته ورتللم،خو ددې لپاره چې ددفتر همکاران یې په مــونږ پوه نشي له ډېر کېناستلو او خبرو مې ډډه کوله.

یوه ورځ مې ورته وویل :

مرغلرې! ته ولې زموږ کورته نه راځې،یوه ورځ راشه چې له خپلې کورنۍ ســره دې معرفي کړم هغې هم منفي ځــواب رانکــړ خــو ویــې نــه ویــل چــې کلــه راځي،څودفه مې بیا ورته وویل اخر یوه ورځ راغلله زما کورنۍ یې ولیده مــوږ هم خوشحاله شولو او داهم خوشحاله وه،په همدې ورځو کې مې یوه ورځ بیــا راوغوښته خو داښه ده چې زموږ مینه دوه طرفه وه نه به هغې اونه به ما دهغې خبره ځمکې ته غورځوله.

یوه ورځ په کور کې یواځې وم زړه مې هم ډېر تنګ و مرغلرې ته مې فون وکړ ورته ومې ویل چې کور کې هېڅوک نشته راشه چې فکر مو بدل شــي،په ســر کې زړه نازړه وه خوداچې زه او زما مینه ډېر پرې ګران و ویې منله خو نــن نــه بلکې سبا یې د راتللو ژمنه وکړه،داچې یــواځې وم نــور کارونــه مــې پــه شــا

(c) ketabton.com: The Digital Library

پر ښنودل ،بلا مې ورپسې کړه ،دهغې راتللوته مې اماده ګي پیل کـړه، کارونـه دومره نه و خو زه یو ډول ذهني وارخطا بر ښنښېدم،هره خوابه مې چې نظـر اړوه یوځه به راته ناسم ښکاره شول،هغه به مې پرځای کړ بیا به مې بل څه ته پـام شو بس ګرد تاوېدم.

بالاخره سبا شو،ټېلیفون مې ورته وکړ ویل مې له ژمنې څخـه خوبـه نـه وې اوښتې خو هغې وویل چې درځم .

له لږ ځنډ وروسته مې بیا ورته زنګ وواهه چې غـوږې یـې پورتـه کـړ سـاه نیولوې وه، د بوټانو ټقایې خته پوه شوم چې رراوانه ده ویل یـې دېـر ناراحتـه یې؟ دادی در روانه یم.

غوږی مې کېښود خو رایاد شو چې داپوښتنه خومې ورنه ونکړه چې کوم ځای کې ده،خیر هرچېرې چې وي رابه شي.

اوهو هلکه ! ته خو هم په ځآن لږ ګوتې ووهه که څه هم پـاک کـالي مـې لـه سهاره اغوستي و هنداري ته ودرېدم په وچو وېښتانو کې مې ګمنز تېره کـړه ویښتان مې شک شک ودرېدل خوند یې رانکړ،دهلیز ته ووتـم د اوبـو بـدنۍ اینښې وه ورغوی مې غوچ او له اوبومې ډک دواړه لاسونه مې پرې لامده کـړل، ګوتې مې په وېښتانوکې تېرې کړې پرلپسې مې د وېښـتانو دغوړولـو تېـل را واخستل دې ته مې هم د چپ لاس ورغوي کې کنده جوړه کړه کله چـې مـې بوتل دهندراې په رېک کېښود بې تولې شو او لاندې ځمکې ته یې ور ودانګل ،داچې سرپوښ یې ما ټینګ کړی نه و نوپه هواکې هغه هم ورڅخه والوت تېـل ټول زما په کمېس راتوی شول ، اوه خدایه! دامې څه وکړل اوس خوبه مرغلـره را ورسېږي اوزه نورې اوتوکړې جامې هم نلرم،دابه نو څنګه شي.

ناچاره مې هغه جامې چې سهار مې وېستې وې بېرته واغوستې هغه هم ډېرې خبرنې نه وې،سر مې شانه کړ خو له کالیو مې راضي نه وم ،نن مې باید له نورو ورځو ځان ډېر ښکلی کړی وای ځکه اخر مې معشوقه رراوانه وه او یواځې پـه

(c) ketabton.com: The Digital Library

یواځې ورسره ګورم، دروازه مې هم خلاصه پرېښوده ماویل چې ټک تــه یې اړتیا پاتې نشي مرغلرى ته مې هم دفون پرکرښه وویل چې دروازه خلاصه ده او نېغه خونې ته راځه،زه دکوټې په منځ کې ولاړ وم د انتظــار شــېبې مــې شمارلې د فون لوى سکرین ته مې کتل دڅه شي په لیدو بوخت وم چې دکــور دروازه راخلاصه شوه کور حویلۍ نه لرله د یوې کوچنۍ خونې په اندازه دهلیــز و ،هغه دکور څښتن دکرایې لپاره جوړ کړى و اصلاً د هستوګنې وړ هم نه و خو موږ مجبوریت لاره چې پکې اوسېدو،دروازه چې خلاصه شوه ګورم پــه تــوره جوړه کې دنګه اودښکلې څهرې لرونکې څښتنه نجلۍ په داسې حال کې چې په ګلابي شونډو یې موسکاه جال خور کړى و دهلیز ته په راختلو پاړکو (زینو) راپورته شوه.

لاهم د کوټې په منځ کې ولاړ وم ماهم د موسکا په ډول شــونډې ســره بېرتــه کړې خودهغې روب داب دومره راباندې زورور و چې د ګوتو څوکې مې ډېر پــه زور ورکړې او ښه راغلاست مې ورته ووایه.

دا کېناستله او زه لا ولاړ وم، ولاړم د انګړ دروازه مې قلف کړه، بېرته دمرغلرى څنګ ته په راتللو کې مې دوه ژورې ساه ګانې واخستې خونې ته ننوتم دالکــه د ګلانو په منځ کې چې یو تر ټولو لوړ اوښکلى وي په نــاز اوکرشــمو کــې تــر ستونې ډوبه ناسته وه ،زه یې هم تر خوا په ایخي بالښت تکیــه شــوم،د حــال احوال پوښتنه مې ترې وکړه لاهم د غرور په اسپ ناسته وه په داسې حال کې یې د صحت ډاډ راکړ چې مخ یې دتلویزیون په لوري و ، ښه شېبه دواړه غلــې و،زه ددې په هکله فکرونو واخستم له ځآنسره مې ویل چې دا خــو اوس هــم دفون له لارې یوډول او مخامخ بل ډول ده،بیا مې وویل ددې لپاره بــه داســې کوي چې ماتر خپل تاثیر لاندې راولي کله به مې ویل نه ! دابــه شــرمېږي پــه همدې سوچونو اوګروهنوکې وم چې د ټیټې خندا اواز مې تر غوږو شــو،خوبیا یې هم نه راکتل ،ماهم دسترګو غشي هغه لور ته مخامخ کړل چــې دې هــدف

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګرځولی و، دادفه يې نو خندا ته تشويش کې شوم چې ښه دې به ولي خنـــدلي وي او داولې له ماسره خبرې نکوي؟

همدې کشمکش کې وم لاس مې د بالښت په اوږه اړولی و چې له ګوتو ونيــول شوم دومره لوی ټکان مې خوړ لکه برق چې نيولی اوســم زړه مــی درزا پيــل کړه، له دې سره د مرغلرې له خولې يوه زوروره خندا راووته ،لکه لمده لښـــته په ملا قاطېده را قاطېده او خندل يې زه هم خپلې بې ځايه وېــرې تــه خنــدا واخستم ډېره شېبه مو وخندل خو زما خنداتر ډېره بريده له مرغلرې ســره د ځان عادي کولو لپاره وه،په خندا کې مې ورته وويل ډوډۍ بــه وخــورو بيابــه خبرې کوو،موږ يو هم وږي نه و خو هسې عــادت مــووکړ ،مرغلــرې خــوبيخې بازاری خوراک وکړ هسې دګوتو څــوکې بــه يــې کاســې تــه ورښــکته کــړې دسترخوان مې ټول کړ خبرې مو پيل کړې هغې راته کړه : ايا تــه رښــتيا زمــا ليدوته دومره تږی وې؟

ماورته وويل ولې ته يې نه منې؟

هغې وويل ولې يې نه منم چې شک مې کولی بيا له هغې ځايــه تــردې ځايــه ستاليدو ته راتللم؟ اوهغه هم په داسې حال کې چې په کور کې دې نور څــوک هم نه وي؟

او ای! ته دې دې جاموته وګوره ولې نورې جامې نه لرې ؟

ماورته وويل لرم يې خو ستا له راتلونه مخکې رانه پرې دسر غوړولو تېل تــوی شول،بيا يې وخندل پښې يې وغزولې څو ثانيې يې سترګې زما په ســترګوکې وګنډلې له ځآنسره مې وانګېرله چې اوس به می بيا په کوم ځای نيوکــه کــوي ،راته کړه يې رانږدې شه او په غېږ کې مې سر کېده.

له سترګومې نظر والوت،يخ ونيوم هېڅ مې دهغې له خولې دداسې خبرې تمه نلرله ،خومايي چې حوس او غوښتنه لرله جرئت مې نشو کولی فکــر تــه مــې وخت ورنکړ بس سر مې ورته په غېږ کې کېښود له سر کېښودو سره يې ژوره

(c) ketabton.com: The Digital Library

او داسې بنده بنده ساه واخستله لکه د وچې سیلۍ میاشت کې چې پــه چــا د یخ اوبه واچوي،مالپاره هم همداسې و په قراره یې پښې راټولې کړې اوپه غېــږ کې یې دومره کلک ونیوم چې خوله او پوزه مې دواړه بند شول، تنفس مې هم ډېر په سختۍ اخسته خو دېر ښودلو غوښتنه مې نه کوله ځکه داشــېبې مــې ډېرې محدودې اوحتی ثانیې بللې.

څو شېبې وروسته یې سست کړم په مخ مې یې راته لاس کېښود ویــل یــې : صادقه! پوهېږې چې ولې مې دومره خوښ یې؟

خپل ښي لاس مې د مرغلرې د اوږدو زلفو لاندې له غاړې تاو کــړ ورتــه ومــې ویل نه !

ویې ویل داځکه چې ته دخپل نامه په شان ډېر صادق او ر ښتونی یې،کله چې په موبایل درسره خبرې کوم دخپل ځان پــه هکلــه ســتا احســاس لــه لــرې محسوسوم ،ډېر وخت زه له خپل حده اوړم خو ته بیا هم ســکوت اختیــاروې اویواځینی خبره چې زما دزشتوالي په ځواب کې یې کوي همدا ده چــې (لــه تاسره ډېره مینه لرم).

صادقه! زه ستا مینې اومحبت ته سلام کوم او داچې نن مې له هــر رواج،دود او دستور له احاطې څخه پښه اړولې اودهر جبر زنځیرونه مې مات کړي داټــول ستا د ر ښتوني محبت نتیجه ده، او دا چې نن مې په خپله غېږه کې ستا ســر ایښی داهم ستا د بې اندازې مینې محصول دی .

گرانه!نن دخپل زړه خبره د لومړي او وروستي ځل لپاره په خوله راوړم او درته په جهر سره وایم چې زه (تنها له تاسره مینه لرم) ته زما لــومړی او وروســتی مینه یې.

مرغلرې زما وښتانو ته مساج ورکاوه په ټیټ اواز یې راته خبرې کولې هغې په داسې حال کې چې د زړه درزا یې ما ډېره په اسانۍ سره حــس کولــه ،خپلــې نازکې شونډې زما پرمخ راښکته کړې ترڅومې ښکل کړي خو ،اوښکې یې لــه

(c) ketabton.com: The Digital Library

شونډو مخکې شوې ،له سترګو يې ښېلې او زماپر مخ يې خوله ولګوله،دمرغلرو ددانو پشان نورې اوښکې يې هم زماپر مخ را تويې شوې،سلګيو واخسته، ټوله لړزېده ،زه يې هم خواشينی کړم نه پوهېدم ولې داسې کوي سر مــې يــې لــه غېږې پورته کړ،هغې ببرته زما په مخ لاس کښــود او زړه پــورې يــې ونيــوم، مرغلرې خوله زما په خوله کښوده اوپه بند ستوني ،جال جال سترګو او خــپ اواز يې داخبره وکړه :

صادقه! کاش زه واده شوې نه وای!!!

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګل زرینه

نن بیا له معمول سره سم له ټولونه مخکې د شنې ونې لاندې راورسېدم له وچو وښونه په جوړې شوې سترنجۍ په دېره کې وغزېدم، داهغه یخه او شنه دېره وه چې هر کال به داوړي دګرمۍ موسم په رارسېدوسره سپن ږیري علي خان اکا په خپلو لاسونو جوړوله،په دې دېره کې یوه غټه دتوت شنډه ونه ولاړه وه چې له ډډنه به یې ایله ددوه غټوسړیو لاسونه تاوېدل،زماپه شمول بـه دکلـي ځو شوخ ماشومانو هره ورځ تر غرمې پورې پکې ساعت تېري کوله او دعلـي خان اکا نه به مو په زړه پورې کیسې اورېدلې ، هغه به مونږ ته داسې ټـوکې او کیسې کولې چې له ډېرې خندا نه به ډډه په ډډه اوښتو حتـی تـر دې چـې نوربه مو له ډېرې خندانه له سترګو اوښکې روانې شوې.
زه ناست وم ، علي خان اکامې لیده چې څلورپټیه وړاندې یې په غوایانو باندې چې ده به ورته ((برګۍ))جوړه ویلې یوه (قلبه)کوله خو اواز مې پرې ونـه کـړ ولې چې نه مې غوښتل دده شوق متکورکړم هغه یوه پخوانۍ سندره پـه لـوړ اواز زمزمه کوله غرېږي تر ما ښه په اسانۍ سره رارسېده ، له ځانـه سـره مـې ورته خندل ، چې سلیم اوناصر هم راورسېدل اولکه د تبک نیولو پسونو یې له ډېرې سترړیانه اینجه وهله، سمدستي په دېره کې پر ېوتل ،لس بجې به وې چې هغه هم قلبه خوشې کړه ، ګُنده په پټي کې ولاړه، پاتې شوه او ده برګۍ جوړه ددېرې په لور را رونه کړه، هلته یې ورته په سپره کې ژور اخور جوړ کـړی وه ، په سر کې یې ویالې ته بوتلل اوبه یې ورکړې،بیایې راوستل په خپلـو خپلـو مېوګیویې وتړل، اواز یې وکړ براته بچوا! له دېرې نه یوه غېږ خید(شـنه جـوار) راوخله او دغوایانو په مخ کې یې واچوه چې ډېر وږي شوي دي، برات لا تر دې

(c) ketabton.com: The Digital Library

وخته ما نه وه لیدلی چې راغلی دی،هغه هم سستي ونکړه غېږ یې له خیدنه ډکه کړه اودغوایانومخې ته یې په اخور کې وغورځول .

نور ترې دواړ ه راغلل،ټولو ورته سلام اوسترمشي ورکړه،زه را پورته شوم، په ختین جام کې مې ورته دشنې ونې لاندې له خښې چاتۍ نه یخې اوبه رواخستې،لږ مې ورته په څټ کې تویې کړې،اخ اخ یې وکړ داکوم حرامي یې ؛مکوه چې شخک به شم ډېر ستړی شو یم،مخې ته یې راتاو شوم اوبه مې ورکړې،هلکانو ټولوپه یوه اواز ورته ویلې ،بوډا! نن به کومه کیسه راته کوې ؟ داچې هغه دبوډا په لفظ ډېر غوصه کېده نو یوځل یې ټول پسې واخستل اوله دېرې نه یې وشړل ،خوبیا سره راټول شول اوپه زاریو اوننواتوې ورته پیل وکړ،چې خیردی یوه کیسه خووکړه،چې نورنو غرمه ده علي خان اکا وویل: راځۍ نن درته زما د عکسرۍ د وخت کیسه وکړم، ټولوورسره ومنله.

کیسه یی داسې پیل کړه: دوه څلوېښتمه سنه وه ،موږ نه پوهېدو چې کومه سنه یې یادوله خو خبرې یې پیل کړې، یوه ورځ د غرمې یوولس نیمې بجې وی د شنو وښو پنډ مې په شا کړی وه،او د کور په لور روان وم د کوڅې په خوله کې (ګل زرینې) د مئینی ترور لور له مټ نه په ناڅاپه توګه ونیوم او کش یی کړم،علي ګیه! چیرته داسې ببغمه روان یې؟ کلې ته اسکر(عسکر) راننوتي دي ځوانان له ځان سره عسکرۍ ته بیایي بیا یي راباندې یوه ټوکه هم وکړه، چې ته خو هسې هم ځوان نه یې ورځه تاته به څه نه وایي ، ګلزرینه زما ډېره خوښه وه،نه پوهېږم چې دهغې به هم خوښېدم اوکه نه،خوتل به یې راسره ټوکې کولې،چې مایې هم له ټوکونه ډېرخونداخسته،یو وخت مې ورته دولسوالۍ له بازارنه،دځونډې جوړولو لپاره یوه کوچنۍ دمخ کتلو شیشه اولونګ هم راوړي وو.

زما په زړه یې د ډار روې ګډې کړی سخت یې ووېرولم ؛ پنډ مې ځای پرځای کېښود،لږ داسې ورمخکې شوم زمونږکور د کوڅې په اخر کې و،پدی ځای کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

کوځه یو څه تاوه شوې وه او موږ(ګولايي) يې لرله، کله چې لـه ګـولایۍ نـه ورمخکې شوم ګورم چې همدا زموږ د کور پـه خـوا کـې یـو کلـه فیـل (واز) موټرولاړی دی چې خړ او نصواري رنګ يې و ځوتنــه عســکر زمــوږ ددروازې مخې ته ولاړ دي ټکان مې وخوړ، غوښتل چې بېرته وروسته ولاړ شم .

په دې وخت کې ،ادې مې چې له عسکروسره ولاړه وه راباندې فکر شــو،یودم يې چیغه کړه، هغه دی علي ځوی مې راغی ، رښــتیاهم چــې پخــواني خلـک ډېردساده او صادقه وو، ددې له غږسره دعسکرو فکر هم زما په طرف شو، مـا غوښتل چې تېښته وکړم ، خو له پېښې به څه تېښته وي ، عسکرو وویل چــې ځای پرځای ودرېږه او ونه ښورېږي ، نور نو لړزه راباندې ولګېده داســې شــوم لکه دپښو لاندې مې چې په روانو اوبوکې شګې روانې وي، د قدم اخســتو نـه وم، ځای پرځای ودرېدم، هغوی هم راغلل او موټر ته يې ور پورته کړم.

موږ ورته له خندا لوټ په لوټ اوښتو او ده راته کیسه کوله ، لــه ختــین جـام څخه يې یو غړپ وکړ حلق يې تازه کړ اوکیسې ته يې ادامه ورکړه، زمــوږ لــه کوره يې سیده ولسوالۍ ته یوړم، درې ورځې ورســته يــې لـه ځوتنــو نــورو ځوانانوسره کنړ ته ولېږلم ، هلته مــو عســکري پیــل شــوه ، څــه سـربه مــو خوړوم،یوکال عسکري وي ،ماچې کله اووه میاشتې تېرې کړې نــو ر مــې زړه تنګ شو، په کور پسې به ډېرخفه کېدم،خو مورته به مې غوسه راتله، یوه ورځ پټ دشپې دخوب له ځایه په څه بهانه پاڅېدم،او د تېښتې پرېکړه مې وکــړه، ډېرفکر کولوته مې وخت ونه لید،نو همداسې روان شوم،درې ورځــې مــې پــه پښومزل وکړ،وروسته له درې ورځو نه مې ځان د ننګرهــار بهســود ولســوالۍ دبهراباد ته را ورساوه ، زه ډېر بلد هم نه وم ، څوځله مې لارې ورکې کړې، پــه بهرابادکې مې غوښتل چې له ســیند نــه پورېوزم،تکــل مــې وکــړ چــې پــه اوبولاهوکېږم ،ګورم چې څوعسکر هم دي او غواړي له ابونه پور بــوزي، ددوی په لید یوځل بیا هرڅه رانه هېرشول، زلزله رابانــدې راغلــه پــه ابــولا نــه وم

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګډشوی چې ژامې مې په کړېږداشوې، هغوی چې زما دژامو ډول وهل ولیدل، نو سم دواره راباندې پوښول،چې زه حتماً کوم کیس لرم اویاهم کومه پېښه په مخ کې لرم، نو یې بې له ځنډه راباندې سترګې راوو یستې ای دغل بچیه څه کوې غواړې چې وتښتې؟ ژرکوه ووایه چې له کوم ځایه راوتښتېدلې،اوچېرته ځې،ماهم دنرپشان ورته وویل چې له کونړ نه راغلم،اوکورته ځم.
په کونړ کې دې څه کول؟
هلته عسکر وم!
له لاسه یې ونیوم ،راځه اوس دې کور ته بیایو، ډېرې زارۍ او عزرونه مې ورته وکړل،خو غږمې یې وانه ورېده،یورانه مخکې شو اوبل راپسې،پدې چې بیا ونه تښتم ،خوهغوی لاپدې نه پوهېدل چې که چېرې ماته د تېښتې چل راته نو اوس به دوی څنګه نیولی وم!
ماورته وویل ښه نوبیا؟
ویې ویل: خېسرو ورځ موراباندې تېره کړه نور نو وړی شوی یم اوخبرې نشم کولای، شهصوار ورته وویل ،خیر دی اکا نو زیاتې خوبه کیسه هم خلاصه شوې وي خو د ا اخري یې هم ووایه چې بیا څه وشو، سړی په خندا شو چې آن په خوله کې یې دغاښونو دنه شتون له امله تـالو ښـکاره شـو،موږ هـم ورسـره وخندل ،ویې ویل : بیاداسې وشو چې زما دتېښتې سـزا داشـوه چـې یوکـال عسکري مې په دوه کالوکې پوره کړه ، او وروسته له دوه کالونه د اول ځل لپاره کورته راروان شوم، چې دلارې په اوږدوکې ترخذ هم رانه ورک شو.
موږ ټولو بیا خپ وهل،په کړس کړس مو وخندل اوشور مو جوړ کړ،سلیم ورتـه ویل ښه نوبیا څه وشو؟ په خپ کې یې ورته خپېړه ورکړه نو بیاڅـه خوکورتـه راغلم او چې راورسېدم نو داسې وم لکه څرنګه چې تللی وم،نه راسره تـذکره وه اونه ترخذ، هېچاراباندې باور نه کاوه چې زما وخت به پوره شوی وي ،ټولوبه ویل چې علي خان له عسکرۍ نه راتښتېدلی دی،نور نوله هماغې ورځې نه زه

(c) ketabton.com: The Digital Library

یم او داسپېره پټي اودادی ترنن ورځې پورې پکـــې اوړم را اوړم، چـــې پـــه دې وخت کې نور نو پخه غرمه وه هغه ته یې مېرمنې د غرمې نـــاری راووړ او مـــوږ چې لکه دسپېرکوندکوبچي له ډېرو اوښتو او را اوښتو نه خـــړ پـــړ شـــوي وو د کورونو په لور وخوځېدواوپه لاره کې مو دعلي خان اکا کیسه یوبل ســـره پـــه خندا تکراروله .

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ژوند رنګونه

ما دا منله چې دعصب،نصب او کلي کور له مخې مې ورسره پېژندګلوي او انشايي نه لرله خوپه دې باوري وم چې د زړه اړیکه اوپېژندګلوي مې ورسره تر نورو هغو ځوچنده زياته وه، هغه مې دخپلې کورنۍ له غړيو څخه يوه بلله،هغې هم په زړه کې ځای راکړی و اوپه ښکاره به يې راته ويل،چې تر بل هرچا ورته ګران يم اوس يې په خپل ژوند کې دهغو کلکواو پېچليو غوټو خلاصول چې په خوله او غاښونو هم نا ممکن ول په لاس د خلاصېدو هيلې پيدا شوې وې.

هغې خپلې ډېرې مړاوې اوله منځه تللې هيلې دبېرته تازه او ګل کېدو په حال کې ليدلې او ماهم ډېرې هيلې ورپورې تړلې وې، هغه راته ډېره پياوړې،ښکار بده، حتی د پردې تر شاه به مې دهغې په مخ او تندي کې د وړتيا او لياقت کرښې لوستلې، هغې ډېر هنرونه لرل او له هريوه څخه يې ډېره په سمه توګه استفاده کوله،خويواځې يو هنر يې نه لاره چې هغه له جرئت څخه عبارت و او جرئت بيا د نورو ټولو هنرونو سرلاری او منعکسوونکی بلل کېږي.

په ډېرو کمو ورځوکې يې په خپل ځان ،فکر اوفعلونوکې ډېر مثبت تغيرات احساس کړل، يوه ورځ يې راته وويل:

زه غواړم په حقيقت کې يوه پياوړې،متحرکه او ژبه وره سياستمداره،ليکواله،وزيره او وکيله شم او ډېر مې زړه کېږي چې دا فکر او غوښتنې مې په حقيقت بدلې شي،نن مې په خپل زړه دومره باوري شوې يم چې آن كه سلګونه زره خلک ناست وي نو مخکې به يې لکه دبلبلې پشان خبرې وکړم ،وروځې يې پورته واچولې د لږې شېبې لپاره دمکس کولو په

(c) ketabton.com: The Digital Library

خاطر یې سترګې پټې کړې ،ژوره ساه یې واخسته ویې ویل : خوداهرڅـه بـه ښنګه وشي؟؟ دومره خو اسانه هم نده زه هم د چاپشان په ویښه خوبونه وینم.
ماورته وویل: کوم څه چې تا وویل دا هېڅ نا ممکن ندي ډېر پـه سـاده توګـه کېږي خوکه ته یې له زړه څخه وغواړې.
هغې ژر زما خبره را قطع کړه.
اتله!ما اوس له زړه څخه له هر راز سـتونزو، او کړلېچونوسـره د ډغـرو وهلـو اومقابلې کولو پرېکړه په جدي ډول کړې خوستا همکارۍ ته تر ډېره اړتیا لرم.
ماچې کله دهغې په سترګو او مخ کې په واقعیت سره له هېواد،خلکو او دنـدې سره جنون اومینه ولیده نو په کلکه مې دهمکارئ ژمنه ورسره وکړه، هغې تـه مې ځینې لارښوونې وکړې،په خوشبېوکې په داسې حال کې چې رانه لرې وه خو دهغې په پخواني سست بدن کې مې یـو ډول ځـواکمن حرکـت احسـاس کړ،هغه دومره پیاوړې په نظر راغله چې فکر مـې کـاوه همـدا اوس یـوه لـوړ منصب لرونکې ده.
سبامې خپل ځای ته را وغوښته یوڅه لارښـوونې او سپارښـتنې مـې ورتـه وکړې، اوپه بله ورځ مې په یوه ټلویزیون کې د مېرمنو په یوه خپرونـه کـې د ګډون لپاره وخت ورته واخیست،پروګرام یې ډېر په زړه پورې مختـه یوړ،لـه همدې ورځې د ټلویزون د کار کوونکیو خوښه شـوې وه د رسـمي کـار کولـو وړاندیز یې ورته وکړ ترڅو همدا خپرونه چې خپله پکې مېلمه وه دکوربـه پـه توګه مخته یوسي.
خبره یې د مشورې اخستو لپاره راسره شریکه کړه ما هم پرته له فکـر کولـو ورته وویل : چې لومړۍ بریا دې مبارک شه او ورته ومـې ویـل چـې د هغـوی وړاندیز ومنې خو هڅه بایدوکړې چې له ژمنې سره سم خپل کارونـه معیـارې اوپرمختللې کړې،همداسې یې وکړل ،بله ورځ مې په یوه ورځپانه کـې دهغـې

(c) ketabton.com: The Digital Library

یوه لیکل شوې علمي مقاله ولوسته، خوښ شوم له ځانسره مې وویل چې زموږ ګډو هڅو او هلو ځلو رنګ راوړ.
ماته هم ټولنې ته دیوه اهل او دکاري وړتیا لرونکي شخص دتقدیمولو ویاړ راپه برخه کېده،اوهغې په رښتیا هم زه ددې هرڅه لامل او دخپلوبریـاوو راز بللـم ،سره له دې چې په اوسنۍ عصر کې د هرچاد باور حلقه تنګه او محــدوده وي، خو هغې پرما ډېر باور کاوه،ماهم ډېره هڅه کوله چــې پــه ځــان دهغــې بــاور وروستي حد او اوج ته په رېښتینولۍ سره ورسوم.
له دې هرڅه سره سره په ښکلاکې ځینې ستونزې او تېروتنې وې چې بار بــار به ورڅخه تکرار ېدلې او دا عادتي تېروتنې یې زما هېڅ نه خوښــېدې،مګر پــه خوله مې ځکه څه نه ورته ویل چې داسې فکر ونکړي چې ګواکې زه په هغــې ځان غټ او مدمغ حسابوم، خوپه زړه کې به ډېر ورته ځوربېدم،زه باور لرم چې ښکلابه فکر هم نه و وربانديې کړی خو ما دهغې دغه شان کړنې په یــوډول نــه یوډول د ځان توهین اوراته د اهمیت نه راکولو په معنی ګڼلې.
اخر مې یوه ورځ زړه ډېر لوی کړ او ورته ومې ویل :
ګوره ښکلا دا بار بار اشتباهات او بد عدتونه ستا شخصیت ،نوم او علمي سویې ته ډېره لویه صدمه رسوي،خو داچې متل دی وایي: (علت ورکېږي مګر عادت نه ورکېږي) دا اوس دهغې عادت ګرځېدلی و چې دخبرې ځواب به یې په خپل وخت نه درکاوه، فون ته به یې په خپل وخت ځواب نه وایه، پیغام بــه یــې پــه خپل وخت نه لوسته اوکه به یې ولوسته نو بېرته به یې ځواب ورکول اړین نــه بلل.
دا اودېته ورته نورې ستونزې وې چې د ښکلا د ورځني ژوند د بهبــود لپــاره باید جبران او له منځه وړل شوې وای، ځکه هغې ډېرې لویې هیلې او ارمانونه لرل او دهغو ټولو ارمانونو د پوره کولو لپاره باید هغې ډېره قرباني ورکــړې وای

(c) ketabton.com: The Digital Library

او داهرڅه یې له منځه وړي او یا بیخي کم کړي واي داځکــه چــې اور او اوبــه هېڅ وخت نه سره جوړېږي.
اوس نو هغه یوڅه مطرح شوې هم وه، وخت ناوخت به ځینو انځوریزو او غږېزو رسنیو کې د سیاسي، ادبي او ټولنیزو بحثونو لپاره هم ور غوښتل کېدله.
یوه ورځ مې د سهار پر مهال ورته وویل: ښکلا ! ته باید دخپلــو ټولــو هڅــو او فعالیتونو ترڅنګ خپله کورنۍ هم وپالي او دهغوی اعتماد باید تل لــه تاســره وي زه پوهېږم چې ته په دې هرڅه پوهېږې خو غــواړم بیــا یــې هــم تاکیــد درباندې وکړم او په دې دې پوهه کړم چې د ټولنیز او کورني ژوند چارې ټولې د اعتماد پر پایو ولاړې دي .
هغې هم په پوره سپېڅلتیا ډاډ راکړ او دخپل ژوند قهرمان یې خپل مشر ورور راپه ګوته کړ همدارنګه یې له خپل پلار څخه ډېر رضایت وښوده او راته ویــې ویل چې په هره چاره کې له هغوی سره مشورې کوي.
نور نو زما او دښکلا ټولې هیلې د غوړېدو په حال کې وې مور هره ورځ دخپلو ارمانونو د اسمان له لمنې د ګــرم او روښــانه لمــر د راختلــو علامــې اونښــې لیدې،مګر هغه څه چې په دې اسمان یې لاهم خال خال وریځ ساتلې وه هغه د ښکلا هغه عادتونه ول چې زما له پیل څخه نه خوښېدل او هغې ته مې یې ډېر وخت په کنایوکې یادونه هم کړې وه.
یوه ورځ مې دېر اړین کار ورسره و نه یې فون ته ځــواب ووایه،نــه یــې پیغــام ځواب کړ اونه یې په مسنجرکې ځواب راکړ،سره له دې چې فون یې هم بند نه و او په مسنجر کې هم انلاین وه، تر ډېرو هڅو وروسته هم په دې بریالی نشوم چې په خپل وخت ورسره خبرې وکړم.
ډېرځنډ وروسته یې په مسنجر کې ځواب راکړ،ځــوخبرې چــې مــې ورســره وکړې هغه پوهه شوه چې زه خوشحاله نه یم نو یې همدومره راتــه وویــل: تــه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځومره غوصه یې،د ځان د خلاصون لپاره یې ډېرڅه وویل خو زه اوس دښــکلا له داډول خبرو اوکړنوسره عادت شوی وم.

ماخوستن مې په یوه مقاله کار کاوه چې رایاده شوه، مسج مې ورته وکړ، بیا یې ځواب رانکړ، وروسته یې یواځې سلام وکړ او نور یې هېڅ ونه ویل،تر ډېر ځنډ وروسته یې بیا په مسج کې لیکلي و:

پوهېږې! اوس مې سکوت دنده شوه، او دردونه مې خواږه ملګري،زه مې نور له خپلو تلپاتې دردونو سره ژوند کوم.

کله چې مې داخبرې ولوستې په سترګو مې تیاره شوه، زړه مې دومره ســخت ټکان پیل کړل چې نږدې و وچوي، ژرمې بېرون ته منډه کړه،دژمي په ســخته هوا کې ودرېدم،په تندي مې مړه ښوله راماته شوه، له ځانسره مــې وانګېرلــه چې نور یې لکه چې کورنۍ د کورله کارونو پرتــه د سیاســي،مدني ادبــي او او ژورنالېستکي فعالیتونو اجازه نه ورکوي،ځکه په دې ورځوکې زه یوڅه شــکي شوی هم وم، خواوس مې خپل فکر باندې ٪۱۰۰فیصده ډاډه وم ،خپلــې ټــولې هیلې ارمانونه او هلې ځلې مې د شپې په دې توره تیاره کې د ورکېدو په حال کې ولیدې،تر ډېر ځنډ وروسته په داسې حال کــې کــوټې تــه را ننــوتم چــې ستونی مې شدید درد نیولی و،دکورنۍ دغړیو او ماشومانو شــور ماشــور هــم راباندې بد لګېده په لړزاندو لاسونو مې موبایل را واخست او دعلــت پوښــتنه مې ورڅخه وکړه.

ښکلا ځواب راکړ:

بس اتله! دا ازاد شعر مې ډېر زیات خوښېږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

درې ملګري

دماسختن لمونځ مې داليکين ژېړې رڼاته په داسې حال کې وکړ،تابه ويل چې په کوټه کې دې ګرد چاپېره ژېړپلاستيک نښلولی دی،خوددې اليکين له رڼانه مې دومره خوند واخست باور وکړئ چې د راډ يابرق رڼاکې هغومره خونـد نـه وو،له لمانځه نه وروسته مې له خپلو درې تنو ملګروڅخه لـه يـوه سـره دزړه غوټه پرانيستله،هغه هم لکه زما خبروته چې تږی او وږی وه داسې پـه خـوږه ژبه يې راسره دزړه خواله پيل کړل،زه يې دېرزيات دځـان پـه طـرف جـذب کړم،همداسې يې راته کتل يوه لحظه يې هم سترګې رانه نه اړولې اونه يـې زه دې ته پرېښودلم چې له دوه نوورملګروسره هم خبـرې وکړم،لـه ډېروخبـرو وروسته،يې راته له هغوی سره دخبرو کولو اجازه راکړه،ماهم مخ بل ملګري ته را واړاوه ،خودی يوڅه ګيله من راته ښکاره شو،البته دی به په دې ګيله من وو چې ولې مې اول له ده سره خپلې غورې پيل نکړې،خير خوپه ماڼېجن حالـت يې راسره دژبې په سر خبرې پيل کړې،کله به يې ګيله کوله اوکله به يې نازونه په زړه کې مې تېر بدل چې،درېيم ملګرخوبه هم راته ښه په قهروي،چې ولـې له هغه سره خبرې نه کوم ،دسترګوپه کونجوکې مې ورتـه غلـی غلـی کتلـې قسمت مې دلته کار نه کاوه چې له درې واړوسره مې په يو وخت کې خبرې نه شوی کوالی،له درېواړوسره مې موضوګانې بدلې وې،وېرېدم چې اواز رابآنـدې ونکړي،خوښه وهغه هم خاموشـي اختيـارکړې وه ،داسـې نـه وه چـې مالـه ډېروخت وروسته داسې ملګري پيداکړي وو،هسې خـو،هره شـپه،هره ورځ او هره لحظه داسې ملګري راسره وي اوکه داملګري راسره نه وي نـو زمـا ژونـد بيخي نيمګړی دی،بس لنده به يې ووايم چې همـدا دوسـتان، زمازنـده ګـي

(c) ketabton.com: The Digital Library

،خوراک،ښکاک او تفریح دي،کله کله خوپه کور کې راته مور پلار یوه نیمه غوصه هم کوي او وايي چې له مور دې ښځي لاس اخستی دی،اوتل ته یې اوهمدا ملګري دي،خوزه په یوه له نازه ډکه موسکاترې ځان خلاص کړم،خوکله کله داسې هم پېښېږي چې ان له ماخخه دهغوی دېلولو هڅه هم کوي اوپه څوځله خویې ورته ګواښ هم کړی دی دڅوشپېولپاره یې زمااودملګروترمنځ یوڅه فاصله هم ایجاد کړېده،داځکه لکه څرنګه چې زه له خپلوملګرو سره دومره مینه لرم نو ددې لس چنده زما کورنۍ له ماسره مینه لري نو هغوی نه غواړي چې زه خپل ټول وخت له دوستانوسره تېرکړم،خودا اوس زماپه وینه کې نغښتې مینه ده ،چې وتل یې زماله وینې مشکل څه چې ناشونی کار دی،له دې ملګري سره مې هم ښې ډېرې خبرې وکړې،نور مې نوانداز اوکرکتر ورته داسې کړ،چې له دربیم ملګري سره هم څه ووایم،که څه هم زړه یې نه وو،چې پرې یې رډم خو باید پرې ایښی مې وای،همداسې مې دربیم ملګري ته ورنږدې شوم،هغه چې په مخ یې ښکلی دسمال غوړولی وه چې رنګارنګ ګلانوباندې ښایسته شوی وه دده له مخ نه مې پورته کړ،خودی لا داسې خفه وو ،چې هېڅ یې نه غوښتل راسره سپڼ هم وکړي،نور مې نو ورته په عزر اوننواتو پیل وکړ،خوچاته یې وایي،زه فکر کوم ده به هم داسې فکر کاوه چې ولې مې لومړی ده ته نوبت ور نکړ،خیراخر مې له سترګو ورته اوښکې راغلې ،بیایې هم راسره نه منله،الیکین هم زمادمظلومیت او دملګري دغرور نندارہ کوله اوخاموشي یې اختیار کړې وه ،چې ورسره یې له سینې یو تور لوګی هم راپورته کېده او په کوټه کې یې منډې رامنډې وهلې ترڅوله دې ځآی څخه دوتلولار وموميي،نور نو شپه ډېره تیاره وه ،چې دخوب مچې وچیچلم،داسې یې کړم چې نور مې ددې ملګري په مخ راته سترګې،پوزه،وروځې،زنه،خوله،هېڅ نه ښکاره کېدل،اخر مې ورته وویل چې نورې خبرې به سباته وکړو،هغودوه ملګروته مې ډېر وویل چې دده په پخلاینه

(c) ketabton.com: The Digital Library

کې مرسته راسره وکړي،خوهغوی لاله هماغه وخته چې ما وسره خبرې بس کړې وې،سرونه تاو کړي وو،زه هم دخوب مچۍ داسې وچیچلم چې زهرویې هرڅه رانه ورک کړل،همداسې مې سر کېښود،سهارلمانځه ته چې پاڅېدم دی لا راته هماغه شان څرنګه چې یې ماله مخ نه دسمال اخواته کړی وه،لوڅ مخ زمادخبروپه انتظار کې وو.

لمونځ مې وکړ بیامې دی راپورته کړ خبرې مې ورسره پیل کړې، خبرو یې ډېر خوند وکړ،څومره نازدانه اوله جادوډکه ژبه یې درلوده، خوداچې دشپې یې ولې راسره خبرې ونکړې ،ددې علت به زما په نظر داوه ،چې ماورسره سمې خبرې نشوای کړای ولې چې تر یوې نیمې بجې پورې مې هغو دوه نورو سره خبرې کولې،خودوی داسې وو،چې یواځې یې له ماسره خبرې کولی شوې،په خپلوکې یې سره خبرې ،رازاونیازنه شوای کړای.

یوڅه چې زما ورته فکر ونه شو چې درته مې داګلالې ملګري درپېژندلي وای،فکر کوم تاسوبه واياست چې ماخوددې ملګرو نومونه هم تاسوته وانه خستل،اندېښنه مه کوی اوس هم لاڅه تللي راغلي ندي، اوس به یې دروپېژنم، یو ملګری مې،(شړل شوی لمر)ښکلی ناول چې عمراسحق لیکلی او دهېواد تکړه اوبااستعداده ځوان شاعر،کیسه اوناول لیکونکي ګل رحمن رحماني صیب ژباړلی دی ،دوهم ملګری مې،د(پاچاخوب)چې ګران بدیع الزمان هاشمي په ښکلیوټکولیکلی دی چې په زړه پورې نادر داستانونه پکې دي اودریم ملګری مې هم د(لښکرګاه)په نوم یوه ښکلې مجله ووه چې دهلمند دفرهنګپالوځوانانولخواپه ښایسته او مؤثرو مضامینو، مقالو، شعرونو، غزلو او ادبي ټوټوپسولل کېږي وو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغوی بایداعدام شي!

دې خبرې په ټول کلي کې د لویو او وړو په فکرونوکې د یوې معمـا پـه شـکل خطور پیل کړ،چې دلومړي ځل لپاره د یوه هلک او نجلۍ لـه خـولې اور بـدل شوي وو چې له یوبل سره مینه کوي.

د هر مجلس دمجلسي له خولې چې به خبره راوتله نوموضـوع بـه یـې کـاملاً همدا نوې خبره وه، خوچابه په یوه ډول اوچابه په بل ډول کولـه، هغـه وخـت کلي کې دمینې کلمه چا د پیسو په بدل کې هم نه شوه ویلی، ولـې چـې ددې کلمې ویونکی خو سوچه کافر بلل کېده .

مینه خولاڅه چې آن چا به جرئت نه شو کولی چې له خپل پلار او مـور سـره دخپل ژوند د ملګرې یا ملګري په اړه هم څه ووایي،نجونې خو ببخـې داسـې وې لکه هندو چې د غویي له غوښې پرهېز وي دکلي خلک راټول شول او پـه لوی جومات کې یې غونډه وکړه ترڅو د اشرف او شریفې په اړه تصمیم ونیسي چې څه ډول سزا ورته وټاکي ،دسزاټاکل حتمي وو،ولې چـې نـن دوی دخپـل کلي له رسم او رواج څخه په ښکاره ډول بغاوت کړی وو او ترټولو له لوی څخه دلوی جرم دمرتکب کېدو هڅه یې کړې وه.

فیصله په دې وشوه چې سبابه د مسجد مخې ته په میدانۍ کې دواړو مئینوته ډېره درنه سزا ورکول کېږي،ځکه چې بیاڅوک هڅه ونکړي ،چې ددوی په وینا داسې نارواکارته زړه ښه کړي،خودا چې سزابه یې څه وي ،په اړه یې څـه ونـه ویل شول.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کله چې اشرف دخلکو له پر بکړې خبر شو نو یې ماذیګر د ګودر په لاره کې له شریفې سره ولیدل اوپه جومات کې دنن ورځې په فیصلې یې خبره کړه،هغې ته یې وویل،زه نه غواړم چې دټول کلي پېغور په سر واخلم،زه دانه شم زغملای،ته دې په کورنۍ اوکلي کې چاسره دسترګو غړولو پاتې نه شې،زه حیران یم چې څه وکړم ،شریفې!! اخر ولې دامخلوق دومره ظالم دی ،ولی دوی مونږ ته دهغې ګناه سزا راکوي چې کول یې حرام نه بلکې حلال او روا دي،دوی ولې هڅه کوي چې مونږ د لویو اوکوچنیوپه مخ کې رسوا کړي، ایا له دې نه مرګ بهتر ندی؟

شریفه چې تر دې دمه لکه بوت خاموشه ولاړه وه اوله سترګویې اوښکې رواني وې،د اوږده کوچاني ټکري څنډه یې ور پورته کړه اوښکې یې وچې کړې،له وچواو پټري نیولو شونډویې په ډېر زور خبره راووېسته :زه نه پوهېږمه چې څه وکړو،اشرفه تاته به مې تل ویل چې په دې خبرو لویه تیره کېږده،چېرته زه اوته او چېرته مینه،له ما اوتاڅخه مینه څه غواړي اوبیاپه داسې یوه کلي کې چې ټول دمینې له نوم څخه کرکه او نفرت کوي،ښه نو اوس ته راته ووایه چې څه کول پکار دي ،داسې څه باید وکړو چې له دې لویې او دټول عالم په مخ کې له دې بې عزتۍ څخه ځان وژغورو؟

اشرف مخ په کوڅه ولاړ وو ،دشریفې په لور راتاو شو،ورته یې وویل ،ته غم مه کوه اوس زه پوهېږمه چې څه باید وکړو ،خویوه خبره ده چې ته به مې ملتیاکوې،بغیرستاله مرستې زه هېڅ نه شم کولای،هغې ورته رډې ،رډې کتلې،څه کوې؟

ده ورته وویل،ببګاته دواړه له کلي وځو،شریفه لکه ترهېدلې هوسۍ څکه شوه،څه تښتو!؟چېرته تښتو،افرین دې وي درباندې شریفه،څومره په اسانه دې وویل،ته پوهېږې چې هغوی به له هرڅه دمخه ستاله کلیو دوتلولپاره ځانونه چمتوکړي وي،هغه بیاپېرې رامخکې شو،ته هېڅ غم مه کوه،ببګاه ته د

(c) ketabton.com: The Digital Library

زمرک کوژده ده خلک دمبارکۍ لپاره ورته راځي،زه اوته هم په همدې منځ کې ځان وباسو یوځل ستاسودکلاترشا پټوپورې ولاړ شو نور ستا پېریان هم خلاص دي،شریفې زړه نازړه ورسره ومنله،هغه یې په ټوله خبره پوه کړه،وخت یې ورته وټاکه چې اشرف به ورته د هغوی دحجرې شاته ولاړ وي او شریفه به ځان په دیوال را ځوړند کړي اشرف به یې ونیسي اوپه همدې شکل به پښې له کلي سپکې کړي،همداسې وشول،اشرف ځان په ټاکلي وخت هدف ته ورسوه،شریفه هم په قابو ولاړه وه،ځان یې را اوړود کړ دلته له لاندې اشرف ونیوله او روان شول،اشرف شریفې ته وویل،اوس مه وېرېږه هرڅه به اسانه شي،کوم کار چې سخت وو،هغه له کور اوکلي راوتل وو،اوداکارمو وکړ،اوس راځه ځو ښار ته هلته زما ملګري شته،سړک ته ووتل،موټرکې کېناستل او نېغ د اسلم دوی کورته ورغلل،هغه داشرف د پوهنتون ملګری وو، کورته داخلېدو دمخه یې اسلم په قضیه پوه کړ،اسلم په اوږه ورته لاس واچوه ډاډیې ورکړ،چې هېڅ غم ونکړې،شریفه یې بوتلله او له ښځوسره یې کېنوله او اسلم او اشرف حجرې ته روان شول.

سباچې خلکوپه میدانۍ کې داشرف او شریفې دسزا په انتظار ناست وواو هغوی نه ښکاره کېدل ،اخر ملک له ځونفروسره دهغوی دکورونوپه لور وخوځېدل،داشرف او شریفې دوی کورونه یوبل ته مخامخ ول،چې دوی ورورسېدل دروازې یې وټکولې له دواړو دروازڅخه ببرک او موسی په غم لړلو څهرو راووتل،ملک پرې په قهر شو،ولې داخلک ستاسو نوکران دي،چې درته به ناست وي،خوکله چې له پېښې خبرشو،نور هم په غوصه شو،دواړوته یې اختار ورکړ چې تر غرمې دواړه تورنان حاضرکړي کنه بیابه ګیله نه کوي.

هلته اسلم اشرف ته وویل چې هلکه خوښه دې نده چې نن مو نکاح وتړو او واده مو وشي،اشرف ټکنی شو،خو اسلم بیاپرې مخکې شو،ګوره زړه مه وهه پلار مې هسې هم ماښام ته راځي ،دهغه پلار قاضي وو،خواوس دکلي د جامع

(c) ketabton.com: The Digital Library

مسجد امام وو،مگراشرف بیاهم ورسره ونه منله ویل یې چې که نکاح یې په خپل کور کې وشي دابه ډېره ښه وي همداسې یې وکړل، د اسلم پلار اشرف ته وویل: ځویه دابښه کار ندی چې ته تل له کوره فراري شي،ته که زماپه کور کې ټول عمر هم تېر کړې،نه دربانـدې تنگېږمه،خوفکر کوم چې تاسواوستاسودکورنیو لپاره به ښه نه وي،که ستاخوښه وي زه سبا له تاسو سره ځم ستاسو کلي ته اوستاسوهرډول ضمانت زما په غاړه،زه به ستاسو له مشرانوسره خبرې وکړم انشاء الله چې دخدای په توکل به هرڅه سم شي،اشرف هم ورسره ومنله او سباته قاضي له ځوځوانانوسره یوځای داشرف دوی دکلي په لور موټر روان کړل،چې ورسېدل،نوغرمه مهال وو او نېغ هماغه مسجد ته ولاړ کوم چې دهغوی لپاره پکې سزا ټاکل شوې وه،نجلۍ یې په موټر کې پر ېښوده او دوی راکوز شول،ملک اوڅو نور ځوانان او سپین ږیري ددوی مخې ته را غلل،له سترې مشي او ښه راغلاست وروسته ،قاضي مخ ورته راواړوه ،ښه نوهغه داکلی دی چې مینه کول پکې جرم گڼل کېږي،دمینې اظهار پکې له اصولو اورسمونو بغاوت گڼل کېږي،عاشق اومعشوقه پکې کافران بلل کېږي؟

له جېبه یې دستمال راوکېښ د تندي خولې یې وچې کړې،اوبیایې په خبرو پیل وکړ،تاسوماته داووایئ چې هغه وخت کله چې تاسو خبر شوی دادواړه ځوانان اوپېغله یوبل سره مینه لري،اوددوی واده موپه خوښۍ سره کړی وای ښه به وای اوکه اوس ښه شو؟

ملک پرې رابرگ شو،قاضي ورته وویل :وروره غوصه دې تېره کړه،زه دلته دخبرو لپاره راغلی یم نه دجنگ او شخړې لپاره.هیله ده چې زما خبرې واورئ اوفکر پرې وکړئ زه پوهېږم چې ستاسو په سترگو دناپوهۍ جال خور دی،نو راځئ جال له خپلو سترگو لرې کړې،دونیا وگورئ او خپل ژوند په مینه محبت او ورورولۍ کې تېرکړئ،وگورئ په دنیاکې له مینې بله کومه خوږه کلمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

نشته،نوزه له تاسو هیله کوم چې دادواړه (اشرف اوشریفه)ونازوئ هغــوی تــه سزانه بلکې خوښي ورکړئ تاسوله هغوی سره په دې خوښي کې ګډون وکړئ او دنوي ژوند مبارکي ورکړئ اوله دې وروسته هــم ځوانــان تهدیدنــه بلکــې تشویق یې کړئ،هماغه وو چې دقاضي په خبرو ټولوفکر وکــړ او خوښــې یــې شوې،له هغه څخه یې مننه وکړه،وروسته له هغې یې شریفه له موټرنه راکــوزه کړه،خپل کورته یې ولیږله ،له دې ورځې وروسته په کلي کې اشرف او شــریفه دمینې اتلان ونومول شول،او هغوی یې په مینه کــې بریــالي لــیلا او مجنــون وبلل،څور ورځې وروسته یې واده هم وشو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

نالیدلې لیلا

سبایې په ښوونځي کې مسا بقه وه، ټولو هغو شاګردانو ته چې داستادانوپه اند، ذهین اولایق ول،دمقالو لیکلو په خاطر وویل شول .ښوونځی رخصت شو،ټول شاګردان خپلو کورونو ته ولاړل.دی چې کله کورته ورسېد،کورته په داخلېدوسره یې سترګې په دوه خویندوولګېدې چې له کټ نه یواوبل طرف ته ناستې وې دکټ له منځه دزګیرویو اوسړو اسوېلو اوازپورته کېده ، چې نرډې ورغی، ګورې چې مورېې ګرمې تبې نیولې ،چې سمه یې خوټوي،لورګانو یې ورته سراوپښې زور کولې ده سلام وکړ..مشرې خورېې په پرېشانه ډول له ژړا په ډکوسترګو دده لورته ولیدل، غږیې پرې وکړ: ادې ښه نه ده.

په داسې مړاوواوکاواکو قدمونودکوټې په لورروان شو لکه د ژمي په موسم کې چې پاڼه دیخ له زوره نیمه ژېړه اونیمه شنه وي خو هره شېبه یې دغورځېدو امکان وي ،کتابونه یې په الماری کې ایښې وو، ترښایسته ځنډوروسته له کوټې راووت ،سترګې یې لمدې اودپېزې سرېې سور اوښتی وو،چې دده دژړاشاهدي یې ویله،غږیې کړ.

زاهدې!

هغې ځواب ورکړڅه وایې لالا!؟

هغه تېره ورځ چې مې دتورګل لالا نه دفصل لپاره دسرې(کېمیاوي کود) د راوړلو په خاطرپیسې پورکړي دي، راوایې خله چې موړډاکټرته بوځم.

ښه سمه ده لالا! داد ی اوس یې راوړم، کورېې سرک ته څېرمه و.هره شېبه دموټردپیداکېدو امکان وو ،نویې مورپشاه کړه له کوره ووت مشره خورېې ورسره روانه شوه ،ډاکټر ته چې ورسېدل ،هغه هم سستي ونکړه دناروغ

(c) ketabton.com: The Digital Library

صحت ته پە لیدو یې لە نورو ناروغانو اجــازه واخســتە اودو ی یــې وغوښــتل .معاینات ترسره شول درمل هم ولیکل شول .د درملو اخستو پە وخت پیســو کمبود وکړ.حیران ووچې اوس څه وکړي لە غم اواندېښنې پە ډکە څهره بېرون تە راووت،خور یې ترې پوښتنه وکړه ولې څه شوي ؟

ده وویل پیسې کمې دي کە دوا ټولە اخلو،نوکرایې لپاره څه نــه پــاتې کېــږي هغې ورته وویل خیردې مورته دوا پوره واخله موټروان تە بە هلتە پیسې پیــدا کړو،همداسې یې وکړل،تېرماښام ووچې کورته ورسېدل ،مورتــه یــې درمــل ورکړل. هغې ارام وکړاودی خپلې خونې تە لاړد ډوډۍ دخوړلووخت شــوڅوک ورپسې ورغی د ډوډۍ خوړلویې ورته وویل خوده انکار وکړ .

زه یې نە خورم موړ یم،فکر یې کاوه چې مقاله پە څه ولیکې ترڅویې ســبا پــه اداره کې ورکړي،لە ډېرسوچ اوفکر وروستە یې سرپه کمپلــه کــې تاوکړ،څــه وکړم هېڅ هم پە ذهن کې ندي راپاتې،ویده بــه شــم ،کومــه بهانــه بــه ورتــه وکړم،خو خوب هم نە ورته ،بېرته راپورته شو، کتابچه یې راوخسته اوپــه څــه لیکلو یې پیل وکړمقاله یې ولیکله ،پە بله ورقــه کــې یــې پــاک نــویس کــړه .نورپر ېوته،سهارله خوبه دپاڅېدوسره سم یې دموردصحت پوښتنه وکړه ،هغه اوس ترپرون ډېره ښه شوې وه ،پە خویندو یې ټینګار وکړچې دموردډېرخیــال وساتي ،نور ښوونځي تە روان شودتلوپه وخت کې یې لە مورنه دعاواخســتە او ووت،.نن مکتب تە هم ناوختە ورسېده ،خپله لیکلې مقاله یــې پــه اداره کــې مدیر تە وسپارله،دصنف پە لورراون شو،دریېم ساعت وو چې مدیراوســرمعلم لە نورومعلمینو سره صنف پە صنف وګرځېده ، داخبره یې کوله چې د لــومړي دوهم اوریېم مقام ګټونکوته بە جایزې ورکــړل شــي،خو ګــورئ چــې ســباته غیرحاضري ونکړئ چې دمعارف لە ریاست څخه هم هیئتان راځي .سبا تە دی بیا وختي لە کوره راووت اندېښنه یې هم کوله ،ویل یې چې دمقالې لیکلو پــه

(c) ketabton.com: The Digital Library

وخت کې یې فکرسم نه وو،خدای خبرچې څه به یې لیکلي وي ،هسې نه چې صفر نمره یوسي د ټولواستادانو اوهمزولانوپروړاندې به وشرمېږي.
اوهو! رښتیا سباته خو دنجونو دلیسې شاگردانې هم راځي کنه ځکه چې دا خومسابقه ده هغوی هم پکې گډون کوي ،پښه نیولی شو.
نه نه هېڅ نه ځم! ،پر پرده چې هرڅه کېږي وي به زه خو به یې نه وینم ،بیا به یې پریکړله بدله کړه خیرلاړبه شم خوپه اخرکې به کینم .هسې خوهم له وضیعت نه پته لگېږي ،که حالات ښه نه وو، غلی به راوه وځم.په همدې کرلو،ر ېبلوکې د ښوونځي په دروازه داخل شو،شاگردان لین ولاړوو.مدیرد ستېج په سر خبرې کولې،کله چې دمدیرخبرې پای ته ورسېدې،سرمعلم رامخکې شو،سلام یې وکړ ټولو شاگردانو اواستادانوته یې ښه راغلاست ووایه.ویې ویل چې اوس به تاسې ته دمقالوپه اړه خبرې وشي اوگټونکیو ته به خپلې جایزې ورکړل شي.
ټول استادان سره ټول شول،مدیرووېل راځئ چې په دې دوه (دنجونواوهلکانو)په لېسو کې ستاسو وروریاخوراوممتازشاگرد ،دروپېژنو چې څوک دی ،دده په زړه دوېرې ساړه ننوتل لړزه پرې راغله هېڅ شي ، خوند نه ورکاوه ،هغه به ویل راځه بېرون ته وځم،خوجرئت یې ملتیانه کوله، دستېج پرسر استادانواوستېج چلوونکي په دې خاطر چې دټولوټلوسه ډېره کړې ویل به یې پوهېږې د نننۍ ازموینې گټونکی به څوک وي؟
په لېسه کې به یوشورجوړشو،چا به یوچاته گوته نیوله اوچابل چاته،اناونسر(ستېج چلوونکي) به غږکړ الله دې تاسو ته انصاف درکړي داپرتاسو څه شوي.ایا تاسو هېڅ نه دي زده کړي ټول ناکام شوي یاست!!یوه درنه چوپتیا به خوره شوه.بیابه یې وویل مه خفه کیږۍ ماشاء الله تاسوډېر با استعداده یاست.اوس! اوس!معرفي کوم دلمړي مقام اوغتې جایزې گټونکی اوښکلی شاگرد!!! پوهیږۍ څوک دی ؟بیا به یودروندشورجوړ

(c) ketabton.com: The Digital Library

شوداسې لکه دچنچنو یولوی اووړی سیل چې دمازیګرلمرپر ېوتوپه وخت کې د غنمو په پټي راتوی شي خو دهقانان ورته اشپلاق وکړي اوبېرته یې والوځوي ،داسې حال به جوړشو،نه نه تاسو یو هم ونه ویل،هغه با استعداده ځـوان دی ،هغه دی ،ټولوبه ورته غوږونه کاږه کړل اویوډول تلوسه به یې زړه کې وه،نور نو انتظار هم سټړی کوونکی کېده، چې په دې وخت کې له سټيج نه غـږ راووت هغه دی د یوولسم (ب)ټولګي تکړه،بااستداده اومـؤدب شـاګردجمال خـان !!!یوځل بیا هپااوچیغې جوړې شوې دلاسونوپړکایوبل قسم خونـدور زېګنـال جوړ کړی وو،ټول حیران وو،جمال هېڅ فکرهم نه کاوه هېڅ یې نه منله ،ویـل یې چې هغوی به ټوکې کوي ،خو کله چې یې وویل له جمال څخه هیله کېـږي چې سټېج سر ته تشریف راوړي ،دلاسونو دپړکولو په بدرګه په داسـې حـال کې له وروستي لین څخه راووت،چې په سـترګوکې اوښـکې ځلیـدې خـو دا اوښکې دخوښۍ وې.نږدې دوه دقیقې چکچکـې روانـې وې ،سـټیج تـه پـه رسېدودلېسې مدیر غاړه ورکړه په تندي یې ښکل کړ،مایک ته یې نږدې کـړ ،ویې ویل زه په داسې شاګردانوفخر کوم،نن جمال خان خپلې لېسې ته یوبـل ویاړ ورپه برخه کړ،ټولو استادانو مبارکي ورته و ویله ،اناونسر و ویل پوهېږۍ د جمال مقاله د څه شي په اړه وه ،جمال نن داټولو ته ثابته کړه چې لـه خپلـې مورسره څومره مینه لري دهغه د مقالې عنوان دی

(مورې! ستا مقام ته سلام) جمال ته خپله جایزه ورکړل شوه ،امیلونه په غـاړه له سټېج نه راکوزشو،د دوهمې جایزې ګټونکې د نجونودلیسې دلسم ټـولګي زده کوونکې نورجهان وه چې نن دکومې ستونزې له امله نه وه راغلې ،سبا تـه چې جمال له ښونځي نه کورته ولاړنو کشرې خورېې یوپاکټ ورکړ،پوښتنه یې ځنې وکړه،داڅه دي ؟

خورېې وویل نه پوهېږم خو زمونږ همصنفۍ اود پروني دوهم مقـام ګټـونکې نورجهان راکړی هغه پرون نه وه کېداې شي تاته به یـې مبـارکي لیکلـې وي

(c) ketabton.com: The Digital Library

،دی هم کوټې ته ننوت پاکټ یې څېرې کړ،په سپین کاغذ یوښکلی ګل اېښودل شوی وو،لیک یې پرانیست لیکل شوي وو،مبارک، مبارک ، جمال خانه ډېره دې درته مبارک وي.زه ویاړم چې ستاپه شان ذهین هلکان لرو،ډېرې نورې خبرې یې هم لیکلې وې ،خو په اخرکې یې لیکلې ووچې ماته، لیدلی یې خوکېدای شي تا به زه نه یم لیدلې.

ده هم ورته خط ولیکه ،اول یې ترې مننه وکړه اوبیایې مبارکي، ورته وویله ،خپلې خورته یې لیک ورکړ،سبا یې چې خور راغله جمال ته یې وویل لالا!تا په نورجهان څه تعویز یاکوډې کړي، هغه خو سمه درپسې مړه ده اوربستیا پوهېږې چې هغې نن درته زماپه مخ کې لیک ولیکه اوکه راباندې غوصه کېږې نه ،نو به یې درته ووایم ،هغې لیکلي چې غواړي له تاسره وګوري.

ورور خپلې خورته برګ شوغلې شه لیونی! دهمدې لیکونو له لارې یې دجمعې په ورځ یوځای وټاکه چې هلته به ګوري ،جمال ښه ځان لوکس جوړکړ،له کوره ووت ،غوښتل یې ځان ټاکلي ځای ته ورسوي پنځلس دقیقې وروسته دنورجهان سترګې په جمال ولګیدې چې له موټر څخه پیاده شو،په خپل ځای ودرېد،اخوادېخوایې وکتل،دجمال هم ورته په مخامخ ولاړې نجلۍ سترګې ولګېدې،کومې نښې چې ورته دلیک لارې ښودل شوې وې ،هماغه نښې یې د نجلۍ په جاموکې ولیدی، نو په لوري ،یې ور روان شو،اخوا دېخو یې ونه کتل، تنده یې زیاته وه چې اوس به له نورجهان سره وګوري، له سړک نه په پورې وتوکې وو،چې د موټر دټایرکریکه اورسره جوښت یووېره وونکې ،درز دخلکو توجه دسړک پرمخ نسکور هلک ته واړوله،نورجهان ،چې ورته مخامخ ولاړه وه،چیغه یې کړه جماله !!منډه یې کړه تر نورو خلکومخکې وروروسېده،خوبیایې یوه بې دربغه چیغه وکړه،هغې دجمال مخ ونه پېژانده،ولې چې موټریې پر سرختلی وو،خلک پرې راټول شول،خو جمال مخکې له روغتون ته له وړلو مړ وو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

نابلده سوالګره

سترګې يې و زبېښلې، څه لاندې تويې شوې اوڅه اوښکې يې د سهارني شبنم پشان د بڼو په څوکو کې ونښتې ، لمر هم تازه را پورته شوی و په بڼوکې بندې اوښکې يې ځلېدلې، پوزه يې هم کش کړه ،ويې ويل زه نه پوهېږم دلته ځنګه راغلم اخر ولې له ماسره خدای پاک داسې کوي؟

همدا يې وويل نوريې ستونی را ډک شو مخ يې بل خواته واړوه،کله چې يې بېرته زما طرف ته را وکتل سترګې يې هم وچې وې اودپوزې څوکه يې سره اوښتې وه.

ورته ومې ويل نو په دې سهار وختي کې دلته څنګه ولاړه يې اوپه دې درسره پلاستيک کې څه دي؟

نجلۍ وويل :ولاړه خو ځکه يم چې هېڅ نه پوهېږم چېرې او څنګه ولاړه شم،نن مو په کور کې هېڅ هم نلرل، چې خوړلي مو وای حتی دځان ګرمولو لپاره مو هم څه نلرل، په کور کې وړوکی ورور يا خور نلرم نو ځکه پخپله له مورنه پټه را ووتم ، ترڅو زه هم ګدايي وکړم ،له دې خبرې سره نه يواځې دهغې بلکې زما زړه يې هم دومره نری کړ چې ناڅاپه ښه په زوره رانه وژړل شول،هغه هم سلګيو واخسته،جېب ته مې لاس کړ کاغذي دستمال مې را واخست اوښکو پاکولو لپاره مې سترګوته پورته کړ چې بيا مې ددې خبرې ترغوږه شوې،له ژړا سره په ګډ غږ يې ويل: اوس چې دلته بازار ته را ورسېدم په هرځای کې يو ،دوه او دسوالګرو ډلې ولاړې دي په ښار کې له نورو خلکو سوالګر ډېر دي اوس نه پوهېږم چېرې لاړه شم او له خلکو څنګه سوال وکړم،

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیا یې هغه لاس چې پلاستیک پرې نیولی و را پورته کړ ،په دې پلاستیک کې مې دوه کتابونه دي دامې ډېر قیمته اخستي دي او هېڅ نغواړم له ځانه یې بېل کړم ،سره له دې چې ماته یې لا تراوسه کومه ګټه نده کړې،په دې کې د ژوند د مشکلاتوسره دمبارزې کولو هنرونه او لارې چارې په ګوته شوي خو نن ما هغه وروستۍ لاره چاره هم و ازمایله مګر زما ژوند ته یې هېڅ تغیر ورنکړ.

ورته ومې ویل ښه نو زده کړې دې هم کړې دي؟

هو پروسږکال ۹ ټولګي ته بریالۍ شوم خو اوس یې نه وایم.

ولې یې اوس نه وایې؟

ځکه یې نه وایم چې په کور کې سرپرست نلرم ،ښوونځی مو له کوره لرې دی مخکې مې پلار دکلي له نورو نجونو سره راته یو کوچنی موټر نیولی و په ګډه به مو پیسې ورکولې، اوس یې توان نلرم، د ښوونځي د جامو، کتابچو او قلمونو لپاره خوځه چې ان دخپل ځان د موړ ساتلو لپاره یې هم نلرو، کله د یوه او کله د بل همسایه کورته په تمه ناست یو دا دوه کاله به مې حکومت د پلار یو اندازه معاش راکاوه، خپل ځان مو وربندې ساته خو دا درې میاشتې وشوې چې هغه یې هم راباندې قطع کړی دی مور مې هم د شکر ناروغي لري یوناځاپه پرې حمله راشي بیا راته لکه دمړي پشان پرته وي.

سره له دې چې د پوښتنو کولو توان هم نه و راکي، نور مې نو زړه ښخي را ډک شوی و خو په سختۍ مې ورته وویل :

نو پلار دې چېرې دی او ولې یې دولت معاش نه درکوي.؟

دنجلۍ په سترګوکې بیا اوښکو ډنډ جوړ کړ،ژوره ساه یې واخسته خبرې یې قطع نکړې، پلار مې په یوه وزارت کې مامور و دوه کاله وړاندې یې په موټر ځانمرګی برید وشو او پلار مې پکې شهید شو، اوس یوازې زه او مور مې پاتې یو نو وروڼه او خویندې هم نلرم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ماورته وویل ښه نوته اوس غواړې چې سوال وکړې، هغې سترګې د ځمکې په لور کړې ویې ویل:

بله چاره نلرم خوځنګه به سوال وکړم، ماته خو د سوال کولو او خیرات غوښتو هېڅ چل نه راځي تراوسه مې هېڅ چاته دسوال په نیت لاس نـدی غزولـی،او وېره هم لرم،هغه وخت چې زه به ښوونځي ته تللم او کومې نجونې به مې چې لیدلې چې سوال به یې کاوه کله کله به مو چې له کومې پوښـتنه وکـړه چـې خلک خو یې نه په تنګوي؟

ډېروبه ویل چې ځینې ځوانان هلکان دي نه یواځې دا چې خیرات نه ورکـوي بلکې دېرې بـدې خبـرې او تقاضـاوې ورڅخـه لـري اوس زه خپلـه پـه دې سرنوشت اخته یم خدای ته ډېر سوالونه کوم چې له دې ژونـد څخـه مـرګ راکړي ډېره به ښه وي.

کاغذي دستمال مې ورکړ ترڅو پرې خپلې اوښکې پاکې کړي،دکور پتـه مـې ورڅخه واخسته .له ځانسره مې وویل له ځینو ملګروسره به یې یادونـه وکـړه که په ګډه ورسره یو څه اندازه مرسته وکړو ددې بې وزلې ښځینه کـورنۍ یـو څو ورځې خوبه پرې تېرې شي.

همداسې مې وکړل کله چې دفتر ته ولاړم د خپل وس په اندازه مرسـتې مـې ورته برابرې کړې دریمه ورځ مې په یوه ټکسي موټر کې بار کـړې ترڅـو یـې کورته وروړم کله چې د نجلۍ لخوا په راکړل شوي ادرس هغه ځای ته ولاړم ،له یوه هلک ته مې د نجلۍ لخوا راکړل شوې نښې وویلـې ،تصـادفاً پـه هماغـه ساحه کې وم خو هلک ماته ښکته پورته کتل نور یې څه نه ویل ،بیا مې پـرې اواز وکړ ایا تاسوته معلومات شته ؟

هلک ټکان وخوړ لکه له خوبه چې ویښ شي.

ـ هو هغه همدا ځای دی خو اوس هغه نجلۍ او مور یې نشته؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ څه نشته، یعنې څه ستا مطلب څه دی چې نشته ایا هغوی له دې ځایه ګډه وکړه.؟

ـ نه نه کډه یې نده کړې بلکې هغوی دواړه اوس په دې دنیا کې نشته .

دهلک خبرې راته مسخرې ښکاره شو، ورته ومې ویل داته څه وایې سمه خبره وکړه.

هلک وویل سمه خبره کوم راشه وګوره هاغه یې کور دی، تېره شپه د نجلۍ مور دناروغۍ له امله خپل ژوند له لاسه ورکړی و او نجلۍ پخپله ځان وژلی و.

د هلک په خبرو مې بیا هم باور رانغی له لاسه مې ونیو ورته ومې ویل راشه کوم کور یې دی هلک مخکې او زه ورپسې شوم، یوه په لوګیو ککړ کورته یې ننوېستم کوټې کړکۍ هم نلرلې، په منځ کې یې د فرش پرځای پلاستیکی بنر غوړېدلی و په یوه تاخچه کې یواځې هغه دوه کتابونه ایښی و چې په هغه ورځ مې دنجلۍ په لاسونو کې ولیدل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما موټر

دکړکۍ ترڅنګ خلاصې شیشې ته مخامخ ناست وم،داخبار پروف مې کاته،په دې خاطر چې کومه غلطي یا اشتباه ونه لري،ځکه سباته باید چاپ شوی وای، دروازه راخلاصه شوه،سینه مې دود ونیوه ،ډېر تېز وټوخېدم،اخواته په څوکۍ ناست هلک راپورته شو،دپنځوافغانیوسکه یې ورکړه،اوروان شو،دروازه یې بنده کړه،ماخپل کارته ادامه ورکړه،شېبه وروسته بیا هلک راغی ماته رانږدې شوه،په دري یې راته وویل ،توهم پنج افغاني بده ،ماپه دې خاطر چې دې هلکانوته کنجوس ښکاره نشم،نومې بې له کوم بحثه پنځه ګون ورکړ،لکه د تېرپشان یې دروازې ته درز ورکړ او ووت،کتل مې اخبارته خوفکر مې له هلک سره وو،طاقت رانغی،همداسې ورپسې بېرون ته راووتم،ګورم چې ددفتر ترڅنګ په مطبعه کې،هلته چې اخبار،مجلې،کتابونه،پوست کارتونه اونورشیان چاپېږي،له دروازې نه لږ ور اخواته ناست دی،اودمطبعې له یوه کارکوونکي (مجید) سره خبرې کوي،زه هم وورورسېدم ،ترڅنګ یې کېناستم،هغه ترې پوښتنه وکړه نن دې څو روپۍ ټولې کړي دي،ده ورته ویل ۳۱۰سه صد ده روپه ،داوخت نو دسهار نهه بجې او ۴۲دقیقې وې،زه حیران شوم،چې تراوسه خوزما پشان خلک له خوبه هم نشي پاڅېدای ،اوده دنر بچي بیا درې سوه او لس روپۍ مزدوري کړېده،دتعجب خبره ده،په هلک مې ښکته پورته نظر تېرکړ،له لباس،وبېښتانو،پښو اولاسونو،اوپه سرله خولۍ څخه یې داسې راته معلومه شوه ،چې په تېرو شل ورځوکې خویې هغه دخلکو خبره هېڅ اوبه ندي لیدلي،دوی خبرې کولې اوما دی ارزیابي کاوه،اخریې په خبروکې ورپرېوتم،ورته مې وویل،کور دې چېرته دی؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ په لب جر کې.
ـځوکلن یې؟
ـ دیارلس کلن.
ـنور وروڼه لرې.
ـهو درې دانې، یورانه مشر دی اودوه رانه کشران دي.
ـ ښه نوهغوی څه کار کوي؟
ـله مانه چې مشر دی،هغه واده کړی دی،اوله موږنه بېل دی،هېڅ تـرې خبـر نلروچې چېرې دی اوڅه کوي،اوله مانه چې کشران دي هغوی کوچني دي،مالا ورڅخه دپلار په اړه پوښتنه نه وه کړې چې ویې ویل: پلارمــې ســپین ږیـری دی،تېرکال یې په غره کې تیږې وېستلې چې یوه غټــه تیــږه یــې پــه پښــو راولوېده اواوس شل (فلج) دی.
بله پوښتنه مې ترې وکړه لمونځ کوې،هلک په ژړاشو،سلګیو واخســت،خبرن لستوڼی یې پرسترګو راتېرکړ،نه! ماورته وویل ولــې لمــونځ نــه کــوې ، یــادې ندی؟هلک وویل،پلار مې راته لمونځ شروع کړی و ،ډېر مې یادکړی وو،دقـران شریف دوه سورتونه مې هم یاد کړي وو،خوهغه وخت چې پلارمې شل شــواو ورور مې له موږ نه ولاړه ،لمانه هم لمونځ پاتې شو،په مسجدکې مې له ملاڅخه سپیاره هم پیل کړې وه ،په کور کې مې مور اوپلار لمنځونه کوي ،خــوزه چــې کورته ولاړشم بیاله ځانه خبرنه یم هرڅنګه اوهرچېرې چــې پر بــوتم هماغــه شان ویده شوی یم،هغه چې لاندې ځمکې ته یې کتلې او له خپلې دســپېلنیو له خلتې یې غټ ډکې تولول ،خپلې خبرې وغزولې:زمالانه یادېږي چــې ماپــه درې وختونوکې یووخت ډوډۍ هم له خپل مور اوپلار ســره پــه خپــل وخــت خوړلې وي،هغه ډېرزرور وو،ماته یې وویل ډېروخت داسې کېږي چې زه کورته ولاړ شم نو په کور کې هغوی ویده شوي وي،هلک غوښــتل ولاړ شــي ،پورتــه شوویل یې ځم چې ګرمي ده وورسته موټرونــه کمېــږي زمــادغریبۍ وخــت

(c) ketabton.com: The Digital Library

همدااوس او وروستـه له ماسپښینه وي،ولې چې هوايخه شي بيا ټول موټرونه راپیداشي اوپه سړک ځای نه وي نو زموږ هم خدای ثواب وکړي او یوڅو روپــۍ وګټو.

مخکې له دې چې ولاړ شي بیامې ترې وپوښتل کله چې دموټروته دود کوې ایا هغوی درسره ښه رويه کوي؟

لویه ساه یې واخسته،پر پړده يې هېڅوک هم یوشان ندي،کله مو خلــک رټــي ،کله کله خومولا یونیم په څپېړه وهي،اوځینې بیاښه وي پیسې هم راکــوي،او لا يې پرموږ زړونه سوځي او داسې راته حیران ګوري چې لــه ورايــه یــې پــه څېروکې خفګان ښکاري، هرڅوک دبل چاپه مشکل نه پوهېږي ،يواځې هغــه څوک پوهېږي چې په سینه کې یې زړه وي نــه کــاڼی ،هلــک ځانتــه حیــران کړم،داسې خبرې يې کولې چې هریوه یې دکاڼي کرښه وه.

نه پوهېږم په کوم سوچ کې به تللی وم چې لاس يې را اوږود خــدای پامــان،زه ځم خوګوره هروخت به پنځه روپۍ راکــوې کنــه موټرتــه دې هېڅکلــه هــم سپند(دود) نه کوم اوپه کار کې دې برکت نه لوېږي!

حیران شوم چې دی څه وايي،زما موټر؟! ورته مــې وویــل زمــا مــوټر چېــرې دی؟ددفتر مخې ته ولاړې فولادي رنګ کې کرولاته يې چې د مطبعې دمالــک وه لاس ونیوه داڅه شی دی،زماځواب په لاس راغی چې ولې داهلک پــه ســر کې ببرته راوګرځېده او لمانه يې پنځه افغانۍ واخستې .

(c) ketabton.com: The Digital Library

د وینې ګروپ

له ډېرې مودې وروسته مې یو ملګری څنګ ته راغی چې په لیدویې ډېر خوښ شوم،مخامخ مې ځانته کېناوه،خبرې مې ورسره پیل کړې،دداسې خلکو خبرې هسې هم سړي ته خوند ورکوي ډېرپه تلوسه کې وي ورته.
ورته مې وویل:ښه نوقصه راته وکړه چې په هغه ځای کې دې وخت څنګه تېرشو؟ وظیفه دې سخته وه که اسانه،دخلکو چلند درسره څنګه وو،امنیتي حالت په کومه درجه کې قرار درلود او.... ،هغه راته وویل یاره پوښتنه یې مه کوه ،زه هم ټکنی شوم فکر مې وکړ چې هغه لېرې ځای دی کېدای شي،خلک حالات ،رسم او رواج یې بدل وي ،کله چې داسې یوځای ته نااشناکس ورشي حتماً پکې دڅه مودې لپاره زړه بدی کېږي ،امکان لري چې له خلکو به یې زړه ټکېدلی وي،نه به غواړي چې راسره پرې خبرې وکړي،لړغلی شوم خوبیامې صبر ونه شو.
ورته را نبغ شوم ،ولې لکه چې خوند یې درنکړ که څنګه؟
بالښت یې ځانته راکش کړ،په منځ بېل شوو وېښتانوکې یې ګوتې تېرې کړې ، هغه پخپله له بدن نه کمزوری وو،په غوښه ډېرابادنه وو،خو وېښتان یې لوی ساتل ،راته مخامخ شو.
ته غوږ شه چې دخپل دفتر په اړه درته څه ووایم ،ماچې هم همداغوښتل ورنږدې شوم، ښه ووایه کنه .
ښه نو غوږشه ،کله چې دوه کاله وړاندې موږ څونفرو ددې فتر لپاره انټرویو ته وغوښتل شو نو زه پکې ومنل شوم،چې ورغلم،خپل مسؤولیتونه راته په ګوته کړای شول،ددفترشرایط اوزما دنده راته وسپارل شوه،زما شعبه،دخوب ځای اونور هرڅه راته وښودل شول،رئیس راته یې وویل: چې نن استراحت وکړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوسباته دې خپله دنده پیل کړه،ماهم همداسې وکړل،څوورځې وروسته یو بل هلک هم زما شعبې ته رامعرفي شو،زه هم پرې خوښ شوم ،ځکه یــواځې بــه ناست وم،دخبرو اوساعت تېرى مې څوک نه وو،هغه هم په کار پیل وکړ خپلې چارې مو دېرې ښې سمبالولې،تل به زما اودهغه نظریو وو،حتی تر دې چې پــه خوی ،خصلت،خوراک ،څښاک،ناسته ،پاسته اوهرڅه کې یو بل ته ببخي ورتــه وو،بله ورځ موپه دفترکې رئیس ته وویل ،چې زموږ ددواړودخــوب اطــاق هــم یوځای شي هغه دې هم خیر یوسي زموږپه خوښه یې راسره ومنله،یوه ورځ له موږ څخه دوینې ګروپ وغوښتل شو،ماته یې وویل چې دوینې ګروپ دې څــه دی ماورته وویل A+مثبت ای کله چې یې له هغه څخه پوښتنه وکړه نــو هغــه اول ما اوبیایې هغه سړي ته وکتل ته سریې دځمکې پــه لورښــکته کــړ ویــې ویل:A+مثبت ای،ماهم ورته حیران وکتل!هغه ســړي وپوښــتل ایاتاســو دواړه ورونه یاست؟ داچې موږ ډېر صمیمي وونوموورتــه پــه یــوه اواز وویــل هو،پــه حقیقت کې زه دیوه او هغه دبل ولایت دی،سړی په خپله مخــه ولاړ،مــاده تــه وویل ایاتاده ته دخپلې وینې ګروپ صحېح ووایه؟هغه وویل هو نو ولــې څــه غلط مــې ورتــه وویــل؟دواړه ډېرخــوښ شــولوچې دتولوعــادتونو ترڅنــګ زموږدوینې ګروپ هم یو دی.

دوه میاشتې وروسته په همدې ډول، یوبل هلک هم زمــوږ شــعبې راوســتل شو،درې واړوبه یوځای کار کاوه،دده ډېر خواص هم زموږ په شان وو،یــوه ورځ ترې زمادې ملګري سالار پوښتنه وکړه هلکه توابــه تاتــه دې دوینــې ګــروپ معلوم دی؟ هغه سر راپورته کړ لکه چې وینې ته ضرورت لرې کــه څنګــه زه پخپله دوه هډوکي یم،په کړس مو وخندل،ده ورته وویل نه یاره،هسې پوښتنه مې وکړه،ده هم توکه ورسره وکړه،که وینې ته مې حاجت هم وشي نو ستاوینه خونه اخلم توله خرابه اوله میکروبه ډکه ده ،ښه شېبه مو توکې وکړې،داځــل زه هم پکې ورګډ شوم تاسو هم ترې د کشمیر مسئله جوړه کړه دوستانو،تواب

(c) ketabton.com: The Digital Library

راخېز کړ ، زړه مه تنګوه اشنا زما وینه څه چې ټول ځان مې له تاسونه قربان دی هوماته دخپلې وینې ګروپ معلوم دی،A+مثبت ای ،دی!!

مااوسالار یوبل ته حیرا ن حیران وکتل،تواب هم زمونږحیرانی ته سوچ کې شو،ژر یې وپوښتل هلکانوخیریت خوبه وي ،څنګه غلي شوئ ،ای ګورئ زه دروغ نه درته وایم ښه ماته معلوم ده چې زما دمینې ګروپ همداده، ماورته وویل هوخیر یت دی خوته دې عجیبه تصادف ته وګوره، زما او دسالار دوینې ګروپ هم A+مثبت ای دی ،هغه نه راسره منله،فکر یې کاوه چې مونږبه ورسره ټوکې کوو خوچې قناعت مو ورکړ بیایې ومنله،درې واړه ډېر خوښ شولو په مینه مو خپلې چارې مخته وړلې خو!!

دلته هلک جېب ته لاس کړ دستمال یې راوویست سترګوته یې ونیو،اوښکې یې پاکې کړې،ما ورته وویل ولې ؟هغه وویل خو اوس یوه اوونۍ وروسته مونږ سره بېلېږو او په هغه دفتر کې زمونږ کاري موده پای ته رسېږي او وایي چې نور خپل فعالیت دلته بندوي کنه ،بیایې هم نور خلک نه نیول.

هغه راته وویل چې سالار اوتواب دواړوبه ماته ویل چې ستاوینه کمه ده اوضرورت ورته لرې، وجود دې کمزوری دی مونږ به وینه درکړو پر بېرده چې ښه شې ،خوزه به ترې خفه کېدم ورته ویل به مې چې تاسو پرما ملنډې وهی،ایازه ستاسو دریشخندیم؟ خو اوس وایم چې کاش ماداکار کړی وای اوس خوبه یې کم ترکمه وینه راسره دنښې په ډول پاتې وه، ماورته یوڅه ډاډګېرنه وکړه.

زمونږمجلس په همدې ځآی پای ته ورسېد ویل یې چې اوس ځم اولږ کار لرم بیابه ګورو،ماورته وویل چې هېڅ فکر مه خرابوه ترڅوچې بله وظیفه پیداکوې،نودلته زما ترڅنګه راځه ساعت به موسره تېر بېږي،هغه راته وویل سمه ده انشاء الله .

درې اوونۍ وروسته سهار په کور کې ناست وم دفتره دتګ لپاره مې اماده ګي نیوله چې کوچني زوی مې موبایل په لاس،زماپه طرف رامنډې وهي په دې

(c) ketabton.com: The Digital Library

وخت کې دموبایل زنګ قطع شو،ماته یې راکړ ویل یې چې چازنګ وهلی وو،له دې سره بیا زنګ راغی،کله چې مې وکوت نمبر د نورالله وو،ژرمې اوکې کړ،لـه دې سره له هغې طرفه راباندې اواز وکــړل شــو چــې ژر روغتــون تــه راشــه ،ترڅومې پوښتنه کوله چې څه پېښه شوې ده،بلې خبرې ته یې پرې نه ښودم یواځې دومره یې وویل چې نورې خبرې بــه دلتــه پــه روغتــون کــې کــوو.ژر راشه،ادرس یې راکړ زه هم وارخطاشوم هرڅه رانه پاتې شول،په کورې کې مې وویل چې زه ځم اویوعاجل کار راته پیداشو،له کوره ووتــم اوســیده راښــودل شوي روغتون ته ورغلم،عاجل واټ ته داخل شوم ګورم چې نور الله په چپرکټ په سرو وینوکې لژند پروت دی،اکسیجن ورته چالان دی اوهېڅ حرکت پکې نه وو.

پوښتنه مې وکړه چې څه چل پرې شوی دی ،ډاکټر راته وویل چې اکســیډنټ یې کړی دی اووینه یې ډېره ضایع شوې ده نو څومره چې ژر کېږي وینه ورتــه پیداکړئ،ماورته وویل سمه ده،تشویش مه کوئ،هلی ژر کوئ زه ورتــه خپلــه وینه ورکوم، همداسې یې وکړل،وینه یې ورکړه دهغــه ملګــري چــې اوس لــه ماسره هم دوستان شوي وو،اوهمدې ښارته راغلي وو،فون مــې ورتــه وکړ،پــه درنګ ګړۍ کې دواړه راورسېدل،ډېر وارخطاول خوماورته وویــل چــې کومــه خبره نشته انشــاء الله چــې هرڅــه ســم دي نــور الله هــم روغ دی ډېرژوبــل ندی،یواځې سریې مات دی او نور یې ضربه خوړلې ده،اوس به هرڅه سم شــي غم مه کوئ.

دوه ساعته وروسته نورالله هم په هوښ راغی،خوسترګې یې لاپټــې وې، اوبــه یې وغوښتې خوډاکټر وویل چې په دې وخت کې اوبه ورته ښې ندي،مــه یــې ورکوئ،وروسته یې ورکړئ،سالار وویل څه اوس ژر بېرته راځم اوله مــوږ روان شو،شېبه لانه وه تېره چې له بلا جوسونوسره خونې ته را داخل شو،موږ ته یې هم ترې راکړل ،واخلئ هلکانو چې موږ یې هم وخښو له ده نه موږ ورتــه ډېــر

(c) ketabton.com: The Digital Library

ضرورت لرو ،اخر موخومره اندېښنه او وارخطايي ورته کړېده،ځودقیقې لاتېرې نه وې چې سترګې يې وغړولې ګوري چې زه ،سالار اوتـواب درې واړه يې مخ ته ولاړيو،سالارته يې په بنده بنده ژبه وويل وګورئ کنه چې اخر هم راته راپکارشوی، نن تاسو زه وژغورلم،خوژر يې زماپه لاس چې دويني اخستوپه وخت کې، لږ په ينوشوی وو فکر شو،راباندې غږيې کړ هلکه په تاڅه شوي دي ته خو هم ژوبل يې کنه.

تواب يې په سر ورته لاس کېښود ،په اوچت اواز غږېږه چې تاوان کوي درته،سالار زماپه اوږه لاس کېښود،ورته يې وويل ته موږنه بلکې ده ژغورلی يې.

هلک حیران شو څه!! ده ژغورلی یم ؟هوتا ته نه ما اونه تواب وينه درکړې،کومه وينه چې تاته درکړشوېده هغه ده خپله وينه درکړېده، نور الله ورته وويل، نوله ماسره خوستاسو دويني ګروپ برابروو بيانوده څنګه وينه راکړه؟

ماته يې مخ راواړاوه ستادويني ګروپ څه دی؟

په دې وخت کې هغه ډاکټر چې زماوينه يې اخستې وه،راورسېداوله مامخکې يې دوی ته وويل A+مثبت ای!!!.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بخښنه غواړم

ډېره موده شوې وه چې کلي ته نــه وم تللــی ، هېــواد تــه پــه ۲۰۰۱م کــې د امریکایي ځواکونو له راتګ سره ترې راکډه شوي وو،بیامې سترګې هم نــه وې ور اړولې،نورکارنه وو دورځې به مې په بازار کې تــازه میــوه اوســبزي پلورلــه اوماښام نه وروسته به مې دانګلیسي اوکمپیوټر کورسونه ویل،کله به چې کوم دوست ښارته راغی اوپه کلي کې به مو د وضعیت په هلکه وپوښته نو له زړه به یې وینې څڅېدې، ویل به یې، تېر شئ ترې هېڅ پوښتنه یــې مــه کــوئ ډېــر بدحال دی.

یوه ورځ می شېر ماما په ښار کې ولیده چې د سودا بوجۍ یې په شاه او خپله کوچنۍ لور یې هم له لاسه نیولې ،اواز مې پرې وکړ،مخ یې راواړوه ،چــې ویــې لیدم ، له خوښۍ نه یې دتندي ګونځې هوارې شوې، ورنږدې شوم روغبړ مــې ورسره وکړ، کوچنۍ نجلۍ ته مې هم د سترې مشي په نیت لاس ور اوږود کــړ، خو هغې دښي لاس پرځای،چپ لاس راوغزاوه،پلار یې راته وویــل: ښــي لاس یې ژوبل دی، څو ورځې وړاندې دکلي په منځ کې دطالبانو،حکومت او بهرنیــو ځواکونو ترمنځ دکلي په منځ کې نښته وشوه، چې ډېرنور کلیوال یې هم مــړه اوټپیان کړل،شیرینۍ هم په لاس په پرچه لګېدلې وه، دادوه ورځې په روغتون کې بستر وه، نن یې خارج کړه،کــه څــه هــم دهغــه خبــرې راتــه ډېــرې زړه شینوونکې وې ،خوبیاهم یوڅه راباندې ښې هم لګېدې، ولې چې دکلي په حال پوهېدم، نژدې ماذیګر وو،راته یې وویل ښه نو مــوږ ځــو چــې بیــا مــوټر نــه پیداکېږي، ماورته ست وکړ چې راځه نن شپه به زموږ کره وکړې،خــوویې نــه منله، ویل یې نه لاړ به شو اوس مې کورته زنګ وهلــی دی،بیالــه ماښــام نــه

(c) ketabton.com: The Digital Library

وروسته موبایل هم کار نه کوي، طالبانوپرې بندیز لګولی دی،مــاهم ډېر کلــک نکړ،روان شو.

بله ورځ بیا په ښارکې وم ،چې زنګ راته راغی ،موبایل مــې اوکــې کــړ، اواز د عامر وو،هغه زما ملګری او کلیوال وو،راته یې وویل: چې بېګاه امریکایــانوددې لپاره دملک سرور په کور بمبارد کړی ،ځکه چې هغه بله شــپه یــې طالبانوتــه ځای ورکړی وو او دده کره یې شپه تېره کړې وه،د بمبارد دزور له امله ستاسو دکلا لویه دروازه هم پرېوتې ده،دېوال مو هم یوڅه نړېدلی دی.

کراچۍ مې سرای کې ځای پرځای کړه،دکلي موټر کې سپور شوم پلارتــه مــې هم خبرورنکړ،ماښام تیاره وه چې کلي ته ورسېدم،ډېرڅه مې نه شول لیــدای ځکه رڼا نه وو، خو هرڅه راته داسې بدل ښکاره کېدل،حتا فضا اوس ډېــره نــا اشنا شوې وه، دعامر دوی د کور دروازه مې وټکوله هغه پخپله راووت په لیــدو مې ډېر خوښ شو، کورته یې بوتللم،په حجره کې کېناستو تر لږ ځنډ وروســته مې ورته وویل : راځه چې یوځل زموږ تر کوره ولاړ شو.

هلک رانبغ شو،غلی شه ! ساده دا اوس هغه زیارت کلی ندی چــې تــا دمخــه لیدلی وو،اوس دلته څوک له ماښام نه وروسته نه شي ګرځېدای، تېره ورځ یې هم شاکر بېولی وو،خوبیا ملک صیب په ضمانت را خوشې کړ.

دهغه خبره مې ومنله،له ځانه سره مې وویل ای خدای دازموږ په هېوادکې څه روان دي، نور خلک څه کوي او موږ څه کوو،ترڅوبه مــوږ غلامــان یو،ترڅوبــه موپه خپلوکورونوکې وژني اوترڅوبه مودمرګ دملکــې پرځــای داســورمخي ، انګرېزان روح اخلي؟

شپېه وروسته ډوډۍ اوچای راغلل،زړه ته مې هم څه نه کېدل خو دعامر لپاره مې هسې په کاسوکې ګوتې ووهلې،تر غورواومجلس کولو وروســته مــو شــپه جوړه کړه، ویده شولو، سهار لمانځه ته راپاڅېدو له لمانځه وروسته مې غوښتل چې خپل کورته ولاړ شم خو ،ډېر یخ وو، بېرته مې کمپله په ســر راکــش کــړه،

(c) ketabton.com: The Digital Library

خوب وړی وم چې موبایل راپاڅولم،ګورم چې پلارمې زنګ وهلــی دی ،ځــواب مې ورکړ راته په قهر وو، ولې دشپې رانغلې، اوبیادې موبایل هم بند کــړی دی، ورته مې وویل چې په کلي کې یم او پرون راغلی یم،دلته دشپې موبایل کار نه کوي، هغه وارخطا شو چې خیریت خوبه وي ،ماورته وویل هو هرڅه ســم دي، تېره ورځ امریکایانو دملک کاکاپه کور بمونه اچولي دي زموږ دکــور دوازه هــم پرېوتې ده،نورکومه دتشویش خبره نده. دپــلار تــر رخصــتولومې ورســته زه اوعامر روان شو، له کلا چې بېرون ووتو داسې فکر مې وکړ،لکه دې ځــای تــه چې په لومړي ځل راغلی یم، په کلي کې هېڅ دپخواشان کورونــه نــه ښــکاره کېدل،هغه دچاخبره که دکلي په یوه سرکې دې هګۍ ایښې وای نوله بل ســره یې ښکارېده،عامر ته مې مخ راواړه هلکه داڅه دي ،داخلــک څــه شــول؟هغه وویل تاسو څه شولئ،خودوی هــم ولاړ هــره ورځ دبمونوبــاران وي،محاصــرې وي،ټول ځوانان یې دجاسوسانو او القاعده په نوم ووژل او له ځانــه ســره یــې یوړل،زموږ دلته دایوټوټه ځمکه ده کنه زه به دې هم اوس نــه وای لیدلای،پــه همدې خبروکې زموږ کورته ورسېدو ګورم چې په رښتیاهم دروازه دکلا طرف ته پرېوتې او دېوال هم لږ شان نړېدلی دی، کلاته ننوتو،ولاړم دکوټې لورته یــو روزان(کوچنۍ کړکۍ) چې درنړا لپاره موپرې ایښې وه ،خو اوس مو بنده کــړې وه خلاصه مې کړه ګورم چې په بسترو اوسامان، د بمبارد اوډزو دزور لــه املــه کوم دوه ګوتې ګرد پروت دی،چې له لرې پرې دمارانو،لړمــانو او ځنځوچاپونــه ښکاره کېدل،سوري کې مې ببرته تېرې کېښودې او له کلا راووتو، مــوږ دواړو خبرې کولې چې دغره له طرفه اول دچورلکې اواز راغی اوبیاورسره یــو وبــره وونکی ډزې وشوې، زه ووېرېدم ،خو عامر وویل بیابه دې خانه خرابودچامېنــه سپېره کړې وي. هغه راته وویل راځه درېدل ښه نــدي، دهغــوی کورتــه ولاړو چای یې راوړ ،لامو له غړپ نه ووکړی چې کشر ورور یې رامنډه کړه ،غــږ یــې کړ: لالا مړی یې راوړ، هغه ورووته، لږ ځنډ وروسته ببرته له خفګــان پــه ډکــه

(c) ketabton.com: The Digital Library

څېره راغی ، مالاترې نه ووپوښتي چې هغه وویل ګل میر اکا یــې وژلــی هغــه بېچاره یوسړی وو، یواځې یو کوچنی ځوی یې په کور کې وو، چــې هغــه هــم ۸کلن وو،سهار وختي به غره ته ولاړ اودسوخت لپاره به یې ،برړې،ســپېرکي او ګنډېري راوړل،جنازه موماسپښین خاوروته وسپارله،بېرته دراګرځېدوپه حال کې وو،چې څوکوچنیو د هدیرې په لور رامنډې وهلي، چې راورسېدل ویل یې امریکایان راغلي او دګل میر اکادکور خواته یــې مــوټر درولــی دی، څــونفره ورغللو چې ورننوېدې شولو،دټوپکو خولې یې زموږ په طرف کړې په انګرېزي یې وویل ودرېږئ ،که څوک په انګلیسي پوهېږي نو رامخکې شئ،عامر ماته وویل ته خوپوهېږې ورشه چې څه وایي،زه ور روان شوم ،خواته چې یې ورغلم راته یې وویل،داوژل شوی شخص څوک زامن لري؟ماورته وویل ظالمانو کاش چــې دهغه له وژلو دمخه مویوځل داپوښتنه کړې وای چې څوک لري اوکنه،بدبختو هغه یواځې یوکوچنی ځوی لري او بس،په دې وخت کې دګل میر اکا ښځه چې خپل ځوی نه یې لاسونه تاوکړي وو،له کوره راووته،خبرې یې کولې،په سر یــې خاورې بادولې، زماترڅنګ امریکایي پرې اواز وکړ اوپه انګرېزي یې ورته وویل بخښنه غواړم مېرمنې موږ ویل که هغه تروریست دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ارمان

په دې دردېدلي هېواد کې یې له درد او غم څخه ډکې شپېې او سرې تودې ،لوړې ژورې،لوړې او تندې وګاللې ، دوخت فرعونیانوته یې د موسی پشان ځواب ووایه.
له لومړي ټولګي یې زده کړې پیل کړې او هغه ارمان چې د زده کړو په برخه کې یې لاره تر سره کړ،غوښتل یې چې تر زده کړو وروسته یوه پیاوړې او مخلصه قاضي شي او له نېکه مرغه همداسې وشول او په تانده ځوانۍ کې قاضي شول هغې سره یې کورنۍ د زده کړو په برخه کې ډېره مرسته کوله.
دځوانۍ په همدې جوش او خروش کې یې د ژوند یوبل لوی ارمان او دهیلو غوټۍ ګل شوه او داهیله یې د واده کولو وه، سره له دې چې واده تر ډېره ددې په رضایت ونه شو خو بیا هم هغه پوهېده چې هېڅ مور اوپلار دخپل اولاد د ژوند په برخه کې د بربادۍ پرېکړه نه کوي،دخپل پلار او مور خوښې او غوښتنې ته یې لبیک ووایه او دفهیم په نامه له یوه ځوان سره یې خپل ژوند دتل لپاره شریک کړ.
وختونه تېرېدل د ناجیې لمن خدای زرغونه کړه او هغې ته یې یوزوی ورکړه په کور کې یې دماشوم د ژړا غږ هم واورېدل شو اوس یې نو خوښي لا پسې زیاته شوه.
یوه ورځ ناجیې وغوښتل چې تر ډېر وخت وروسته دخپلې مور کورته ولاړه شي،کله چې ولاړه نو دخپل کوچني زوی فیصل د شیدو ورکولو چوشک یې په خپل کور کې پرېښی و،داچې ماشوم ته یې باید شیدی ورکړې وای نو اړه شوه ترخو بازارته ولاړه شي او یو شیرچوشک ورته راوړي،همداسې یې وکړل زوی یې خپلې مور ته وسپاره او خپله یې له ځانسره دخپلې خاله لور حفیظه

(c) ketabton.com: The Digital Library

له لاسه ونیوله او په شهرنوکې د فاینسټ سوپرمارکېټ په لـور روانـه شـوه، فاینسټ هغه پلورنځی دی چی اکثریت مشتریان ،پېرېدونکي او ورتلونکي يې په کابل کې مېشت بهرني وګړي دي.
ناجیه کومه بهرنی یا غربی نجلۍ نه بلکې یوه افغانه وه ،کله چې دې پلـورنځي ته راورسېدې او داخل ته ورننوتلې نـو يـې سـترګې ګرځـول پيـل كـړل د پلورونکو اجنانسو ننداره یې کوله اودهغوی دبیو پوښتنې یې کولې دوی لاپـه پېرلو بوختې وې چې ناڅاپـه يـې ترشـاه ديـوه وېرونکـی درز اواز واورېـد. دایوه انتحاري حمله وه چې په شهرنوکې په فاینسـټ سـوپرمارکېټ ترسـره شوه ،په یوه شېبه کې هرڅه بدل شول،دفاینسټ د ښـو شـېبو مخکنـۍ لـه خوښی او خوشبو ډک ماحول په یوه وحشـتناک او وېرونکـي مـاحول بـدل شو،ځمکه د شهیدانو او ټپیانو نیمو پرتو تنو،د بدن نـورو غړو،ټپيـانو او وينـو ونیوله او یو سور رنګ یې ورکړ او فضا په ګرد،دوړو اوداور په لوګي پټـه شـوه هېڅ نه ښکارېدل په څو شېبوکې یو کوچنی قیامت جوړ شو،هره خوا له لرې او نږدې څخه د چیغو او ژړاګانو اوازونه اورېدل کېدل،امبولانسونه راورسـېدل او په پېښه کې شهیدان اوټپیان شوی جسـدونه يـې روغتونونوتـه انتقـالول،د شهیدانو اوتبیانو وارثینوته دپېښې ساحی ته دورتللو اجازه نه ورکـول کېـده.
کله چې ناجيې او حفيظي ډېر ځنډ وکړ نو په کور کې يې د مور ورته تشـويش پيداشو ،پرېکړه يې وکړه چې ګرځنده مبایل ته یې زنګ ووهي خوکله چې يې هڅه وکړه بریالی نشوه ،نور یې هم تشویش ډېر شو ،څو دفه یې بیا هڅه وکړه خو نتيجه يې ورنکړه، بيايې د كوچنې زوى فيصل په غلې كولـو او مخچلولـو پیل وکړ اوس نو دناجيې او حفيظي لپاره انتظار کول هم ورته سترې کـوونکي برېښېدل او شېبه په شېبه یې قهر او غوصه ورته زیاتېده، د (فیصل) نیا فکر کاوه چې دوی دواړه به په چکر ګرمې شوی وی او ماشومه به ورنه هېره وی خو اصلاً خبره داسې نه وه،کله چې یې تمه قطع شوه نو یې دکورنۍ نورو غړو سره

(c) ketabton.com: The Digital Library

تماس ونیو خو تر دې دمه لا ددوی دکورنۍ څوک خبر نه چــي پــه شــهرنوکې انتحــاري حملــه شــوي اویــاهم ناجیــه او حفیظــه فایســنټ تــه تللــې دي.
په همدې وخت کې یې ټلوېزیون ته فکر شو چې د عاجل خبــر تــر ســرلیک لاندې د ټلوېزیون په ښکتنۍ برخه کې سره کرښه تېر بــرې ،ورســره جوخــت ویاند پر سکرین را ښکاره شو او د عاجل خبر د اورېدو بلنه یې لیــدونکیو تــه ورکړه، هغه همدا پېښه وه کومه چې نن په فاینسټ کې شوه وه، د دواړو نجونو کورنۍ لاپسې وارخطا شوې ،د ناجیې او حفیظې مورګانې او دکورنۍ غړي لاپه همدې کشمکش کې وي او دهغوی د پیداکولو لپاره یې پلانونه طرحه کول چې دناجیې مورته په یوه ډیجیټل نمر زنګ راغی مخې سره یې اوکې کړ،څوثــانیې یې غوږ ته نیولی و ،خوپرته له دې چې څه ووایي مبایل یې لــه لاســه پرېوتــه دکورنۍ غړیو چې ټولې ښځینه وې ،داچې د جمعې ورځ وه نو نارینه څوک یــو اوڅوک بلې خوا وتلي و، ښځې راغلی د ناجیې له موره راتاوې شوې او د خیــر خیر چیغې یې وهلې کله چې هغه په هوښ راغله لکه د لېونۍ په شان یې اخوا دیخوا منډې پیل کړې،خو د ناجیې عمه چې یوه زروړه او هوښیاره ښځه وه په ارام زړه یې ورڅخه پوښتنه وکړه چې زنګ چاوهلی و،هغــې ورتــه وویــل لــه روغتون څخه زنګ و،نوموړ باید روغتون ته ولاړې شو،ځوانې نجــونې یــې پــه کور کې پرېښودې او د ناجیې مور او عمه د کابل څلورسوه بیستریز روغتــون ته ولاړې،هلته یې هغه ټول تېیان چې دهمدې پېښې لــه املــه ورتــه راغلــي وکتل خو نه ناجیه اونه هم حفیظــه پکــې ولیــدل شوه،وروســته د روغتــون دمسؤولینو لخوا هغه ځای ته بوتلل شوې چېرې چې مړي او جســدونه ســاتل کېږي.
سره له دې چې نور ددوی په زړونوکې سکه او متره نه وه پاتې خو بیا یې هــم په کاواکه قدمونو او لړزانده لاسونو د څو تنو مړو څخه ســپینې تــوتې پورتــه کولی ،خو دخپلې لور او وربرې جسد یې پیدا نکړ، د وتلــو پــه وخــت کــې د

(c) ketabton.com: The Digital Library

ناجیې مور دوروستې جسد له مخ څخه د پردې پورته کولو سره دومره لوړه او ډاروونکې چیغه وکړه چې په ځمکه را پرېوته او په لوغړېدا شوه، د ناجیې عمه ژر خپله ورېندار باندې ور پرېوته کښې یې نوله هغې فکر کاوه چې لـه جسـد څخه وېرېدلې، خوکله چې یې په جسد فکر شو ګوري چې تور ویښتان یې په تېر داسې را خواره پراته دی چې اوس یې د وینو له امله سور رنګ خپل کـړی دی او دا جسد بل څوک نه بلکې پخپله ناجیه وه.

له دې سره د ناجیې عمه هم وارخطاه شوه خو جرئت او مـرال یـې لـه لاسـه ورنکړ،ددې جسد ترڅنګ دبل پروت جسد مخ یې هم لوڅ کړ اوس نو دناجیې په عمه کې هم هېڅ ځواک پاتې نشو ځکه چې دا جسد د حفیظې و اوهغه هم شهیده شوې وه ، مخې سره یې د مړي رسمیآت په روغتون کې خلاص کـړل ، کورنۍ ته یې فون وکړ او له پېښې یې خبر کړل.

کله چې جسدونه په روغتون کې د مـړو وینځونکـو لخـوا لمبـول شـوي و د حفیظې له لاسونو څخه د سرو زرو دولس بنګړي ویستل شـوي،داچې پېښـه ډېره غمجنه وه نو کورنۍ یې د بنګړیو اونورو شـیانو پوښـتنه ونکـړه ،مګـر د تدفین او دعا له مراسمو وروسته کله چې ددوی کورنۍ پـه روغتـون کـې لـه ناجیې او حفیظې سره د سروزو ګاڼو غوښتونکې شول ،هغوی پـه ځـواب کـې وویل :تاسو ونه لیدل چې دهغوی جسدونه ټوټه ټوټه ول موږ خبر نه یـو چـې چېرې ورڅخه پرېوتي دي،یوه مړي وینځونکي وویل چې ددې یوې نجلۍ لاس مو دبلې نجلۍ د لمبولو په وخت کې دهغې له نس څخه راووېست ،نوپه داسې حال کـې یـې بنګـړي اونـور شـیآن چېـرې پـه لاسـونوکې پـاتې کېـږي. هغې وویل ناجیه په منځه دوه نیمې شوې وه او نس یې شلېدلی و او د حفیظی د بدن غړي څه دپېښې په ځای کې پاتې و اویو لاس یې د ناجیې په خېټه کې ننوتی و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ناجیې د خپلې مور په کور کې د دمې جوړېدو ارمان له ځانسره قبرته یوړ اوهغه دمه یې په هدیره کې جوړه شوه خو د هغې کوچنۍ زوی فیصل) چې اوس پنځه کلن دی منډې وهي خولاهم په دې نه پوهېږي چې مور یې ځوک او چېرې ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زمالیکونه

نن له غرمې راپه دېخوا راباندې الهام کېده،نه پوهېدم دڅه به وو،دشعر خونه وو،ځکه چې شعر مې ونه لیکه، نودابه څه وو؟ نه هېڅ نه پوهېږمه،یوڅه خومې باید لیکلي وای، کېدای شي کوم دوست بـه مـې پـه یـاد شـوی وي،یابـه زه چایادولم، داخوهم له امکان څخه لرې نده چې په کور کې به مور،پلار خویندو ورونېاویاهم دوږو مور یادکړی یم،خیر هرڅه چې وو، یو وخت مـې فکـر شـو ،ګورم لاسونه مې چاپېر دي او د کمپیوټرمخې ته ایښی کیبور لکـه دارمـونیې دتنیوپشان زور کوي او ټکهاری یې پورته کېږي،دکمپیوټرپرسکرین هم یـوه توره لیکه په تېزی سره ځغلي، خوبیاهم پوه نشوم چې څه به لیکي، چاته بـه یې لیکي،خوکېدای شي کوم ملګري یا ملګرې ته دمینې کوم لیک وي،څه بـه پکې لیکي، څنګه یې لیکي،ولې یې لیکي ،څنګه به یې ورته استوي،بیاهم پوه نه شوم چې همداسې به وي اوکنه؟ سترګې مې هېڅ له سکرین نه نه اوښـتې، او ورپورې نښتې وې،خوخط ښه په ښېړه پرې مزل کاوه داسې لکه دشـپې پـه ناوخته کې چې پرسړک هېڅ رش او بیر وبار نه وي ، اوپه کلي کې کـوم چاتـه کوم مشکل پیداشوی وي،یا ناڅاپه ناروغي پېښه شوي وي ،مـوټر سـړک تـه راووځي اوښه دزړه له اخلاصه مزل کوي،داسې یې منـډې وهلې،خودتعجـب ځای دادی چې دابه څـه وي،څـه بـه پـرې لیکـل کېـږي ،چاتـه بـه لیکـل کېږي،اوڅوک به یې لیکي، زه خو نه وم ولې که زه وای نو دومـره خوبـه پـوه شوی وای چې څه لیکم او چاته یې دڅه لپاره لیکم، ګوتومې دکیبـورډ پـرمخ خالونه لمس کول چې ،ترڅنګ ایښی موبایل مې په لـړزه شواوښـکلې نغمـه پکـې وغږېـده چـې زه یـې لـه واره متوجـه کړم،لـه هلوسـره مـې

(c) ketabton.com: The Digital Library

واوربدل،(زماخطونه له خپل ځان سره سمبال وساته:: ښه یې په خیال وساته ،چې ورک یې نکړې).

اوهواسراره ته یې، دانو هغه څوک وو چې کېدای شي دازما دګوتو هسې به دهمده لپاره وې، او دته به یې څه لیکل، کله چې مورږ واړه وو نو په هغه وخت کې نه کمپیوټروو اونه هم بله الکترونیکي وسیله وه ، چې لیک یا پیغام یې استولی یا رسولی وای،نو مورږ به یو بل ته په کاغذ لیکل کول او کله چې به موولیدل سره به مو تبادله کړل، چې تر ډېره به موساتل،که څه هم مورږ په یوه کلي کې اوسېدو،خودومره دیوبل په زړونوکې ننوتي وو، چې هغه وخت کوم چې مورږ به له یوبل نه بېل شو،هم به مو نه شوه زغملی،نوبه موپه کاغذخپلې خبرې یوبل ته کولې داسې لکه مخامخ چې ناست ،ولاړ اویا هم په لاره روان یو،په هغه وخت کې مورږ په املاء او انشاء هم سم نه پوهېدو خو بیاهم مورږ دواړه په خپلو او یودبل په لیک پوهېدو او مطلب به موترې اخسته.

دهغه له دې سندرې سره مې ورته وویل چې هغه لیکونه خومې له ځانسره ساتلي خو اوس مې درته بل لیک لیکه،هغه په ټېلیفون کې حیران شو،چې هغه څنګه؟ او داڅنګه کېدای شي چې زه دې اوس درته په یادشم او درته فون دې وکړم،ماوویل(لکه باران مې په زړګي را وربدلې راغلې،عمر دې ډېر دی همدا اوس مې یادولې راغلې)،خوزما په زړه په رښتیا سره اسرار نه وربده ، څه څه راغلم !؟

چېرې راغلم؟

له دې سره مې ورغبرګه کړه،ښه نو زما نمبردې څنګه پیداکړو او چېرې یې؟

:ته وګوره چې نمبردکوم هېواد دی،چې مې وکوت،نو نمبردافغانستان وو،ولې چې کود یې ۰۰۹۳واو سیمکارت یې هم اتصالات وو،نور هم حیران شوم،هلکه داخودافغانستان نمبردی کنه،په کړس کړس یې وخندل ،ښه داپربږده دارته وایه چې زه درشم اوکه ته راځې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه نه زه درځم ووایه چې په کوم ځای کې یې،ښه سمه ده دخدای پامان!
اهو داپرده څه شوي ،ده خوراته دځای ادرس هم ونه وایــه،نږدې وه چــې لــه پر یشانی نــه مــې زړه وچوي،ســر رابانــدې وګرځېده،پــه ټنــډه مــې خولــه راغله،همداسې لکه دبت پشان پاتې شوم،لمړی ځل وو چې غوصه مــې ورتــه راغله،له ځانسره مې وویل ښه نــو تــه ده ســاده تــه وګوره،خلــک همداســې کوي؟،تاخوبه لږ صبرکړی وو،اوس یې ټېلیفون هم کار نه کوي، مخې ته پــروت مېز مې په سوک په زوره وواهه چې پرې له پاســه ایښــی کمپــوټر همداســې نــږدې وه چــې لانــدې پر یــوځي،چې ددروازې ټــک ټــک شــو ځــواب مــې ورنکړ،دروازه راخلاصه شوه، ګورم چې اسرار له خندانه شین دی اوداخــل تــه راغی،ای خدای دې انصاف درکړي،پېژانده خومې نه خو لــه خنــدااوحرکاتو یې پوه شوم چې همدی دی،هغه اوس ډېر غټ شوی وو،هغه پخــوانی اســرار نــه وو،ای !زه به هم غټ شوی یم کنه! ماته خو خپل ځان نه معلومېږي څومره چې ماته هغه غټ ښکاري کېدای شي هغه ته به هم زه همدومره ښکارم.
اسرار له تېرو۱۲لسوکلونوله خپلې کورنۍ سره په کاناډاکې اوسېده ،خوله یوبل څخه مو هېڅ خبرنه لاره،اوپه همدې ورځوکې افغانســتان تــه راغلــی وو،پــه رښتیاهم چې زړه په زړه آینه وي .

(c) ketabton.com: The Digital Library

کوچنۍ ناوې

په خپله به یې خدای خبر چې لمونځ کړی وو کنه،پرهغې یې اواز وکړ ونجلۍ! پاڅېږه لمونځ دې وکړه ،هغو کوچنیوهلکانوته چای تیارکړه چې ښوونځي ته به ځي.

نجلۍ په خپل ځای کې اړخ بدل کړ،ستوماني یې وو ډېسته ،غاښونه یې سره وچیچل ،اوږده ساه یې واخسته،سترګې یې ومښلې په ځای کې کېناسته،خوب یې لا په سترګوکې وو،سربه یې کله یوخوا اوکله بل خواته کوږ شو،لکه ټېکۍ(مرغۍ) چې په کرونده کې په زهرو لړل شوي غنم خوړلي وي،لاس یې وغزاوه،ټکری یې راواخست په اوږدوخوجړو وېښتانویې ښور کړ،وېښته هم خدای دېته ورکړي وو،سم یوه ګېډۍ وو،یوځل یې په ناسته هم شخي وو ډېسته او پورته شوه،ځوشېبې وروسته بیا کوټې ته ننوته،لمونځی (جای نماز) یې را واخست لمونځ یې وکړ،بېرته له کوټې ووته ،نېغه دتنور کوټې ته ولاړه،تورچای جوش یې له تناره په داسې حال کې راووېست چې سمه نیمه پسې په تنورکې ورکه شوه،په بېړه یې کوچنیو وروڼوته چای تیار کړ،هغوی یې له خوبه راویښ کړل،مخ اولاسونه یې ورته پرې مینځل،په دسترخوان یې را ټول کړل،هغوی چې کله ښوونځي ته ولاړل،دې دکور پاتې کارونه پیل کړل،په دې وخت کې پرې دکوټې له منځه اواز وشو زرلښتې وزرلښتې! دې ورته آآآ نارې کړې،خوهغې یې اواز وانه وربېده،بیایې شورماشور جوړ کړ،خدای دې تا تور مخې ،کنداسه په ماروچیچل کې،داپه تاڅه تور مرګ ولګېده،چې غږ نه راته کوې؟ته صبر وکړه چې زه دې اوس چاره وکړم،که مې ستاځای هم دمور څنګ نکړاودهغې تورې هدیرې بندیوانه مې نه کړې نو زما نوم به هم قندي نه وي،نوم یې دېرخوږ وو خو پخپله دېره ترخه وه،پسې راغلله له ځانسره

(c) ketabton.com: The Digital Library

غوربدله،دادې خدای نه بخښي چې ستاپشان ،لېونۍ لور يې زېږولې ده،نجلۍ ته راورسېده اوپه کمڅيوکې يې ورته ګوتې بنـدې کړې،داسـې حـد تـه يـې ووهله،چې يو دوه يې ترې هېر کړل،نور يې ورته يوځل بياپه سپکو سپورو پيل وکړ،ته وګوره چې زه دې څومره ژر له دې کوره رنګ ورکومه،هغـه خلـک دې هم،خدای ووهي،ويل يـې چـې دربيمـه،ورځ بيـا راځي،خـو همداسـې ورک شول،که داځل راغلل،لـه سـترې مشـې دمخـه سـتا مردارمخـې دسـتمال ورکوم،نوره دې په دې کور کې نـه شـم زغملی،نجلـۍ راغللـه پښـوته يـې پرېوته،نه نه مورجانې دخدای لپاره چې داکار ونکړې،هيله کوم هغـه کونډتـه مې مه ورکوه،زه له هغه سره واده نه شم کولای،دهغه خو مشره لور واده شـوې ده ،په کور کې اولادونه يې هم له ما مشران اوهمزولي دي، پام کوه چې داکـار ونکړې،کنه زه به مړه شم.

ميرې يې په کړس وخندل،ورته يې وويل زه خو غواړم همدا ،اوس دې په يونه يوچل له خپلې مخې لرې کوم.

دوه ورځې وروروسته هغه خلک راغلـل چـې يوځـل دمخـه هـم دزرلښـتې غوښتوته په مرکه راغلي وو،اوس ددې پلارهم په کور کې وو،خودهغه شـتون ددې لپاره هېڅ ګټه نه لرله،ولې چې دهغه په ذهن کې يې نوې ښـځې داسـې زهر پيچکاري کړي وو،چې پلار يې هم اوس دهغې له شتون نه په نـه شـتون خوښ وو،نفرت به يې ترې کاوه،دماخوستن له ډوډۍ خوړلو وروسـته راغليـو خلکو بيادښېښۍ خبره ياده کړه، ميره يې چې له ښځوسره ناسته وه،خاوندېې ورپسې راغی اوحال يې ورسره شريک کړ،هغې هـم پـه مکرجنـه لهجـه لـه سترګو اوښکې وڅڅولې مېلمنوته يې مخ واړاوه،که څـه هـم چـې زرلښـته کوچنۍ اوستالېور پوخ سړی دی اودابېچاره يې دلـور پرځـای ده خـو زه هـم سياسره يم،اونه غواړم چې چې خدای مکړه سباکومه بدنامې راته را واوړي،په خپله هم په کور کې کوچنۍ لور لرم،هسې خو مې زرلښته هم لور ده،خـووايي

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې خور لور په عزت واده شي،ښه ده،نوموړ په دې ریشته خوښ یو،دستمال یې ورکړ،زرلښتې باندې له ډېرخفګان نه بېهوښي راغلله،تر درې ورځویې له ډوډۍ او اوبوڅکه ونکړه.

څو اوونۍ وروسته یې واده هم تیار شو،کوچنۍ زرلښته دمیرې لخواد وهلو او ډېبولوپرمټ ډولۍ کې کېنول شوه،هغې به چې خپل دوه کوچني اوبې موره ورونه په چیغو ولیدل نو له ډولۍ نه به راکوزه شوه، دواړونه به یې غېږه تاوه کړه،ډېرې چیغې به یې ورسره وکړې،مګر میرې به یې بیاله مټ نه ونیوله،ورته به یې وویل،چې هم ځان شرموې او هم موږ،څوځله ډولۍ ته له پورته کېدو اوښکته کېدو وروسته یې نجلۍ روانه کړه،خودهغې چیغې لاپسې لوړېدې،دلته یې ورونوهم ځانونه په ځمکه ځمکه وهل اودخور خور نارې یې وهلي،دلارې تر نیمایي پورې دزرلښتې چیغې ورو ورو کمېدې اوبلاخره ورکې شوې،لاره نږې اته دقیقې وه،سپین ږیری زوم امېل په غاړه مخکې روان وو او وروسته پسې ځوانانو ډولۍ په اوږه روانه کړې وه، کورته چې ورسېدل ،ښځې راټولې شوې،ترڅو ناوې له ډولۍ راکوزه کړي،ښه راغلاست اودنوي کور مبارکي ورته ووایي،کله چې یې له ډولۍ نه شال اوچت کړ،ګوري چې ناوې په ډولۍ کې نسکوره پرته ده، اوپه رښتیا یې هم دمیرې ژمنې حقیقت مونډلی وواودتل لپاره دخپلې مورپشاه په ابدي خوب ویده شوې وه.

نوټ: ټېکه یوډول مرغۍ ده چې دغنمو دکر په وخت کې راپیداکېږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

پلټنه

زه يې منيجر وم ، د سهار په پوره اته بجې مې فورمې وربانديې ووېشلې،هر يوه ته مې ساحه په ګوته کړه، دې ته مې وويل : څه ته دخپـل کـور شـاوخوا تـه کورونوکې دې سروې وکړه، داځکه چې ستا کور لـه دې ځايـه ډېـر لـرې دی ،ترڅو چې له کار خلاصولو وروسته بېرته دفتر ته راځې اوبيا کورته ځې، ډېـره درباندې نا وخته کېږي، هغه هم خوشحاله شوه او له دفتره ووته.

ټول له دفتر څخه ووتل لس بجې وې په دې خاطر چې د سروې کوونکيو حـال واخلم ،ترڅو له کومې امنيتي يا بلې ستونزې سره نه وي مخ شوي، هر يوه تـه مې بايد زنګ وهلی وای،همداسې مې وکړل،د لبست له مخې دهر يوه لـه نـوم سره دفون شمېرې ترڅنګ ټوله پېژندنه راسره وه، د ځو تنـو حـال اخسـتلو وروسته مې عابدې ته زنګ وواهه.

کله چې يې فون اوکې کړ،ترسلام او پوښتنې وروسته مې ورته وويل: څـه دې وکړل؟

هغې ځواب راکړ بس همدا اوس ساحې ته را ورسېدم.

څه!!؟؟ داڅه وايې ستا همکارانوخو هر يوه دوه او درې فـورمې کـار کـړی دی اوته ايله اوس ورسېدې؟

ـ ښه سمه ده هله نو ژر ژر کوه کار دې پيل کړه، شله شله (ګوډه ګـوډه) مـه کېږه کارونه دې په چټکتيا سره وکړه چې بيا درباندې ناوخته کېـږي، لـه دې سره هغې د ښه ځواب په نه زړه او ټيټ اواز راکړ،ماهم فون قطع کړ.

ماذيګر ټولو خپلې فورمې را وړې،دفتر کې يې وسپارلې او هر يو خپـل کورتـه ولاړ.

د ماښام شپږ بجې وې چې عابدې زنګ راته وواهه:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ صیب ! زما کار خلاص شو ځنګه وکړم،اواز یې سم راته ښکاره نشو، ترڅواب ویلو مخکې مې ترې پوښتنه وکړه،ته خو ښه یې ایا کومه ستونزه خونــه ده در پېښه شوې؟ ستا اواز راته سم ښکاره نشو.

ـ نه نه! هېڅ خبره نشته هسې لږ ستړې شوې یم .

ـ ښه سمه ده ځه کورته ولاړه شه سبا چې نورو فورموپسې راتللې دا فــورمې به راته وسپارې.

ـ ښه سمه ده صیب همداسې کوم.

فون یې قطع کړ،ماهم د نورو کار کوونکیو د فورمو په چک کولو پیل وکړ،ســبا چې د کار وروستۍ ورځ وه ټول کار کوونکي راغلل فورمې مې ورکړې او کــاري ځایونه او منطقې مې ورپه ګوته کړې، عابدې هم خپلې پرونۍ فورمې راکړې او نوې مې ورکړې،هغې په رښتیا سره خپل کارونه په پوره صداقت او ر ېښتونولۍ سره ترسره کول او دهمدې باور له مخې ماهم د ډکوشویو فورمو د کورته وړلو اجازه ورکوله کنه قانوني لاره یې داده چې هر سر وې کوونکی باید مــاذیګر د کار په پای کې خپلې فورمې دفتره ته وسپاري خوماپه هغې باور لاره چــې پــه صداقت کار کوي.

نن یې بیا کارونه تر خپل ټاکل شوي وخت یو نیم ساعت وروسته خلاص کړي و چې زنګ یې راته وواهه،مخکې له دې چې هغه څه ووایې زه پــرې ور مخکــې شوم،که کار دې خلاص وي اوکنه کورته دې ولاړه شه ،هغې هم یواځې د ښــه په ویلو سره بسنه وکړه او فون یې بند کړ.

سبا مې له نورو کار کوونکیوسره حسابي وکړه هریوه ته مې خپله حق الزحمــه ورکــړه او پــه خپلــه مخــه ولاړل،۱۱ بجــې شــوې خوعابــده لاهــم نــه را معلومېده،همکارانو نه مې یې پوښتنه وکړه، پروین راته وویل:

ـ صیب هغه دا دوه ورځې راته ښه نه ښکاري فکر کــوم ناروغــه ده اوس مــې ورسره خبرې وکړې ویل یې لاره کې یم او درځم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دوی مې رخصت کړل ما خپل کارونه پیل کړل،یوولس نیمې بجې وې چې دروازه ټک ټک شوه د راتللو اجازه مې ورکړه ګورم عابده سترې او ستومانه داخل ته را ننوتله،سلام یې ادا کړ ،خو په څهره کې یې یو ډول مایوسي بر ېښېده، خبرې یې پیل کړې:

ـ صیب وبخښی ماویل نن خو هسې هم کار نشته نوومې ویل چې په قراره به ولاړه شم او بل داچې لږ طبعت مې هم ښه نه و نو زه د ناوخته راتللو اوپه کار کې ځنډ کولو په خاطر بخښنه غواړم.

کله چې یې زماځنګ ته په مېز خپل دغاړې دستکول کېښود ورته متوجه شوم چې په کیڼ لاس یې دستکول له اوږې را کوز کړ اوپه همدې کیڼ لاس یې فورمې له بیک څخه را ووېستې ، زما مخې ته یې کېښودې اوخپله په څوکۍ کېناستله.

پرته له دې چې فورمې یې چک کړم حساب مې یې وکړ پیسې مې ورکړې.

ـ واخله دا وشمېره او له خپل نوم سره دې په دې خالي خانه کې لاسلیک وکړه.

نجلۍ راغله قلم مې ورکړ لاسلیک یې هم په کیڼ لاس وکړ او پیسې یې پرته له شمېرلو بیک کې کېښودې.

ورته ومې ویل : عابدې! پیسې دې وشمېره او ولې په کیڼ لاس لاسلیک کوې ټوکه مې ورسره وکړه ایا ته ډوډۍ هم په کیڼ لاس خورې؟

ټنده یې تروه شوه هو صیب همداسې ده زه ډوډۍ هم په کیڼ لاس خورم.

خبره مې یې ټوکه وبلله په خندا شوم ورته خوپه همدې وخت دعابدې لخوا ددستکول په غاړه کولو په وخت کې مې فکر شو چې دهغې ښي لاس په مړوند کې نشته.

له دې سره مې په زړه کې یوه ترخه څړیکه وشوه ،په سترګومې تیاره راغله او حواس مې له لاسه ورکړل،دچایو پیاله مې له لاسه پریوته.

(c) ketabton.com: The Digital Library

خپله دتېرې ورځې خبره چې عابدې ته مې وويل: شله شله مه کېږه دهغې په خبروکې ټکنۍ کېدل او د نورو ورزو خلاف چلند او مايوسي هريو مې په څو لحظو کې لکه د فلم پشان په مغزوکې تېر شول.

ډېر نا ارامه شوم،نه پوهېدم څنګه ورځخه بخښنه وغواړم او قناعت ورکړم چې تر دې وړاندې زه په دې نه وم خبر چې هغه يو لاس نلري،هغې غوښتل رخصت واخلي او ولاړه شي ،زه ورپورته شوم مخې ته يې ودرېدم ورته ومې ويل:

ايا امکان لري چې ما وبخښې؟

په داسې حال کې چې قدم يې پورته کاوه په څټ يې را وکتل ولې تاخه کړي چې له ما يې بخښنه غواړې؟

ماورته وويل دهمدې لپاره چې تېره ورځ مې تاته په نا پوهۍ او ناخبرۍ کې د شلې خطاب وکړ خوزه قسم کوم چې ستا په معلوليت دغه دوه دقيقې مخکې پوه شوم.

له سترګو يې رڼې اوښکې جاري شوې ،نه صيب هيله کوم خدای مووبخښه هېڅ خبره نشته او نورې خبرې يې پسې داسې وغزولې:

که زه يې باک وګنم په ورځ کې لس ځلونه هم ډېره له داسې خبروسره مخ کېږم ،که په کور کې وي،که په لاره،که په موټر کې ،که په دفتر او نورو ځايونوکې چې څوک کوم معيوب شخص ته غږ کوي زه داسې فکر کوم چې ماته وايي دومره ډېره زور بېږم خو پوهېږم چې دا خبره مې اوس له ژوند سره لکه زما دنوم پشان تړلې ده نو ځکه يې باک نه ګنم.

د عابدې اوښکې چې لکه شبېه شبېه باران په سپين مخ روانې او ښکته ګرېوان ته يې توېدې راته وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

خوکاش زما دښې لاس پرځای کیڼ لاس نه وای،هلته به مې فکر کړی وای چې یو لاس مې نشته خو اوس داسې یم لکه دواړه لاسونه چې مې نه وي،همدا یې وویل او روانه شوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بې پایلې

سهار د کورنۍ ټول غړي لوی او واړه د چای څښلو په خاطر په یوه دسترخوان سره راټول شولو،داچې زه دشپې لس بجې له وظیفې څخه کورته تللی وم نو کوچني ماشومان ټول ویده وو،په همدې خاطر سهار ټول رانه را تاو ول ، د مور څنګ ته مې ناست وم،لامې کاسې ته لاس ور اوږود کړی نه وو چې په جیب کې مې موبایل وشرنګېد،دزنګ له راتللو سره مې مور راته راوکتل،په ترخه موسکا یې وویل:

زویه!یوخوستاملګري هم سم پېریان دي،دمه دې لا جوړه نده،بیایې درپسې زنګونه سرکړل، موبایل یې رانه کش کړ،بس چې هرڅوک وي خپل کاربه کوي، خپل چای دې نوش جان کړه، دوی وزګار دي.

خوداچې شمېره نوې وه او ومې نه پېژندله، ورته مې وویل، مورې!کېدای شي کوم بل څوک وي،کاربه یې راسره وي، زما کوم ملګری ندی ځکه دهغوی ټولو شمېرې له ماسره ثبت دي، خو داشمېره بې نومه اونا اشنا ده، موبایل یې راکړ،ماشومانوته مې وویل غلي شي، چې اواز واورم، زنګ ډېر اوږد شو، نور دبندېدوپه حا ل کې وو چې د تائید تنۍ مې کېکاږله، زما عادت دی چې زه چاته زنګ ووهم اوکه بل څوک راته زنګ ووهي نو دخبرو پیل ورسره په سلام کوم،ډېری خلک دي چې دفون کولو په وخت کې (هلو،بلې،اورې) اویانوراصطلاحات کاروي ،نومې سلام اداکړ،له هغې خوا مې ډېرتیت ،کمزوی اوزړه نازړه اواز ترغوږه شو،(سلام شماکی هستین؟)اواز دنجلۍ وو،په دري یې خبرې کولې، ځواب مې ورکړ زنګ تا وهلی دی باید چې ته ځان راوپېژني،کله مې د مور، پلار او کورنۍ دنورو غړیو په مخ کې له نجلۍ سره په موبایل خبرې هم نه وې کړې،لکه د لاروکي پشان مې اخوا دیخواکتل،خودا ښه ووچې

(c) ketabton.com: The Digital Library

خدای مې پرده وکړه اړیکه پرې شوه،ماهم سرپسې ونه ګرځاوه فکر مې وکړ شمېره به یې غلطه کړې وي، لس پنځلس دقیقې وروسته بیا زنګ راغی هماغه شمېره وه، اوس مې نو چای څښلی وو، ښه مې اشتها صافه وه،له کوټې ووتم له حویلې دباندې مې ځواب ورکړ، خو نجلۍ بیا خپله لومړۍ خبره تکرار کړه،چې ته څوک یې او بل داچې زما شمېره دې له کومه کړې؟ ماته یې خبرې دمسخروپشان ښکاره شوې،ورغبرګه مې کړه،داچې زه څوک یم، وروستۍ خبره ده،خوته ځان ځکه راوپېژنه چې زنګ دې وهلی دی .

نجلۍ وویل چالاکي مه کوه،سم حال راته ووایه، چې شمېره دې له کومه کړې، ځکه چې له دې شمېرې نه دشپې په لس بجو زماموبایل ته زنګ راغلی وو خوداچې زه ویده وم اونه وم پرې پوهه شوې ځواب مې ندی درکړی،دنجلۍ خبروته مې زړه تنګ شو ورته مې وویل:وګوره که ته غواړې چې خپل ساعت تېر کړې نو کوم بل چاته زنګ ووهه او ما مه چېړه، خو نجلۍ په خپلو خبرې کې جدي ښکار ېده، قسم یې راته وکړ چې همداسې ده ،لکه څرنګه چې مې وویل،خو ماځکه نه شوای منلی چې ماورته زنګ نه وو وهلی اونه مې له نن څخه مخکې داشمېره پېژندله، داځل مو خبرې په همدې کش وګیر کې تر پنځلسو دقیقو واوښتې، اجازه مې ترې واخسته ،خو ژمنه مې ورکړه چې زه بیادرته فون کوم.

دفون له بندولوسره سوچنو کې سر شوم،ای خدایه!دابه څوک وي،ایاپه رښتیاهم همداسې ده لکه دایې چې وایي؟بیابه مې وویل هسې نه چې ددفترکومه همکاره مې وي ،یامې په خپلوانوکې کومه یوه نه وي او غواړي به چې ماوازمايي ،چې څومره له نجونوسره خبرې کول غواړم دفون له لیارې اوپه دې ویروس ترکومې کچې ککړ یم،له ژمنې سره سم مې زنګ ووهه ورته،خبرې مو بیاهم په پخوانۍ موضوع څرخېدې،اخر یې راته وویل یوځل خو

(c) ketabton.com: The Digital Library

دې ځان راوپېژنه چې څوک يې،دکوم ځای يې،متعلم يې،محصل يې اوکه کومه دنده لرې؟

ځان مې په تمامه ورته معرفي کړ،له دې وروسته،هغې هم ځان راوپېژانده،نوم يې راته مريم وښود،ويلې يې چې په ننګرهار کې ژوند کوي اوپه يوه ولسوالۍ کې دنجونو لېسه کې د۱۲م ټولګې زده کوونکې ده،پلار يې نظامي دنده لري .

ماله دې مخکې هم په مبايل او مخامخ له ډېرو نجونوسره خبرې کړې وي،لکه په دفتر کې له همکارانو سره،په کورسونوکې له همصنفيانوسره اوهمدارنګه په ډېری ورکشاپونوکې،خوکله مې هم له کومې نجلۍ سره په داسې دلچسپې اوخوږه لهجه خبرې نه وې کړې،سره له دې چې ښه پوهېږم هغه نجونې چې په موبايل خبرې کوې او بې له کوم ضرورته يې ځانسره ګرځوي ،هسې خلکوته پرې ازار ورکوي،خوددې په خبروکې يوډول عجز،سپېڅلتيا او له اخلاقي فساد څخه پاکوالی راته ښکاره شو،احساس يې راته دروند معلومېده.

هغې به ماته ويل چې اواز دې ډېر راته اشنامعلومېږي،په يو افغاني ټلوېزيون کې يې ديوژورنالېست نوم راته واخست چې ستا اودهغه اواز کټ مټ يوشان دی،ماورته وويل شايد همداسې به وي.

دڅه وخت په تېرېدوسره يې دومره له اواز سره اموخته شوم چې که ډېرکله به مې ورسره خبرې ونکړې نو داسې به وم لکه ډېريولوشی چې مې ورک کړی وي.

دنجلۍ لخوادراکړيو معلوماتو له مخې مې ورپسې پلټنې پيل کړې،زما زړه اوس هم سره له دومره مينې اوبار بار خبروکولو پرې غل وو،هېڅ ارام نه راته،ماويل هسې نه چې دې نجلۍ کوم چل راته جوړ کړی وي اوکوم کار راته ونه ګوري.

اخر داشو چې هېڅ پايلې ته ونه رسېدم اوهېڅ معلومات مې ترلاسه نکړل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

یوه ورځ موخبرې کولې چې زمایوملګری مـــې وســـره یادکړ،دهغــه دنــوم لــه یادولوسره دنجلۍ ستونی بند شو، په وارخطايۍ يې وپوښتل هغه څه پېژنـــې؟ ورته مې وويل هغه خو زماملګری دی همکار مې دی،ډېرښه هلک دی،خوهغې مکمل باور لاره چې مادهغې ورور ښودلی دی نه کـــوم بــل څوک،نــويې راتــه وويل:ماله اول نه فکر کاوه چې ته به مورړ پېژنـــې او زمورکـــوم نـــژدې خپلــوان يې،بس دی نور زه لتاسره خبرې نه کوم اوهیله کوم راځه چې یوبــل هېرکـــړو، ماورته وویل مالا تر اوسه ستا کور،پلار،وروڼه اونور څوک ندلي ليدلي خوکــه وغواړم ډېر ژر يې موندلای شم،ورته مې وويل ځکه چې زه يو ژورنالېست يـــم، اوپه هر ډول چې وي کره معلومات په لاس راوړلی شم،خوهغې ويل داچـــې زه اوته خبرې کوو نوبه څوک هم نه خبر ېږي،نه ستاکورنۍ اونه هم زماورتــه مـــې وويل سمه ده ښېغمه شه.

اوس زه دومره له مريم سره بلد شوی یم چې که چېرې ديوښکلي څيــز مثـــال راوړم نو دا پکې نالیدلي یادوم،زما زړه داګواهي راکوي چې هغه هم زماپشـــان ده،اوتل غواړي چې خبرې راسره وکړي، له نژدې راسره وګوري خـــو د پښـــتو اوپښتنو ځينو رسمونو او بنديزونو له امله مو قسمت ياري نه کوي.

یوه ورځ يې راته وويل: داچې زه اوس تادخپل زړه یوه برخـــه بــولم او هـــېڅ خبره له تانه نه شم پټولی نو غواړم يو حقيقت درتـــه ووايم،پـــه زړه مـــې ډډار ساړه راننوتل،فون مې غوږ ته ښه نږدې کړ،يوخودا تل داسې په قراره خبـــرې کوي چې هېڅ نه اورېدل کېږي ،خبره يې زياته کړه ، اوهغه داچې تراوسه ماله تاسره کومې خبرې کړي يواځې یوه خبره مې درته صحبح نده کړې نـــورې زه دخدای په نوم قسم کوم چې ټولې رښتیا اوسمې دي،که راته غوصه کېږي نـــه نو درته وايم يې،خواول ژمنه غواړم چې غوصه به نه راته کوې.

ښه سمه ده ووایه څه دي.

هغه داچې زمانوم مريم ندی!!!

(c) ketabton.com: The Digital Library

سر مې راباندې وچورلېده،په فکـر مـې بـوج راغـی،د اور بـدوزغم مـې نـه لاره،دڅوشېبولپاره غلی شوم هغې راباندې نارې کولې خو زه چپ وم،په پنځو میاشتوکې لومړی ځل وو چې غوصه مې ورته راغله په ډېرې غوصې سره مـې ورته وویل،داکوم حماقت دی چې ته یې کوې؟

ببرته یې راغبرګه کړه هیله کوم،جهانه!ګوره اول مې درته وویل چې غوصه بـه نه راباندې کوې، زه ستاله غوصې ډېره وېر ېږم،ته خوغوږ شه چـې څـه درتـه وایم،ماوویل بس دی نورهېڅ نه غواړم ستاله خولې یې واورم همدومره بس دی اوکفایت کوي،له نن نه اخواستالپاره جهان دتل لپاره مړ شو،خوهغې ویل هیله کوم فون بندنکړې قسم یې راکړ،ورته مې وویل چې ښه نو ژروایه چې نوم دې څه دی،خودې بیاراته وویل چې نه اوس نه اوهیله کوم ته مې مجبوره کوه هـم مه،ځکه چې زه یې پخپله درته وایم،انشاء الله ډېر ژر،په همدې خبره مې فون ورباندې بندکړ،قهر مې شېبه پـه شـېبه زیاتېـده، ځانتـه مـې هـم قهـرجن شوم،چې زه ولې دومره خوشباوره یم،ماخوله مـریم څخـه هـېڅ خبـره پټـه نکړه،نوبیاولې دې لماسره دومره لویه دوکه وکړه،فکر مې بـدلون پیـل کړ،پـه خپلوټولوباورونو بې باوره کېدم،دزړه دګرمایش ستنې مې مخ په ښکته حرکت وکړ،نن مې پـه دفترکـې هـم کـار خوندرانکړ،هرڅـه مـې پـه خپـل ځـای پر ېښودل،اطاق تـه ولاړم ګـروپ (برق)مـې مـړ کـړ،اوږود وغز بـدم،هرډول اندېښنې مې مبلمنې شوې،له ځان سره مې جنګ پیل کړ،داسې لکه چې مـې مریم په مخ کې ناسته وي، یوځل مې پرې چیغه وکړه، ولې مریم اخر ولې تالـه ماسره داسې وکړل؟

زماپه شونډو اوزړه د مریم نوم اوس سم لکه دمهر پشان ټاپه شـوی وو،یوځـل مې سرته څنډ ورکړ،نه نه هغه لماسره هېڅکله هم داسې نه کوي، ټوکې به یې راسره کړې وي، هغه مریم ده،هغه له ماسره ډېره مینه لري،زه ورته تـر هرڅـا ډېر ګران یم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دوه ورځې مې زنګ ورته ونه واهه خو بیابه مې هم زړه نه صبر بده،در بیمه ورځ يې مسکال راکړ،ماهم هسې بهانه غوښته،ژر مې ورته فون وکړ،له هلوسره يې په کړس وخندل،خونن خنداد پنځومیاشتومخالفه اوبل شــان وه،حیــران یــې کړم،ددې لپاره چې ځان اوس هم غوصــه اوورنــه خفــه وښایم،غوســه شــوم ورته،غلې شه نوره خدای ته وګوره ماهېرکړه،ته مانوره هېره کړې يې.

په خورامینه يې راغبرګه کړه،زماړوندعاشقه! ماهېره نه بلکې هېرمې کړه،ولې چې زه مریم نه بلکې مراد یم!!

(c) ketabton.com: The Digital Library

مېلمنه کوچۍ

دسهارتر اذانونو وروسته داوداسه په نیت راپورته شـوم،دکلالویه دروازه مــې خلاصوله چې پلارمې اول غاړه تازه کړه بیایې اواز وکړ دروازه بېرته لــه هغــې خوادرسره بنده کړه چې شمال ډېر تېز دی هسې نه ماته یــې کړې،مــاهم لــه خوبه په ډک اواز ورته ښه وویل اولاندې په وترایۍ ښکته شوم،میدانی ته پــه رسېدومې ددواړو لاسونو ګوتې سره وروستې او پورته مې له سره واړول شخې مې وو ېسته،ښې طرف ته په تاوېدومې سترګې لــړ وروړانــدې دتــورې لــویې کیږدۍ ځنګ ته داور په سکروټو ولګېدې،چې داور دپوکولوپه وخت کې سرې سپرغۍ دهواپه لور پورتــه کېږي،خــوداچې اورتــه چــاپوکی ورکــړ هغــه نــه معلومېده.

ځوځله پرلپسې سپرغۍ والوتې اخر داور لمبې پورته شوې ،ژړې اوسرې رڼاته ببرکوچیانی کمیس وخوځېد،نغری داوسپنوله درې میلوڅخه جوړ شــوی،ډېر ورته تم نه شوم خو که رښتیاووایم دې نظارې ډېرخوندراکړ.

له سړکه پورې وتم،لاندې له شنو اوبوډکه ویایله بهېده،موسم هم دژمې وواوبه یخې وې خو ځوانې هم ښه وې،اودس مې وکړ راپورته شوم دسړک پــه غــاړه غاړه مسجدته ولاړم لمونځ موپه جمعــې ســره اداکړ،چــې راوګرځېدو،کورتــه ولاړم،قرانکریم مې راواخست،تلاوت مې پیل کړ،څوایته مــې لانــه وو تــلاوت کړې چې دسړک په سر دموټر دټایر کریکو مې فکر بدل کړ،دخیر اواز مې لــه خولې ووت،له دې سره مې قران کریم بنداودبالښت پرسرمې پر ېښــود،بیرون ووتم ،ترڅومعلومه کړم چې څه پېښه ده،زموږترڅنګ سړک خــونړی وو ډېــر ځوانان او سپین ږیري یې دمرګ کندې ته ورسول،خواوس ځکه ډېــر پــه دې مطمین نه وم چې بیابه هم موټر ټوک وهلې وي ځکه سهار وختي وو اوپه دې

(c) ketabton.com: The Digital Library

وخت کې څوک په سړک ډېر اوړي را اوړي نه،بیا مې هم زړه تسلي نه کوله،له کوره راووتم له کلا تر وتلو وروسته مې غوږ ته یو ډول دروند زوګ راغی یوڅه وارخطاشوم ګامونه مې ګړندي کړل،سړک ته ووتم ګورم هغه ځای کې چې مې اودس کړی وو، ورڅخه پاس په سړک خلک راټول شوي دي،نور هم ور ګړندی شوم،ځان مې ور ورساوه خلک ټول وارخطاښکار ېدل ،لـه رسېدوسـره مـې دسړک په غاړه د اوبو په (زي)سترګې ولګېدې،چې سوری سـوری پـروت دی ،لږ ور اخوادسړک په منځ کې وینې هم راته ښکاره شوې،نور نو صبر راپـاتې نه شو ژر مې له بختیارنه وپوښتل هلکه څه پېښه وشوه؟

بختیار وویل ولا ډېربدکارو شو،زه خویې ډېر خفه کړم کریم ماما ډېرښه سړی وو بېچاره باندې مې زړه بد شو،ورته مې وویل ولې کریم ماما موټر وهلی ؟

ـ نه هغه بېچاره خو ګرځېدای هم نه شي نوپه سړک څه کوي.

ـ ښه نوبیاڅه شوي حل راته وایه؟

ـ دکریم ماما لور کوتره نه وه؟

ـ هو لیدلې مې ده ایا هغه موټروهلي؟

ـ نه هغه یې نده وهلې.

ورته غوصه شوم ښه نو څه اسمان را پرېوتی دی ووایه کنـه تـه خوسـم بېـړا یې،ژر ووایه چې څه چل شوی دی هلته په سړک وینې اولته داوبو زی حتمـاً موټرکومه کوچۍ وهلې ده.

اغامحمدزما اودده کش وګیر ولید رامخته شو راته یې وویل یاره طالبه ته هـم له چانه پوښتنه کوې داخوپه رښتیالبونی دی ،ماوویل ښه نوته راته ووایه چـې څه وشول؟

هغه وویل دکریم ماماهغه لور چې په کوم بل ځای کې اوسېده دوی کره مېلمنه راغلې وه د هغې یوه پېغله لور وه، وزیره یې بلله،هغه بله ورځ یې پـه کـور کـې محبوبې ډېر صفت وکړ چې ډېره ښکلې او پلونډه پېغله ده،هغه اوس له سړک

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه تېرېده چې موټر ووهله،ته صبروکړه چې څنګه به وي،خوارکۍ یـې ډېـره ژوبله کړې وه،ماپخپله ورسره په موټر کې واچوله،سراویوه پښه یـې مـات وو ،دعاوکړه چې خدای پرې رحم وکړي اوبېرته په خیر راشـي،کریم مامـا ډېـر ورپسې ژاړي: وايي نن ترټولو له وخته پاڅېدلې وه،اوهغه لپاره يې داودس اوبه هم ګرمې کړې وې،دده په دې خبره ماته داور سپرغۍ رایادې شوې چـې مـلا اذان له نغري پورته الوتې خومنزل ته نه رسېدې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د مینې انځور

هسې خومې په زړه او ذهن کې ورته ډېرې ځهرې په نښه کړې وې او لا به مې نورې هم دزړه په انځورتون کې د خپل فکر پرمټ ترهغو نورې ښکلې مجسمې میناتورې کولې،هره ورځ به مې دغه شکلونه بدلول سم دم انځورګرمې له ځانه جوړ کړی و.خوکله چې به مې په ګوګل پلټونکي انټرنېټي ماشین کې یا هم پـه کوم اخبار،مجله اویا هم په بازار کې له انځـور پلـورونکي سـره د پاکســتان د بهرنیو چارو پخوانۍ وزیرې حنا ربان کهر تصویر ولید نو دابـه مـې نـا لیـدلې سترګوته نېغه ودرېده.ددې خبرې څو دلیلونه دي چې ولې به مـې پـه خپـل ذهن کې له ترسیم او نقاشي شویو څهرو څخه هم ډېره د حنا رباني پِ مخ کې ددې تصویر لیده او انګېرله به مې چې ګواکې همداسی ده.

یو دلیل یې دا و چې شمع هم د حنا رباني په شان یوه مســتعده او رنســانس راوړونکې سیاستدمداره وه او هم لــه خبـرو معلومیــده چــې خوښــېږي یــې دسیاست ملګرې و اوسي ،هماغه شان زیرکه او چالاکې غږېده.

دوهم دلیل یې دا و چې ماته به پِ ټولو نجونو او مېرمنو کې حنا رباني ښــکلې ښکارېده او داچې په نالیدلې فضاکې مې له ځانسره اټکلونه کول نو به مې ویل چې: شمع به هم دهغې په شان په قد اوږده، په غوښه نیمــه اباده،دبیضــوي او روښانه مخ ،ګڼو خو لنډو وېښتانو،جګې پوزې ،اوږدو سترګو او سپین ته مایــل غنمي رنګ لرونکې به وي.

کله چې به یې په خبروکې لنډه سکته کوله ،په څو خبرو پسې بــه یــې هیلــه ورکوونکې موسکا وکړه نو له ځانسره به مې ویل چې مکمله د حنا فوټوستېټ ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هره ورځ به مې ددې ليدو لپاره په زړه کې نوې هيلې پيدا کېدې،خوله خپل فکر او اند سره مخالف به دا کار راته زموږ په پښتنه ټولنه کې ناشونی ښکاره شو، شايد دهغې مينه به دومره پياوړې وه چې کله کله به مې په خپله پښتونولۍ پښېمانه شوم،ويل به مې کاش چې تاجک،ازبک ،هزاره اويا هم دکوم بل قوم وای ،لکه دپښتنوپشان دومره اګر مګر خوبه پکې نه و.

خوپه هغه متل مې باور راغی چې وايي: غر په غر نه ورځي خو انسان په انسان ورځي،نه پوهېږم څنګه قسمت دخپلې انګېرنې په خلاف دهغې ترڅنګه په ناڅاپي توګه وربرابر کړم،يوه ورځ مې و غوښتل چې ويې ګورم خو بيا هم دبهانې مخه نه را معلومېده ناڅاپه يو چا ددوی په کلي کې مېلمه کړم او هغه کور چې زه پکې مېلمه وم ددوی له کورسره ښخي څنګ په څنګ و اوبله تر ټولو ښه خبره دا چې دوی او هغوی سره راشه درشه هم لرله.

مخکې له دې چې هلته ولاړ شم له شمعې سره مې اړيکه ونيوله او له خپل تګ څخه مې هلته خبره کړه،کله چې مې د ورتللو ورته وويل دومره خوشحاله شوه چې دايې هېر کړل چې موږ په يوه سرسخته پښتنه ټولنه کې ژوند کوو، هغه ټولنه چې دودونه او رسمونه پکې تر بل هر نظام زيات حاکم دي ،زموږ اړيکه يوازې زما او هغې ترمنځ محدوده نه وه، دهغې دکورنۍ څوتنه پوهېدل چې هغه له ماسره دفون پرليکه تماس لري، خوبيآ هم د پښتنو ټولنې او ځينو عنعناتو لخوا د دل او ټکول کېدو له وېرې مو ذهنونه خالي نه وو.

دا لومړۍ دفه وه چې زه شمع له نږدې ګورم او هغه هم دبل چاپه کور کې،کله چې هلته ورسېدم په يوه نسبتاً ټيټه خونه کې کېناستم خو داخونه د نورو په پرتله يخه او روښانه وه چاى مو سکه له کوربه سره مې خبرې کولې ،چې يو وخت کوربه دڅه کار لپاره له خونې ووت،ماهم ځان له مبايل سره مصروف کړ،بوخت وم چې په ښځينه غږ مې د سلام اواز واوريده،همداچې سر مې پورته کړ ګومر چې يوه پېغلوټې مې مخ کې ولاړه ده، روغبړ مو سره وکړ

(c) ketabton.com: The Digital Library

دنجلۍ خبر او په شونډو خوره موسکاه داسې را معلومیده لکه سره اشنا چې یو خو لامې هم نه وه پیژندلې.

داخومې حتی په ذهن کې هم ته راتلل چې دادې شمع وي ځکه شمعې ته په زهن کې زما دانځورګرۍ،نقاشي او تصوراتو مخالفه وه.

نجلۍ لنډه منډلې او په غوښو ښه اباده وه،ډک ګرد مخ،په نسبي ډول ټیټه ،لنډه او چیته پوزه،رنګړي او لنډ وېښتان،نورو عادي نجونوته نسبتاً واړه لاسونه،کنده لرونکې پراخه زنه، ګرد مناسب ګلداره کالي او یو کوچنۍ پړونۍ یې په سر و،د نجلۍ ټیپ اوټاپ ،انداز او دقوارې جوړښت یوې هزارګۍ پېغلې ته ورته و،په سرکې خومې فکر وکړ چې دا خلک شاید له هزاره ګانوسره کومه اړیکه ولري نو دانجلۍ به هم دهماغو هزاره ګانو څخه وي، خوبیا مې وویل چې هرڅوک وي نو ماځه پیژني چې دومره کلکه سترمشي یې راسره وکړه،دحال احوال پوښتنه یې هم په تکرار ډول وکړه او په پښتني دود برابر ښه راغلاست یې راته وویل.

فکر واخستم،سره له دې چې نجلۍ دروازه او دهلېز دواړه ښارل خبرې یې راسره وغزولې،خو ما بیا هم ددې دپیژندلو څرک لګاوه،مګر په ټولو هڅو او فکر کولوسره بیا هم په دې بریالی نشوم چې مخې ته مې ولاړه هزاره نجلۍ وپیژنم،زړه نازړه مې دخبرو ځوابونه ورکول په زغرده ځکه نشوم غږېدلی چې نجلۍ مې نه پیژندله اوپه همدې انتظار کې وم چې اوس خدای شمعه راولي ترڅو هغه هم وګورم او ددې نجلۍ په هکله هم معلومات راکړي،شمع نه رامعلومېده ،نجلۍ غوښتل نورې خبرې هم وکړي خو وخت او حالاتو اجازه نه ورکوله، هغې زما په مخ کې دمتردد کېدو اوشک توري لوستلي و اوهغه ځواب چې زه یې په لټه کې وم دې نجلۍ له خدای پامانۍ او دروازې څخه دوتلو په وخت کې له خوږې موسکا سره غبرګ راکړ او ویې ویل چې زه شمعه یم!! نوره ووتله.

(c) ketabton.com: The Digital Library

رنګین دسترخوان

دوهمه روږه وه،مرکز کابل ته په وظیفه راغلم،که پته یې نکړم په وظیفه راتلل مې هېڅ نه خوښېږي،ځکه داسې یم لکه له پښو او لاسونو چې تړل شوی یم،دم ساعت به راپسې دیوه زنګ سر اودبل اخر وو،څلور مبایله راسره وو،هله دنن ورځې دلیدنولېست برابر کړه،هله دوه نوي ایمیلونه را استول شوي دلوستلولپاره یې پر بېټ کړه،هله داوکړه اوهله هغه وکړه.

نور نو داسې شوی وم لکه په قفس کې بنده مارغه،چې زړه یې غواړي پرواز وکړي په یوه شېبه کې له ډېرو باغونو ،ونو او سردرودیدنونه وکړي،او نور داسارت له ژوندڅخه ازادي ترلاسه کړي،خوزه هم په دې ارمان نژدې وو چې مړ شم.

نه پوهېږم بله ورځ مې خدای پاک دمور دعاقبوله کړېوه که خنګه،یوه ورځ روږه ماتي ته څلوېښت دقیقې پاتې وې چې له دفتر نه ووتم،له پنځو ورځو راهیسې چې راغلی وم په لوړي ځل خپل کورته تللم،اوننني روزه مې دګرانې مور او دکورنۍ د نورورغړیو ترڅنګ په یوه دسترخوان په ګډه ماته کړم،نژدې څلولاري ته ووتم،له یوه ټکسي چلوونکي سره مې تر میوندجادې خبره وکړه،ماښآم نژدې و،ښارکې هم بیروبار کم وو، ځکه هرچاغوښتل ځانونه کورته ورسوي اوروږه ماتی دخپلو بچیانو سره وکړي،مادکور لپاره یوڅه سودا هم راونیوله ،نور نو له ښآره دوتلو په درشل کې شوم، دومره خوشحاله وم ،چې هسې مې له ځانسره خندل، خوکورته درسېدو تلوسه هم ترهرڅه زیاته وه،درنو لوستونکیو په ژوندکې له مور سره په یوه کاسه ډوډۍ دومره خوند راکوي لکه په دې نړۍ چې جنت کې ناست یم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

نور نو کورته لا ره بیخي کمه پاتې وه چې په دوه کوچنیوهلکانومې سترګې ولګېدې، دواړوخړې او خېرنې خلتې په اوږه راځړولې وې، زه ورنه په تېرېدو کې وم چې دیوه هلک خبرې مې قدمونه سست کړل،هغه دې بل ملګري ته مخ راواړو،ورته یې وویل راځه،یاره نن خو یو هوټل کې ښه لوکسه ډوډۍ وخورو،داډېروخت مې داسې څه ندي خوړلي چې لږ مې زړه پرې ښه شي،خدای دې ددې نېستۍ هم بېخ وباسي،بل ملګري یې ورته وویل نه زه خوایم چې تېر شه ورنه،راځه یوغټ شین چای به راوغواړو چې دټولې ورځې ستړیامو پرې ووځي اودمه مو جوړه شي،دده ستړې او له غمه ډکې خبرې دومره پرېشانه کړم چې نه پوهېږم څنګه کورته ورسېدم،نور نواذانونه هم وشول، لوی دسترخوان له راز راز خوراکونو ډک وو،خوله مانه دمور څنګ ته ورتګ او خوشحالي هم هېره شوه،مورمې راته وویل: په تاڅه شوي جوړ راته نه ښکاري،نن لکه چې ډېر تږی شوی یې؟

ماته بیادواړه هلکان سترګوته ودرېدل،اوښکې مې روانې شوې،مورته مې ټوله کیسه وکړه،مورجانې مې زماسر په خپل غېږ کې ونیو،له سترګو یې اوښکولارې وکړې، دواړوښۀ ډېر وژړل او روژه مو په خپلو اوښکو ماته کړه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د نجات فرشته

سهار دفتر ته یوځه ناوخته ورسېدم ،دشعبې مدیر د ناوخته ورتګ علت راځخه وپوښت،د معمول پشان مې له ترافیکي ستونزو او لار بندیو څخه ورته سر وټکواوه،خو هغه ته مې دلیل ځکه قانع کوونکی او د منلو وړ نه ، چې اوس دې بهانې د یو دود رنګ اخستی ، هرڅوک ترې استفاده کوي، خیر په لاس کې نیولې څو کاغذونه یې راکړل، له کېناستلو سره دکاغذونو په لوستلو شوم،پکې لیکلي و چې زه باید د دفتر دمشرتابه په امر په یوه پروګرام کې د تر ښر په صفت کندهار ته ولاړ شم،داچې وظیفه مې وه او بیا د لوړو مقاماتو لخوا امر شوی و،پوهېدم که هرڅومره انکار وکړم څوک یې نه مني ،ماهم په خلاصه ټنډه دهغوی اطاعت وکړ او په موسکا سره مې ومنله.

مدیر راته کړه،بس نور ګوره مه، د تللو چمتو والی نیسه،له همکارانو مې خدای پاماني واخسته راغلم اطاق ته د وړلو سامان مې په بیک کې ځای پر ځای کړ،ماسپښین دوه بجې وې چې له دفتره یې ټېلیفون راته وکړ: ویې ویل ستا ټکټ اماده دی سبا دوه بجې وروسته له غرمې مو پرواز دی،په اطاق کې کېناستم هېڅاته مې هم تللو په هکله څه ونه ویل،حتی خپلې کورنۍ ته هم، پوهېدم که هغوی خبر شی نه یې راسره مني، خو زه مجبور وم او ګورته له ناکامه روان وم،سبا ۱۲ بجې هوایي ډګر ته ولاړم ۲ بجې پرواز وشو،کله چې کندهار ته ورسېدم زموږ د دفتر د کندهار څانګه مخکې له مخکې په جریان کې وه او زما له ورتګ نه ټول خبر و،هوایي ډګر ته ځینې ملګري راغلل زه یې دفتر ته یوړلم،له روغبړ او دمې جوړولو وروسته مې یوه ملګري احمد شاه ته وویل راځي چې د بازار خواته ووځو،هغوی هم را پورته شول درې تنه سره لاړو،په بازار کې مې په دېره سرزورۍ په یوه هوټل کې د ځان لپاره اطاق په

(c) ketabton.com: The Digital Library

کرایه ونیو،ملګرو ټینګار کاوه چې دهغوی په کور کې باید پاتې شم خو ما ونــه منله ځکه دا یوه ورځ یا یوه اونۍ نه وه نه مې غوښتل د چا د اوږو بار شم.

ماښام مهال مې د کندهار په بازار کې قدم واهــه چــې مبایــل تــه مــې زنــګ راغی،ګورم چې سلګۍ ده،ټیلیفون مې اوکې کړ،فقط دومره مې ورته وویل: زه په کندهار کې یم ،اوس ملګري راسره دي،وروسته خپله زنګ درته وهم ،فــون مې قطع کړ او جیب کې مې واچو،سم دواره بیا زنګ راغی بیا مې قطع کړ،خــو هغې بار بار زنګونه وهل،اخر مې مبایل بند کړ، ښایسته وخــت پــه ښــار کــې وګرځېدو،نور نو ملګری هم باید خپلو کورونو تــه تللــي وای او زه هــم اطــاق ته،خدای پاماني موسره وکړه،همدا چې له ملګرو بېل شــوم،فون مــې خــلا ص کړ،له خلاصېدو سره بیا د سلګۍ زنګ ورته راغی،اوکې مې کړ،غوښتل مې پــه جریان یې پوهه کړم،خو هغې ماته دا موقع کله راکوله، پــه ژړا او ســلګیو یــې همدا یوه خبره راته کوله ،چې ته ولې تللې، هلته خو هره ورځ ډېر خلک مــړه کېږي،تا ولې زه یواځې پرېښې یم،ولې رانه دومره لرې تللی یې؟هرڅه چې مې ورته وویل زه مجبور وم چې راغلی وای ،ځکه دفتر را استولی یم،خو چاته یې وایې،هېڅ یې نه منله ،ورته مې وویل اوس هوټل ته راغلم اطاق ته چې داخــل شوم زنګ درته وهم،کله چې کېناستم زنګ مې ورته ووهه،د خبرې وخت مې ورنکړ،ور باندې مخکې شوم، ګوره سلګۍ ته فکر پر ځای کړه،ما بله هــېڅ لاره نه لرله ،پرته له دې چې کندهار ته راغلی وای ځکه په دفتر کــې زه انتخــاب شوی وم، هغوی په دې مشورتي غونډه کړې وه نو په داسی حال کې څنګه ما انکار کولای شو؟هیله کوم ته باید زما په ستونزو اومجبوریتونو فکر وکړې.

هېڅ نه غلې کېده په یوه ساه یې همدا راته ویل زما کندهار ندی خوښ هلتــه خلک مړه کېږی همدا اوس را روان شه او ځان را ورسوه، حیران وم څه وکــړم ،غوسه شوم ورته،خوهغې خپله خبره کوله،بیا مې ورته وویل ګوره که زه داکار وکړم نو تاته خو معلومه ده چې په دې دفتر کې مې دومره وخت نه کېږی ،که

(c) ketabton.com: The Digital Library

چېرې ببرته بې له کوم دلیله ورشم ،باور لرم دنده به له لاسه ورکړم،خو هغې ویل هرڅه چې کېږي نن باید ځان کابل ته را ورسوې،ته که هرڅه ووایې ماتــه د منلو وړ نده.

هغې دومره ژړل چې نور یې ستونی بند او اواز یې خپ شو،تشویش مــې شــو ورته له ځانسره مې ویل په دې جلۍ څه چل ونه شــي،هېڅ نــه پوهېــدم څــه وکړم،د پرېکړې چل هم رانه هېر و،که دفتر ته راتلم د دفتر لــه قــانون څخــه سرغړونه وه او خپله په ډېرو سختیو لاسته راغلې دنده مې له لاسه ورکولــه او که نه راتللم سلګۍ اسمان را غورځاوه، له ډېر عزر اوننواتو وروسته چــې پــوه شوم نه یې مني ورته ومې ویل سمه ده سبا سهار ته درځم،خو هغه پــه خپلــه خبره هماغه شان ولاړه ه، ورته ومې ویل اوس که په موټر کې درځــم نــو لاره کې خطر دی او الوتکې دا وخت پرواز نه کــوي،اخر مــې پــه همــدې قناعــت ورکړ،ورته ومې ویل چې اوس نو ته غلې شه،یوڅه ارامه شوه،فون مې وربانډې قطع کړ،اوس نو له ځانسره په سوچونو کې اخته شوم، ځانته مې ویل دامې څه بد وکړل،اوس به دفتر کې څه وایم،که بېرته کابل ته ځم دفتر کې به څه وایــم اوکه نه ځم په دې جلۍ څه چل ونشي د پاڼ اوپړانګ تر مــنځ ایســار وم پــه همدې تشویشونو کې وم چې بیا مې مبایل ته زنګ راغی،ګورم چې له کورنــه دی ، اوس یې خوند وکه دادې لا بله، ښه ده ته اوس څه ووایم.

خیر ده ته خو چور منګر شوم،هېڅ مې ورته ونه ویل چې چېــرې یــم تنهــا د کورني حال مې ورڅخه وپوښتنه او رخصت مــې کړ،نــور نــو د شــپې ۸ بجــې کېدونکې وې، له هوټل نه راووتم، فکر مې وکړ چې ټکټ څنګه په دې ناوخته کې پیدا کړم،ذهن ته مې راغلل چې دا هوټل والا ته بــه حتمــاً معلومــا ت وي ورغلم مرسته مې ورڅخه وغوښته، هغه راته وویل په دې وخت کې خو ټکــټ پلورنځۍ بندې وي اوکه خلاصې هم وي نو هغه پروازونه چې ســهاروختي وي دهغوی مسافرین پوره وي، راسره ولاړ په یو ځای کې مو ټکټ پیدا کړ،خولــه

(c) ketabton.com: The Digital Library

خپل نرخ څخه یې ۲۰۰۰زره افغانۍ قیمته را باندې خرڅ کړ،پرواز هم سبا ۹ بجې و بیاهم زه ډېر خوشحاله وم، بېرته هوټل ته را غلو، له هوټلي څخه مې مننه وکړه، هغه ته مې خپل عزز وړاندې کړ، اطاق مې بېرته ورته تسلیم کړ،تنها د یوې شپې کرایه مې ورکړه.
دشپې به هره شېبه سلګۍ زنګونه راته وهل او زما پوښتنه به یې کوله هغه په ما ډارېده چې څوک مې مړ نکړي،سبا بېرته دفتر ته را ورسېدم ټول همکاران راته حیران ول،هریوه به رانه پوښتنه کوله،خو ما ورته ویل هسې یوه ستونزه راته پیدا شوه.لنډه دا چې رئیس راته وویل له همدې شېبې ستا دنده په دې دفتر کې پایته ورسېده، ماهم له مننې کولو پرته بله کومه خبره نه لرله، بیک مې غاړه کې واچاوه او را ووتم،اطاق ته راغلم، ډېر خفه ناست وم، دشپې مې هم ډوډۍ نه وه خوړلې،سهار هم او غرمې ته مې بیاهم له دېره غمه زړه ته نه کېده، یو عالم خفګانونه مې ملګري شول،ښه اوس به څه کوم کورنۍ ته به څه وایم،که هغوی رانه دلیل وپوښتني کومه بهانه ورته وکړم،که ورته ووایم چې د سلګۍ لپاره راغلم، نو له وهلو به مې ځغلول ډېر کړي، راته وایي به چې ته اوس دهغې جلۍ لپاره دومره لویه قرباني ورکوي،خو داچې مدیر مې یوڅه خپلوان و،ماښام یې کورته ورغلم،خپل حالت مې ورته ډېر خراب څرګند کړ ورته ومې ویل چې زه خو تنها خدای او تاته اثره لرم نور هېڅ هم نشته ،هرڅنګه چې وي ماته دنده پیدا کړه، هغه د ځینو خبره واسطه هم ښه وی،درې ورځې بېکاره ګرځېدو وروسته مې مدیر مشرانو ته په کوم ډول قناعت ورکړی و او بیا په خپله دنده په هماغه دفتر کې وګمارل شوم.
کله چې له کندهار نه را ورسېدم سلګۍ ته مې له هوایي ډګر نه زنګ وواهه چې زه اوس په کابل کې یم،هغه ډېره خوشحاله شوه،راته ویې ویل که یوه ورځ نور نه وې راغلی یاخو درپسې مړه کېدم او یاهم درپسې درتللم،ما ورته ویل ولې ته لېونۍ شوې یې؟ایا په دې دنیا کې یواځې زه مور زېږولی یم ایا دا نور

(c) ketabton.com: The Digital Library

خلک چېرته سېلاب راوړي چې ته دومره لېونتوب کوې،هغې را غبرګـه کـړه صابره ! ته چې هرڅه راته وایې ویې وایه ته حق لرې خو زه بغیر له تا وخت نه شم تېرولی،ته زما مرګ،ژوند،غم ،خفګان، خوښي،مینه محبت اوهرڅه یې نـه شم زغملی چې رانه لرِ هم لرې اوسی،له زړه یې درته وایم تاسره ډېـره مینـه لرم،زه په هېڅ صورت تا نشم هېرولای.

زه اوس دومره دهغې په ژوند،رنګ او وینه کې دومره ور ګډ شوی یم چې کـه له خپل اطاق او دفتر څخه هم ډېر کم لرې اوسم، هماغه لحظه راته فون کـوی او وایي چې چېرې یې،که زه بل ځای کې یم او دېتهووایم چې اطاق کې یم نـو سمدستي راته وایي چې دروغ وایې،زه حیران شم چې دانو څه خبره ده چـې زه په اطاق کې نه یم،هغه خو له ما څو کیلو مېتره لرې ده نو بیا څنګه داهرڅه امکان لري،مګر رښتیا هم چې زړه په زړه اینه وي،سلګۍ مـا دخپـل زړه پـه هنداره کې کنټرول کوي او څاري مې.

که رښتیا خبره وکړم اوس له سلګۍ څخه بېلتون او هغه هېرول ماتــه هــم د سرو لمبو له منځه د اوسپنې را اخستل دي،ځکه چې زما دمینــې هغــه لــس چنده زیاته مینه راکوي او له هغې سره مینه کول زما په ژونـد کـې د مثبـت بدلون باعث شوه، هغې زه له ډېرو لویو ستونزو را ووېستم ،سلګۍ ماته خـدای پاک د انسان په جامه کې یوه د نجـات فرشـته راکړه،یـو وخـت مـا دځینـو مجبوریتونو له امله ډېرې غلطې پر بکړې وکړې،خوهمدا سلګۍ وه چـې ماتـه یې د یوې صادقې مشاورې پشان مشورې راکړې،هغې زما لاس نیوی وکـړ او د ابدي هلاکت کندې نه یې وژغـولم کومـه چـې مـا پـه لـوی لاس ځـان ور غورځاوه،هغې به ماته ویل ما ستا له دې دردونو ډک ژوند څخه ډېـر څـه یـاد کړي دي،زه ستا د ژوند له تجروبو څخه د یوه ښوونځي په شکل استفاده کـوم ،نو هیله کوم زما پرمخ لکه د یوه ظالم،پلار یـا ورور پشـان د زده کـړو دغـه دروازه د تل لپاره مه تړه،پر بېرده چې زه پکې ډېر څه یاد کړم او د عبرت او پند

(c) ketabton.com: The Digital Library

اخستو لپاره یې له نورو سره شریک کړم،هغه په ډېر کم وخت کې زما له ټولې کورنۍ سره داسې بلده شوه لکه د همدې کور غړې چې وي،خو څوځله پــه دې خاطر چې دا انجلۍ ما هېر اوخپلې زنده ګۍ،درسونو او کورنۍ اړیکو پــاللو ته توجه وکړي،بدې خبرې مې ورته کوم،غوسه او جنګ مې ورسره وکړ،زمــا هرې خوږې او ترخې خبرې ته ددې ځواب له خوندورې موسکا ســره وي، بیــا هم دا راته وایي زه پوهېږم ته دخه لپاره دا کارونه کوې،خو یوه خبره مې پــه خلاصو غوږونو واوره، ته اوس زما دنیا او اخرت یې،ته زما په کــالبوت کـــې یــو سپېڅلی روح یې ، نو هڅه مه کوه چې روح له تنه جدا کړې،کله چې روح پــه وجود کې نه وي بیا خلک ورته مړ وایي او مړ په دنیا کــې نــه شـــي اوســېدای ،داچې زما نوم نور د ژوندیو له کتاره وباسې دا مه خوښوه د تېر پشان دا یــوه خبره بیا هم درته کوم چې :

ستا او زما منځ کې جدایي ګرانه خبره ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګوانتنامو

دسهار تر لمانځه وروسته مې ۸ میاشتنۍ ولوله چې ما به ورته پیشو ویلې،په غېږ کې وه په تازه کرل شویو ونو ګرځېدم ،ولولې راته لکه د نوې په خبرو راغلې ښارو لوظ مات کړی و،په پسته او نازکه ژبه یې راته دخپل معصوم زړه خبرې له میده میده خندا سره ګډې کولې.
زه هم ډېر ورته خوشحاله وم،رښتیاهم چې ماشومان ګلونه وي،له حوېلۍ څخه مې د نورو ماشومانو شور ماشور هم اورېده ،دپسرلي ښکلی موسم د سهار نسیم،زما د پیشو وړې خبرې او خوشګوارې فضا ډېر کیف کاوه، ناڅاپه مې د غوږونو تر پردو د ډېرو دندو موټرو اوازونه راغلل ،زړه مې بده ګواهي راکړه،همدا سې د کور شاته د مېلمنو خونې (حجرې) په لور ورغلم،زموږ د مېلمنو ځای له کوره بېرون و،ګورم چې کشر ورور مې د څوتنو بهرنیو عسکرو په منځ کې ولاړ دی،ورچتک شوم دوی ورڅخه زما پوښتنه کوله،خو فرید ځکه ورته غلی و چې نه پوهېده دوی ولې زما په اړه پوښتنې کوي،فرید لا ورڅخه شاو خوا ولاړو عسکروته حیران حیران کتل چې زه ور ورسېدم،پوښتنه مې ترې وکړه،څه خبره ده او دوی څه غواړي؟
فرید په سترګو کې راته وویل چې ته له دې ځایه ولاړ شه،خو دهغه الوتي رنګ او زما په اړه خفګان یې دا اجازه رانکړه چې دی د دې ځناورو په منځ کې تنها پرېږدم ،پدې وخت کې یوه لوړ عسکر چې توره تفنګچه یې له زنګانه سره ځړېدله او یو لنډ دده د دریشي په رنګ ټوپ کې په لاسونوکې نیولی و،په فریدپه انګلیسي ژبه برچ وهل: زه تاته وایم چېرته دی ستا مشر ورور؟
نوره نو هېڅ حوصله راپاتې نشوه،ور غږ مې کړ،دایم ستاسو په منځ کې ،ووایۍ زه ستاسو لپاره څه کولی شم؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

له دې سره فرید په ډاګ پاتې شو،ټول عسکر له مارا تاو شول،ښکته پورته یې راته کتل ددوی له منځه یو چې زما یو عکس ورسره و،ماته را نږدې شو،یوځل یې ماته وکتل او بیا په لاس کې عکس ته ،اوس زما او د عکس تر منځ دومره فرق و چې په عکس کې مې ږیره او بریت نه ول او اوس مې ږیره او بریت ول،بې له څه ویلو یې یو ډول سپین مساله یي ولچک راواچول،هغه داسی دي څومره چې لاسونه خوځوې هغومره سره ورځي او تنګېږي،ددې حالاتو په لیدو زما په غېږ کې کوچنۍ ولولې چیغې کړې،هغه فرید راڅخه واخسته او امریکایانو ته یې عزرونه پیل کړل،خو هغوی چېرته په سینه کې زړونه لرل،لاسونه یې تر شا راوتړل ، سرته یې یوه توره خلته را واچوله،په یوه لحظه کې یو شور او چیغې جوړې شوې،هېچا کې مجال د څه ویلو یا حرکت نه و،روان یې کړم،څوقدمه یې بوتلم،بیایې ودرولم،کڅوړه یې له سره راته لرې کړه،راته ویې ویل که په کور کې چاسره ګورې او یا څه ویل لرې نو درې دقیقې وخت لرې،بیا شاید دلته رانشې.

له مانه خو هرڅه هېر ول،خو ورته ومې ویل: هو غواړم له موسره مې خبرې وکړم، د کور څلور طرفه ددوی عسکر ولاړ ول،پوهېدل چې یو خوا هم نشم تللای،اجازه یې راکړه،لومړی ځل و چې د یوه لوی مجرم په شکل په تړلو لاسونو د خپلې کورنۍ د غږیو په وړاندې مې په داسې حال کې دهغوی خواته سست قدمونه واخستل چې ټولو راته ژړل او د اوښکو سېلابونو یې په مخونو لارې جوړې کړې وې،ګورم ددوی ترمنځ مې مور په ډېر بد حالت کې پرته ده،هرڅومره چې مې زړه کلک کړ،په غاښونو مې زور راوست خو خپله ژړا مې کنټرول نکړای شوه،په چیغو مې وژړل،ډېر کوشش مې وکړ چې له مورنه مې لاسونه تاو کړم خو ظالمانو دومره مضبوط را تړلي ول چې خوځېدل هم نه،خو مور مې په هماغه حالت کې راپورته شوه او په زړه پورې یې ونیولم،زمونږ په کور کې تنها زما دکورنۍ غړي ول،نور هېچاته هم د ننوتو اجازه نه ورکول

(c) ketabton.com: The Digital Library

کېده، هېڅوک هم نه ول چې زما مور او کورنۍ ته یې تسلي ورکـړې وای،مـور مې چې خوله یې زما په مخ ایښې وه، راته وویل زویه! تا داسې کومه ګناه کړې چې دوی دی په دومره بې رحمۍ رانه بېلوي،ای زویه! ستاخوبه چـې چـا پـه سترګو همداسې لاس هم کېښود نو ویل به دې چې زړه وې چـوي لـرې کـړه لاس دې اویا چې به کوم ماشوم ستا لاس ونیو نو ورته ویل به دې چې زړه مـې تنګېږي لاس مې مه نیسه،نن خو ستا لاسونه دومره کلک تړل شوي چې حتی خوځولی یې هم نشې،دوی تا چېرته وړی او ولې ووایه تا څه کړي؟

اوفف څومره لوی دروغ مې ورته وویل:نه مورې ما هېڅ ندي کړي،ته زما خبرې ته غوږ شه چې سمه دې پوهه کړم،هغه داسې ده چې ما لـه دوی سـره دنـده اخستي او هرکله چې دوی نوی شخص له ځانسره ګماري ډېـر اعتمـاد نشـي ورباندې کولی،په همدې اساس دوی د خپل ځان له وېرې داسې کوي او زه بـه ډېر ژر بېرته راشم،خو هغې چېرته دا منله،کوشش یې کاوه چې زمـا لاسـونه پرانیزي ،هېڅ وس یې ونه رسـېد،ژړا ،خبـرې اوهرڅـه رانـه وهـم اخسـتي و،خوکله چې مې مور زما په لاس کې بندو ولچکو خوله لګوله ،له زړه مې یودم اواز را ووت اوباور دی که دا چیغه مې نه وای کړې نـو همـدا بـه مـې د ژونـد وروستی ثانیه وه،زړه به مې چاودلی و،نور هېڅ پوه نه شوم چې څه وشول.

یو وخت مې سترګې و غړولې هرڅه توره تیاره ښـکارېدل،نه مـې د چـا اواز اورېده،نه مې څوک لیدل اونه هوا چلېده،داسې احساس مې کاوه لکه د شیشو په کوټه کې چې بند اوسم،ځانسره مې فکر کاوه دا به کوم ځای وي،ایـا زه بـه یې په کومه ګناه دلته راوستی یم؟بیا مې مور راپه زړه شوه،اوس نو د ژړا لپاره راته ښه زمینه برابره وه، په نهیلی حالت مې له ځانسره ښه ډېـر وژړل،دومـره مې وژړل چې نور هرڅه په سلګیو بدل شول،یو وخت مې د چـا دپښـو ترپـا واورېده، اواز ورو ورو را نږدې کېده،ددروازې د قلپک اواز مې هـم واورېـد،یو وخت مې د چا لاسونه حس کړل،کڅوړه مې له سرنه لرې شوه، داچـې یـو دم

(c) ketabton.com: The Digital Library

مې رڼا ولیده هېڅ مې سترګو کــار نــه کاوه،لاســونه مــې لا هماغســې تړلــي ول،مخکې ولاړې سرې امریکایی نجلۍ راته په انګلیســي وویــل: د ګونتنــامو زندان ته ښه راغلې،ددې له خــولې د ګوانتنــامو د کلمــې پــه اورېــدلو ســره وترهېدم،هغې امریکایۍ ډېرې خبرې وکړې خوزه ور ته غلی وم،اخر مې ورنــه پوښتنه وکړه،کېدای شي راته ووايې چې زه مو په څه ګناه دلته راوستی یم؟ایا تاسو خو غلط شوي نه یاست،داد غلطېدو خبره مې ځکه وکړه چې تاســوډېرو خت په افغانستان کې په غلطو راپورنو تکیه کوی،ګنګار او بې ګناه ته نه ګورئ مقصد يې تر ګوانتنامو را رسوئ،هغې خپل ښي لاس زما تر زنــې لانــدې کــړ، زنګون کېشت راته کېناسته،خوله یې زما خولې ته دومره را نږدې کــړه چــې نږدې وراسره ټچ شي،ځان مې اماده کړ چې په دې سترګو یې لاړې ور تو کړم خو له دې مخکې چې زه داکار وکړم یــوه ډېــره درنــه ســپېړه مــې پــه مــخ ولګېده،چې له مخ او سترګو یې راته سپرغۍ والوځولې ،له دې سره مــې خبــز کړل او په خپل بستر کې کېناستم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دوهم نفر

داصلي نفر له تللو وروسته يې بل داسې يوه اعتمادي شخص ته وسپارلم چې هره شېبه يې ورسره د اړيکې نيولو او زما ښه او بد،روغ او ناروغ احوال اخستلو امکان و.
دايې هم ورباندې جبري کړې وه چې په هېڅ صورت بايد ورځخه دخوابدۍ او هېڅ شي د کمښت احساس ونکړم ،حتی تر دې چې که اړتيا پېښه شي نو ځان بايد په ستونزه کې ښکېل کړي خو ترما دستونزې د رارسېدو پښې ورلنډې کړي.
دوهم نفر هم خپل ورته سپارل شوی ماموريت په پوره لېوالتيا،ريښتينولۍ اوصداقت سره ترسره کاوه او وخت پر وخت به يې زما د روغ ناروغ او اړتيـآو پوښتنه کوله،ان داچې ډېر وخت به مې له دغه شخص څخه هم د اصلي يا اول نفر کړنې اوکردارونه ليدل چې ترسره کول به يې ډېر وخت خوبه مې چې فکر پرځاى نه و نو دامې هم نه شواى منلى چې دی دې واقعاً بل يا دوهم نفر وي نوموړی راته پوخ او تجربه کار مقلد ښکاره شو، خوماته ځکه په زړه پورې وه چې دده په شتون کې مې د لومړي يا اصلي نفر د کمښت احساس په رښتياهم نه کاوه.
داچې ماهم ځينې پوليسي ناولونه لوستي نو له هماغو څخه په څه مؤاخذې به مې کله ناکله ورته د سپارل شوي شخص ايډيالوژي،فن او مهارت څارنه کوله ،غوښتل مې ځانته معلومه کړم چې هسې نه نوموړی له خپل مسؤوليت څخه سوء استفاده وکړي اويا هم راته کومه ځواکمنه او ورځخه نه خلاصېدونکې لومه ونه غوړوي چې بيا به ورڅخه دخلاصون لپآره نه له چا مرسته غوښتلى شم اونه به پخپله ورته کومه لار موندلاى شم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځینې وخت به مې ورځخه بعضې پوښتنې چې پوهېدم په فکر کې ډېر ځای نه ورکوي اوسر وربانديږ نه خوړوي نو په تکرار ډول به مې ورځخه کولې خو دهغه په ځواب کې به له تېرو یاپخوانیو ځوابونو سره توپیر نه راته او هماغه پخـوانۍ خبرې به یې کولې،بیابه مې له ځآنه سره وویل چې هلکه ته هم له فیلانو ســره ټانټې زویې،داشخص هم ترتا کم ندی،دذهن مبوري یې ډېره قوي ده،بیآبه مې وویل هلکه ته هم ښه لېونی یې که دا چېرې دومره وړ او پــه خپــل کــار کــې بریالی نه وای نو بیا خو اصلي یا اول نفر هم باور نه وربانديږ کاوه اونه یــې هــم دومره لوی مسؤولیت او دروند بار نه ورپه غاړه کاوه ،حتماً یې لــه دې مخکــې هم ازمویلی دی او تر ازموینې وروسته یې بریالی راوتی ځکه یې زه هم ور لــه غاړې کړم.

یوه ورځ په خونه کې دخوب پر پلمه ملاست او خبرې یې راسره کــولې،دخبرو په منځ کې یې سکوت اختیار کړ،فکر مې وکړ په څه شي سوچ کــوي، بیــامې ویل شاید بل څه ذهن ته ورغلي وي خو دې سکوت غزونه وکړه او وخــت اوږد شو،بې اختیاره مې وربانديږ اوازونه وکړل،بیا یې هم ځواب رانکړ وارخطا شــوم ویل مې هسې نه دماغي یا دزړه حمله وربانديږ نه وي راغلې،خوژر مــې خپــل فکر ته بدلون ورکړ او زیاته مې کړه : که داسې وای نو مخکې له پېښې خــویې راته له صحته شکایت کاوه،نه نه داسې کومه خبره نشته ،تشویش مې ورو ورو زیاتیده اخر سکوت له ثانیو دقیقوته ورسېد نور مې نو باید څه کړي وای یامې چاته خبر ورکړی وای اویامې پخپله کوم قدم پورته کړی وای،خوځنګه به مــې ځوک له دې ماجراځخه خبر کړي وای،امکان یې هم نه،داوسېدو ځای یې هــم نه وو رامعلوم.

ماهمدا فکرونه له ځانسره تبادله کول چې له تخته خندا سره یې له خولې اواز راووت : خبرې کوه اورمه یې!!

(c) ketabton.com: The Digital Library

ژر مې ورڅخه وپوښتل څه دربانـدې شـوي ایـآ سـتا صـحت خـو ښـه دی؟ مسلسل یې خندل او زما دپوښتنو ځوابونه یې راکـول حیـران وم چـې ولـې داسې کوي،اخر مې ورته وویل داچې کوم څه درپېښ شوي هـم نـه دي،بلـه ستونزه هم نشته نوبیا دې ولې داسې کار وکړ؟

راغبرګه یې کړه : کله کله به اول نفر ستاپه هکله راته ویل چې ډېر محتـاط او زیرک یې کله کله ډېر ژر احساساتي کېږي اوکله کله له عمـل څخـه مخکـې عکس العمل ښیي ،ژوند دې له ډېرو ترخو ډک دی هېڅ دې پر شونډو خندا نه راځي،نو کله چې تا راسره خبرې کولې ومې ویل چـې یومعلومـات دربانـدې وکړم ترڅو ځانته معلومه کړم چې اول نفر څومره ریښتیا ویلی او ایـا تـه پـه ربښتیا هم همداسې یې اوکنه ،بل داچې خندا خو د ژوند مالګه ده نوباید ځانته معلومه کړم چې ته خاندې نه اوکه دخندا چل نه درځي.

له ځانسره مې وویل چې ددې شخص په هکله زما انګېرنه او فکـر غلـط نـه و بلکې ما ډېر پرځای فکر کړی دی دا خو دومره حساس دی چې تر مـایې هـم اړولې ده ورته ومې ویل:

خو ستا داکار زما هېڅ خوښ نشو،بیا یې وخندل او ځواب یې راکړ:

زه پوهېدمه چې ته به خفه شې او داکار به دې بد راشي خـو دامالپـآره ډېـره اړینه وه چې زه باید په هغه څه چې په ماپورې اړه نلري اوته هم نه غواړې راته ویې وایي خو زه باید دخپل هنر په مرسته وربانډې پوه شوم او اوس مې ځانته معلومه کړه چې ربښتیاهم څه چې اول نفر ویلي سل په سلوک کې سم دي خو ګوره بې مالګې ژوند هېڅکله ښه نه تېرېږي اوزما خوهېڅ نه خوښېږي.

دغه شخص ته زما ورسپارل اوله ماڅخه د یوه ماشوم پشان سـاتنه اوپاملرنـه کول د سازمان له قانون سره په ټکر کې و او دا یو شخصي عمل و چې لـومړي نفر زه دوهم ته وسپارلم او همدا لامل و چې ددوهم نفر اړیکې ډېرې ژر زماپـه سر له سازمان سره کړکېچنې شوې ان تر دې چې خپله دنده یې هم له لاسـه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکړه اوهغه ځای چې ده پکې د زده کړو بېړۍ چلوله له هغه ځای څخــه هــم بند کړای شو او تر یوې لویې مودې تر سخت جاسوسي څارنې او تعقیب لاندې ونیول شو،ډېر بد رد ورته وویل شول حتی تر دې چې په سازمان کې هــرډول حقوق ورڅخه واخستل شول او لکه د یوه بندي پشان چلند به اوس له ده سره هم کېده.

کله چې زه په دې کار خبر شوم ډېر ورلپاره خواشینی شوم لــه ځانســره مــې وویل : داهرڅه زما په وجه وشول که چېرې یې زه ده ته نه وم ورســپارلی اوده خپله دنده دومره په صداقت سره سرته نه رسولی نو نن به ورباندې دا ورځ نــه راتلله،په دې هرڅه کې مې ځان ډېر پړ او ملامت ګاڼه،هڅه مې کوله چــې پــه یوه چل له اول نفر سره اړیکه ونیسم خو هېڅ نه شوم بریالی کېدای،بالاخره زه هم د سازمان تور لېست کې شامل شوم او دوهم نفر هم په همدې جریان کــې دریم نفر هم منځته راغی چې دلومړي نفر،دوهم نفر او زما ترمنځ خبرې به یې سره تبادله کولې اوداکوشش مو هم باید ډېر کړی وای چې څوک اګاه هم نشي چې اوس موږ خپله په یوه سازمان بدلیدونکي و.

همداسې وختونه تېرېدل،لوړې ژورې مو په ژوند کې تلــې او راتلــې یــوه ورځ باید د یوه اړین کار لپاره له هېواد بهر تللی وای اوداچې زه یو نړیــوال پــولیس وم اوبیامې په یوه څارګره شبکه کې کار کاوه نو زه په تللو هېڅ ځای ته بنــدیز نه مګر هرځای څار کېدای شوم، دریم نفر مې په جریان کې کړ ترڅو دوهــم او اول نفر خبر کړي،خو دریم نفر د لومړي نفر دخبرولــو ذمــه واري وکــړه مګــر ددوهم نفر له خبرولو څخه یې بخښنه وغوښته ویل یې چې ان کورنۍ اړیکــې یې خړې پړې شوې دي ،خیر تصادفي مې له دوهم نفرسره خبرې وشوې اولــه په لنډو لنډوکې مې له هېواد بهر له خپل سفر څخه خبر او ټول جزیــات مــې ورسره شریک کړل،په سرکې خویې هېڅ مشوره نه راکوله چې تللی وای خــو قناعت مې ورکړ چې که ولاړ نشم نو دابه زموږ دټولــو پــه ژونــد بــده اغېــزه

(c) ketabton.com: The Digital Library

وکړي،دامې هم ورته وویل چې د روانې اوونۍ په اوږدوکې بایـد لـه ماسـره د اړیکې نیولو هڅه هم ونکړي هسې نه کومه بله خبره ورڅخه جوړه شي خکـه اوس څارګره شبکه ډېره پرمختللې ده کله چې راستون شم هرڅه پخپله وایم اوټوله پایله یې له تاسو سره شریکوم.

داونۍ وروستۍ ورځ وه چې هېواد تـه راسـتون شـوم لا خپـل ځـای نـه وم رارسېدلی چې په یوه نا اشنا شمېره راته زنګ ووهل شو شمېره مې اوکې کړه چې فون مې غوږ ته پورته کړ،مقابل لوری می دوهم نفر و، ژر مې ورته وویل زه درته فون کوم.

په بله شمېره مې زنګ ورته وواهه تر سلام او روغبړ وروسته مې د ټولې اونـۍ اوخپل سفر پـه هکلـه معلومـات ورکړل،نـه زمـا اونـه ددوهـم نفـر لپـاره خوشحالوونکي ول خو څه موکړي وای هېڅ چاره مو نلرله،زه ترهغـوی ځکـه ډېر خواشینی وم چې هرڅه په ما تېر شول نژدې ۱۵ دقیقې خبرې مو په فـون وکړې دخدای پامانۍ په وخت کې مې هېڅ فکر نه و،څه یـې وویـل چـې بـې اختیاره خندا پرې راغله اوښه مې وخندل،دوهم نفر هم په لوړ اواز وخنـدل او زیاته یې کړه بس بس همدا مې غوښتل چې ودې خندوم ته خو په ریښتیاهم نه خاندې،او اوس باید زما شرط راکړې چې درنه ومې ګاټه ځکه ماتاته ویلـی ول چې پرته له خندا ژوند ناشونی دی اوتابه هرو مرو زه خنـدوم دادی اوس مـې وخندولې،ماوویل سمه ده زه یې منم اوله همدې سره زموږ ماموریت اوڅارنـه هم پایته ورسېده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سپین لاس

د گرمۍ له زوره مې د گرېوان تڼولې تڼۍ خلاصې کړې وې،په دېره کې درانه سیوري ته تنها ناست وم،یوډول اواز مې ترغوږه شو لکه څوک چې په اوبوکې لاس وهي،یوه شېبه مې سکوت غوره کړ،بیا اواز پورته شو،له دېرې سره څنگ په څنگ له سیند څخه رابېله شوې ویاله له شنو اوبو ډکه بهیده، د ونې شاته د شړو یوغټ او گڼ بوټی ولاړو سرمې ورهسک کړ ،څه راته ښکاره نه شول،ورپورته شوم خو ژر بېرته کېناستم،لږه شېبه غلی وم خو ځان رانه حرکت وکړ یوځه بیا څک شوم نور نو هغې هم لوی دېگی چې ببخ یې نغري تور کړی و او لویه گېډه یې لرله سرته پورته کړ، په دې وخت کې یې ازاد لستونی ان تر تخرگه ور ورسېده او سپین لاس کې یې شنه رگونه لکه په نوې جوړه شوې ودانۍ کې غزېدلی دبرېښنا تارونه ډېر په زړه پورې ښکاره شول.
نجلۍ په خپله مخه ولاړه،له ماهم گرمي هېره شوه یواځې ددې سپین مړوند،څنگل او مټ روښانه تصویر مې داسې په ذهن او زړه کې پاتې شو لکه استاد چې کوم درس د وهلو په زور په شاگرد یاد کړي او هېڅ یې له یاده نه وځي.
ژېړې مازیگرۍ شوخو گرمي هماغسې په زور کې وه له دېرې د کور په لوري وخوځېدم،له سرکه چې واوښتم مخامخ په پراخه توره او سپینه کیږدۍ(خېمه) مې سترگې ولگېدې،پوه شوم چې کوچیانو کډه اړولې ده ددې حالت په لیدو بیا هغه سپین لاسې پلونډه نجلۍ رایاده شوه، له کېږدۍ څخه په اړخ تېرېدم خو سترگې مې ورڅخه نه اړولې چې ناڅاپه له کېږدۍ هماغه نجلۍ د وزې په یوه شوخ بچي پسې په منډه ووتله ،دنجلۍ له خولې مې په کوچیانۍ لهجه دا خبرې واورېدې:

(c) ketabton.com: The Digital Library

خدای دې تر چړې تېر کړه ،زړه دې راشین کړ،ته وار وکړه چې اوس دې چــاره در وکړم.

همداسې يې د پاڼ په غاړه په لويو ګټونوکې ورپسې ځغاستل هيلــه يــې داوه چې ګني راوبه يې نيسي خو کوچنی سېرلي به کله يوې اوکله بلې تيــرې تــه ټوپ کړل،ويې نه شو نيولی زما په اند نجلۍ يې ډېــره ازار کــړې وه هــېڅ يــې پر ښودو والا نه وله،ماته يې هم دې نندارې ډېر خوند راکاوه او ښه په زيرکــۍ سره مې څارله، په منډه کې يې ځمکې ته لاس ټيټ کــړ غوښــتل يــې تيــږه راواخلي او سېرلی ورباندې وولي، خو بخت يې ملتيا ونکړه لمن يې تر کلوشــې لاندې شوه او مخامخ ډېره بې دربغه پر ټوته،له خولې مې يو (اخ خی) ووتــل او ورمنډه مې کړه،زه او له کيږدۍ راوتي ځونفره يوځای وروړســيدو خــو پــه را اوچتولوکې زه پرې مخکې شوم.

بې له دې چې محرم او نامحرم ته فکر وکړم لاسونه مې ترې لاندې کړل په بل مخ مې راواړوله،دنجلۍ تندی پوزه او داوړه شونډې په منځ بېلې شوې وې،پــه سترګو مې ورته تياره شوه زما ترڅنګ د ولاړو کسانو هم وينه وچه شوه هــېڅ ځواک يې نه لاره ترڅو نجلۍ راسره ونيسي مــاهم خپــل ټــول زور راټــول او استعمال کړ چې ايله مې دومره وکولی شول نجلۍ له ځمکې پورتــه او څلــور قدمه وړاندې را وړل شوي کټ کې يې واچوم،دنجلۍ په لســتونوکې کار بــدلې ګاڼه زماپه کميس کې بنده شوه چې لستونی يې ورسره راټول او دنجلۍ لکه د زراغتې ماهي دخېټې پشان سپين لاس ترې بې حرکته راووت خو اوس هغــه سپين لاس کې غرمنۍ ښکلاځکه نه وه پاتې چې دا اوس ديــوې مــړې نجلــۍ لاس و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د افغانستان ملي تحریک

www.melitahrik.com

د خپرونو لړ: ۱۰۵

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library